
joe
haldeman
camuflaj
N
premiul nebula, 2005

Joe Haldeman

Camuflaj

Traducere din limba engleză de Gabriel Stoian

JOE HALDEMAN s-a născut în 1943 la Oklahoma City.
A făcut studii de astronomie la Universitatea Maryland şi a luptat în războiul din Vietnam.
A debutat ca scriitor de science-fiction în 1969.
Războiul etern (Premiile Nebula, 1975 şi Hugo, 1976) şi Pacea eternă (în 1998 Premiile Nebula şi John W. Campbell) sunt cele două romane care l-au făcut celebru.
A mai scris numeroase nuvele şi romane, dintre care: Anul războiului (1972), Conexiunea Psi (1976), Tricentennial (Premiul Hugo, 1977), AH My Sins Remembered (977), Tool of the Trade (1987), Buying Time (1989), The Hemingway Hoax (Premiile Nebula, 1990 şi Hugo, 1991), Graves (Premiul World Fantasy, 1993), /I Separate \A/ar (2006).
În prezent, Haldeman este profesor la faimosul Massachusetts Institute of Technology.

Cu recunoştinţă, autorul le mulţumeşte pentru ajutor lui Chris Nelson, călăuza noastră prin necunoscuta lume care se cheamă Samoa, şi doamnei Cordelia Willis, pentru cunoştinţele sale despre tehnologia criminalistică şi ADN.

PROLOG

Monstrul îşi avea originea pe una dintre nenumăratele planete din roiul de stele situate la zece mii de ani lumină, pe care oamenii îl numesc Messier 22. Un milion de stele cu zece milioane de planete – toate, cu excepţia uneia, fiind lipsite de orice formă de viaţă.

Această parte a spaţiului nu este favorabilă vieţii. Toate planetele acelea se află pe orbite instabile, iar stelele se apropie atât de mult una de alta, încât îşi fură planetele, şi le redistribuie, ori le înghit.

Acest lucru dă naştere unor modificări geologice şi climatice de neînchipuit; majoritatea planetelor seamănă cu nişte bile sterile de biliard ori aglomerări gazoase ce amintesc de atmosfera de pe Jupiter. Însă, pe singura planetă unde a reuşit să se înfiripeze o unică formă de viaţă, aceasta este cu adevărat o luptătoare.

Şi capabilă de adaptare. Ce fel de organisme ar putea trăi pe o lume având temperatura planetei Mercur, care se trezeşte brusc la aceeaşi distanţă de soarele său ca şi Pluto de al său.

Această formă de viaţă supravieţuieşte graţie simplităţii ei – dormitează până când revin condiţii corespunzătoare. Cu toate astea, forma dominantă de viaţă se bazează preponderent pe schimbare. Vorbim de o creatură ce-şi poate impune propria evoluţie – nu prin selecţie naturală, ci prin mutaţie artificială, modificându-se în funcţie de modul în care variază condiţiile. Devine ceea ce trebuie să fie – iar după milioane de modificări produse la intervale tot mai scurte, se transformă în ceva ce nu mai moare.

Preţul eternităţii a fost o viaţă fără altă noimă decât simpla conservare a existenţei. În condiţiile în care planeta gonea demenţial prin roiul de stele, creatura îşi petrecea

timpul târându-se prin deşert şi rozând roci, traversând porţiuni de gheaţă ori scufundându-se în noroaie, pentru a căuta orice fel de mâncare ce nu reuşea să-i fugă din cale.

Lumea ei a rătăcit de ici, colo, până când forţele aleatorii au azvârlit-o într-un târziu către marginea roiului, departe de văpaia neîncetată a milioanelor de sori – ajungând pe o orbită stabilă: o lume pe care mările îngăduitoare au favorizat diversitatea. Zecile de specii au devenit milioane, iar animalele au ieşit târâş din marea călduţă pe pământul ce începuse a înverzi, gemând de forme de viaţă.

Cum viaţa a devenit uşoară peste noapte, creaturile nemuritoare s-au liniştit. Au ridicat privirile spre noapte şi au descoperit stelele. Treptat, au devenit curioase; au dezvoltat filozofia, apoi ştiinţa. La vreme de zi, priveau printre gene spre cerul unde, orbitor, sclipeau mii de sori. Iar în bezna nopţii, dincolo de oceanul spaţiului, ovalul rece şi vălurit al Căii Lactee a apărut îmbietor.

Unele dintre ele au construit nave şi s-au azvârlit, odată cu ele, în noapte. Aveau să călătorească milioane de ani, însă ele se zbătuseră mai mult decât atât pentru a ajunge să trăiască, astfel că aveau răbdare.

Cu un milion de ani înainte de apariţia omului şi de naşterea istoriei sale, o astfel de navă a coborât în Oceanul Pacific. S-a scufundat adânc, parcă urmând instinctul firesc de a se ascunde. Creatura pe care o adusese pe Pământ a ieşit din navă, a evaluat situaţia, apoi a luat forma corespunzătoare care să-i poată asigura supravieţuirea.

Vreme îndelungată a trăit pe fundul întunecat al oceanului, sub kilometri şi kilometri de apă, uriaşă şi invincibilă, analizându-şi şansele. În cele din urmă a abandonat viaţa anaerobă şi a căpătat forma unui rechin, marele alb, vieţuitoare situată în vârful lanţului trofic, după care a pornit în explorare, în timp ce cea mai mare parte a esenţei sale a rămas în siguranţă, înăuntrul navei.

Multă vreme, a ţinut minte unde se afla nava, locul din care a venit şi motivul acelei călătorii. Pe măsură ce secolele s-au scurs, şi-a amintit tot mai puţine lucruri. După zeci de milenii, s-a mulţumit să trăiască, să observe şi să se modifice.

Confruntându-se cu umanitatea, a remarcat superioritatea pe care a dobândit-o – dar şi situarea acesteia, chiar dacă trecătoare, în vârful oricărui lanţ trofic. Apoi a devenit o balenă ucigaşă, după care delfin, iar apoi a ieşit pe ţărm ca înotător, gol-goluţ şi neştiutor.

Neştiutor, dar dornic să înveţe.

1 - BAJA CALIFORNIA, 2019

La scurt timp de la începutul secolului XXI, după ce avusese o funcţie organizatorică nu tocmai de prim rang, dar care îi adusese destule frustrări în cadrul a două programe de explorare a planetei Marte, Russel Sutton şi-a spus că îşi făcuse datoria cu vârf şi îndesat faţă de guvernul SUA. Când eşuase şi cel de-al doilea program, îi spusese „la revedere” Unchiului Sam şi, în general, spaţiului cosmic, revenind la dragostea lui dintâi, biologia marină.

Aflat la conducerea micii sale companii, Poseidon Projects, lucra totodată şi ca inginer. Avea doisprezece angajaţi, jumătate dintre ei doctori în filozofie. Se desfăşurau simultan doar două sau trei proiecte, privind probleme tehnice delicate ce ţineau de explorarea şi gestionarea resurselor marine. Oamenii companiei erau consideraţi mici vrăjitori, fiind recunoscuţi şi pentru faptul că păstrau secretul activităţii şi îşi respectau promisiunile. Îşi puteau permite să refuze multe contracte – cele care nu prezentau suficient interes şi orice venea din partea guvernului.

Este aşadar lesne de înţeles de ce Russ nu s-a arătat deloc entuziasmat când la uşa sa a bătut cineva şi în prag a apărut un bărbat în uniformă de amiral. Primul gând ce i-a venit în minte a fost acela că firma şi-ar fi putut permite o secretară; abia după aceea s-a gândit cum să-şi formuleze refuzul, pentru ca individul acela, cu aspect milităros, să plece şi să nu-i mai strice dimineaţa.

— Doctore Sutton. Sunt Jack Halliburton.

Începea să devină interesant.

— V-am citit cartea în perioada specializării. N-am ştiut că sunteţi militar.

Chipul bărbatului i se imprimase în memorie destul de vag, datorită fotografiei de pe ultima copertă a cărţii: Măsurători şi calcule privind scufundările la adâncime; acum nu mai purta barbă, şi avea ceva mai puţin păr. Şi arăta tot ca un Don Quijote care ţine cură de slăbire.

— Luaţi loc, a spus Russ şi a făcut un semn către singurul scaun pe care nu se aflau cărţi ori maldăre de hârtii. Dar ţin să vă spun din capul locului că nu acceptăm proiecte guvernamentale.

— Ştiu, a zis, şi s-a aşezat, după care şi-a pus chipiul pe podea. Tocmai de aceea am venit.

A desfăcut fermoarul unei mape albastre şi a scos din ea un dosar protejat de un plic din plastic. L-a întors pe o parte şi a apăsat cu buricul degetului mare în colţ; după identificarea amprentei digitale, plicul s-a deschis. Apoi l-a aşezat pe biroul lui Russel.

Pe prima pagină nu se vedea nici un titlu, ci doar inscripţia „Strict secret – Doar pentru persoanele avizate”, cu majuscule de culoare roşie.

— Nu pot să-l deschid. Şi, aşa cum am spus...

— Nu este chiar strict secret, asta deocamdată. În afara micului meu grup de cercetători, nici o persoană din vreo instituţie guvernamentală nu are habar de existenţa acestui raport.

— Dar aţi venit la mine ca reprezentant oficial, nu? Presupun că aveţi şi îmbrăcăminte fără însemne ale gradului.

— O să vă explic. Mai bine uitaţi-vă aici.

Russ a avut un moment de ezitare, apoi a deschis plicul. Prima pagină era, de fapt, o fotografie a unui obiect de forma unei ţigări de foi ce ieşea puţin afară dintr-un strat de noroi cenuşiu.

— Aceasta este fotografia care a condus la descoperirea obiectului. Noi voiam să realizăm o hartă a gropii Tonga-Kermadec, folosind un radar pozitronic.

— Dar de ce tocmai a acelei zone?

— Tocmai acest aspect este strict secret. Şi fără legătură cu subiectul vizitei mele.

Russ a avut senzaţia că în viaţa lui apărea o cotitură, iar asta nu-i surâdea câtuşi de puţin. S-a învârtit încet cu

scaunul, a perceput mai bine aglomerarea de obiecte din birou, la care se adăugau fotografiile şi diagramele de pe pereţi, şi a avut un sentiment de confort mintal.

Rămas cu spatele la Halliburton, a spus:

— Nu cred că ne putem ocupa de aşa ceva rămânând aici.

— Bineînţeles. Am ales un loc în Samoa.

— Asta zic şi eu atracţie. Caniculă, umiditate insuportabilă şi mâncare proastă.

— Eu prefer să gândesc altfel: fete frumoase şi absenţa iernii, a zis el şi şi-a ridicat ochelarii care-i alunecaseră pe nas în jos. Dacă nu ţii la reţetele specific americane, mâncarea nu este deloc rea.

Russ s-a întors şi a examinat fotografia.

— Va trebui să-mi precizaţi de ce v-aţi dus tocmai în acel loc. Marina a pierdut ceva în zonă?

— Mda.

— Cu personal la bord?

— Nu pot răspunde la o asemenea întrebare.

— Tocmai aţi făcut-o. Apoi a trecut la cea de-a doua fotografie, reprezentând o imagine mai precisă a obiectului şi a zis: Asta nu rezultă din evaluarea pozitronică.

— Ei, de fapt este, numai că reprezintă o combinaţie a imaginilor luate din diferite unghiuri, după ce s-a eliminat zgomotul parazitar.

„Bună treabă”, a gândit Russ.

— Şi la ce adâncime se află obiectul?

— În zona respectivă, groapa are 11 200 de metri adâncime. Artefactul se găseşte sub încă 12 metri de nisip.

— Groapa e de origine tectonică?

Halliburton a încuviinţat cu un gest din cap.

— De acum un sfert de milion de ani.

Russ s-a uitat ceva mai lung spre Halliburton.

— Nu cumva am citit despre asta într-un roman mai vechi de-al lui Stephen King?

— Uitaţi-vă la următoarea pagină.

Aceasta era o fotografie color obişnuită. Obiectul se afla pe fundul unei gropi adânci. Russ s-a gândit la proporţiile acţiunii de excavare; dar şi la costuri;

— Marina are cunoştinţă de treaba asta?

— Nu. Dar noi am folosit echipamentele Marinei, bineînţeles.

— Şi aţi găsit ceea ce a pierdut Marina?

— Da, dar facem publică ştirea abia săptămâna viitoare, a zis el, privind pe fereastră. Va trebui să mă încred în discreţia dumneavoastră.

— N-o să vă torn celor de la Marină.

Halliburton a dat încet din cap, apoi, alegându-şi cu atenţie cuvintele, a spus:

— Am găsit şi submarinul care s-a pierdut în groapa aceea. La nici patruzeci şi cinci de kilometri de acel... obiect.

— Nu l-aţi raportat. De ce asta?

— Am lucrat în Marină aproape douăzeci de ani. Luna viitoare îi voi aniversa. Oricum voiam să mă pensionez.

— Din cauza deziluziilor?

— Niciodată nu mi-am făcut „iluzii”. Acum douăzeci de ani, când am vrut să plec din învăţământ, Marina mi-a făcut o ofertă interesantă. Iar activitatea de acolo a reprezentat o carieră fascinantă. Însă asta nu m-a convins să mă încred în militari, ori instituţii guvernamentale. În ultimii zece ani, am alcătuit o echipă – bărbaţi şi femei – care gândesc la fel. Sincer vorbind, pe unii dintre ei voiam să-i trag după mine la pensionare – ca să înfiinţez o firmă, ca a dumneavoastră.

Russ s-a dus spre automatul de cafea şi şi-a umplut din nou ceaşca. I-a oferit una şi lui Halliburton, dar acesta a refuzat.

— Cred că am înţeles unde vreţi să ajungeţi.

— Ia să vedem.

— Vreţi să vă retrageţi cu acest grup de persoane şi să înfiinţaţi o companie. Dar dacă veţi „descoperi” peste noapte acest obiect, instituţia guvernamentală ar putea constata imediat coincidenţa.

— Nu este departe de adevăr. Dar mai bine uitaţi-vă la următoarea pagină.

Aceasta reprezenta o fotografie de aproape a obiectului. Suprafaţa lui curbată reflecta perfect sonda care făcuse fotografia.

— Am încercat să obţinem o mostră de metal pentru a o analiza. Toate burghiele folosite acolo s-au rupt.

— E din diamant?

— Mai dur decât diamantul. Şi e masiv. Nu-i putem calcula densitatea, pentru că nu am reuşit nici să clintim obiectul, darămite să-l ridicăm.

— Dumnezeule mare!

— Dacă ar fi fost vorba de un submarin atomic, l-am fi ridicat fără probleme. Reprezintă o zecime din dimensiunea unui submarin. L-am fi ridicat chiar dacă ar fi fost confecţionat din plumb. Ori dacă ar fi fost din uraniu solid. Dar e mai dens decât asemenea metale.

— Am înţeles, a spus Russ. Pentru că noi am reuşit să scoatem Titanicul la suprafaţă...

— Îmi permiteţi să pun punctul pe i?

— Chiar vă rog.

— Ar exista posibilitatea de a-l scoate la suprafaţă cu o versiune a tehnicii dumneavoastră de flotaţie. Şi veţi păstra tot profitul, care ar putea fi considerabil. Însă există riscul ca totul să vă iasă pe nas dacă s-ar face legătura cu operaţiunea iniţiată de Marină.

— Prin urmare, ce propuneţi?

— Ceva simplu. Halliburton a scos o diagramă din mapă şi, cu un pocnet, a desfăcut-o pe biroul lui Russ. O să demaraţi o activitate în Samoa...

2 - SAN GUILLERMO, CALIFORNIA, 1931

Înainte de a ieşi din apă, şi-a alcătuit haine pe exteriorul corpului. Studiase mai mult marinari decât pescari, astfel că a ales îmbrăcămintea celor dintâi. A ieşit pe uscat printre valuri, purtând o uniformă albă, care nu şiroia de apă, pentru că nu era confecţionată din pânză. Hainele sale luceau ca pielea unui delfin. Avea organele interne preluate mai mult de la delfin decât de la om.

Soarele apusese şi întunericul se îndesea. Pe plajă, altfel pustie, se afla un singur bărbat, care s-a apropiat în goană de mutant.

— Sfinte Sisoe! De unde-ai apărut şi tu înot?

Mutantul l-a măsurat de sus în jos. Omul era cu aproape două capete mai înalt, cu musculatură bine pronunţată şi

purta un costum de baie de culoare neagră.

— Ce-ai păţit, ţi-ai înghiţit limba, micuţule?

Mamiferele pot fi ucise cu uşurinţă prin lezarea violentă a creierului. Astfel că mutantul l-a prins pe om de încheietura mâinii şi l-a doborât la pământ, apoi i-a zdrobit ţeasta dintr-o lovitură.

După ce trupul omului nu s-a mai mişcat, mutantul i-a deschis toracele şi a examinat aşezarea organelor şi muşchilor. Printr-un proces lent şi dureros, s-a reconfigurat ca să imite ceea ce constatase. Trebuia să câştige în jur de 30% de masă corporală, astfel că, după ce le-a studiat, i-a îndepărtat ambele braţe, şi le-a ataşat la corpul lui până când acestea au fost absorbite. Şi-a adăugat câteva mâini de măruntaie.

Apoi a scos chilotul de baie şi a copiat structura reproductivă pe care o conţinea acesta, după care şi l-a tras pe corp. După aceea a cărat cadavrul golit şi mutilat spre ape adânci şi l-a lăsat în voia peştilor.

A pornit de-a lungul plajei spre luminile localităţii San Guillermo, arătând ca un tânăr bine făcut şi atrăgător, reprodus până la amprentele digitale, un proces care nu necesitase gândire, ci doar o oră şi jumătate de dureri înfiorătoare.

Însă nu vorbea limba oamenilor, şi îşi trăsese costumul de-a-ndoaselea. Înainta cu paşi legănaţi, ca un marinar; cu excepţia bărbatului pe care-l ucisese, în ultimul secol nu văzuse decât oameni care mergeau pe puntea unor nave mai mari sau mai mici.

S-a îndreptat spre lumină. Până să ajungă la mica aşezare de vacanţă, s-a întunecat şi cerul s-a umplut stele, dar fără Lună. Ceva l-a făcut să se oprească şi să le admire îndelung.

Oraşul era împodobit pentru Crăciun. A observat că oamenii erau aproape complet acoperiţi cu haine. Îşi putea produce şi alte obiecte de îmbrăcăminte pe piele, ori putea ucide pe cineva, numai că ar fi trebuit să găsească pe cineva singur şi de statura potrivită. Nu i-a surâs o asemenea şansă.

Dintr-un mic restaurant au ieşit cinci tineri cu o pungă plină cu hamburgeri. Râdeau cu toţii, apoi au încremenit

brusc.

— Hei, Jimmy, a spus o fată atrăgătoare. Ce cauţi aici?

— Nu-i cumva prea frig pentru ţinuta asta? l-a întrebat un băiat. Ce părere ai, Jim?

S-a apropiat de el. A rămas calm, ştiind că-i putea ucide cu uşurinţă pe toţi. Însă nu era nevoie. Ei au continuat să emită sunete.

— A păţit ceva, a sugerat unul mai în vârstă. Jim, ai avut vreun accident?

— L-am văzut plecând cu planşa de surfing după masa de prânz, a spus fata simpatică, privind de-a lungul străzii. Nu-i văd maşina.

Nu şi-a amintit ce era limba, dar ştia cum comunicau balenele între ele. A încercat să imite sunetul pe care îl scoteau ele: „jiiim”.

— Vai de mine, a zis fata. Cred că s-a lovit la cap. S-a apropiat de el şi a întins mâna spre faţa lui. El i-a respins-o.

— Au! a exclamat ea. Jim, ce Dumnezeu te-a apucat?

Apoi şi-a pipăit antebraţul, ce părea aproape rupt.

— Mike ciudat, a rostit el, încercând să imite expresia de pe faţa ei.

Unul dintre băieţi a tras-o înapoi pe fată.

— Ce nebunie mai e şi asta? Feriţi-vă de el!

— Domnule poliţist! a strigat fata mai în vârstă din grup. Domnule Sherman!

Un bărbat masiv, îmbrăcat într-o uniformă albastră, a traversat alene strada.

— Jim Berry? Ce s-a întâmplat?

— M-a lovit, a spus fata drăguţă. Se poartă ciudat.

— Jim, ce Dumnezeu te-a apucat? a rostit el, imitându-i până şi intonaţia.

— Amice, unde-ţi sunt hainele? l-a întrebat Sherman, desfăcând închizătoarea tocului de revolver.

Şi-a dat seama că se afla într-o situaţie complexă şi periculoasă. Ştia că avea de a face cu creaturi sociale, care comunicau între ele. Era preferabil să înveţe cum.

— Amice, unde-ţi sunt hainele? a repetat el cu voce adâncă, amintind de un mârâit.

— S-o fi lovit la cap cât a făcut surfing, a spus fata care se ţinea de antebraţul care o durea. Doar ştiţi că nu-i un

băiat rău.

— Nu ştiu unde să-l duc: acasă, ori la spital, a spus poliţistul.

— La spital, a zis mutantul.

— Cred că e o idee bună, a zis Sherman.

— O idee bună, a repetat el, iar când ofiţerul l-a luat de cot, nu l-a ucis.

3 - UNDEVA ÎN MIJLOCUL PACIFICULUI, 2019

Lucrurile funcţionau cam aşa: Poseidon Projects obţinuse un contract de la un afiliat al companiei Sea World - de fapt, o corporaţie-fantomă, pe care Jack Halliburton o construise cu bani şi imaginaţie - pentru a scoate la suprafaţă o relicvă de pe vremea războiului dintre Spania şi America, un distrugător scufundat, din Samoa. Însă nici nu şi-au instalat bine echipamentele că au primit un apel urgent din partea Marinei SUA - în groapa Tonga se găsea un submarin nuclear, iar Marina nu-l putea ridica atât de repede ca Poseidon. Se temeau că mai sunt oameni în viaţă pe el. Au parcurs cele cinci sute de mile cât de iute au putut.

Jack Halliburton ştia, desigur, că submarinul se rupsese şi că nu mai era nicio şansă de a mai descoperi supravieţuitori. Însă asta îi oferea posibilitatea lui Russell Sutton să măture Gropile Tonga şi Kermadec. În cursul operaţiunilor, a făcut cercetări cu sonarul şi a descoperit o epavă misterioasă nu departe de submarin.

Eforturile celor două grupuri de oameni au fost reflectate cu respect în numeroase reportaje - Sutton lucra atât din patriotism, cât şi din dorinţa de a-şi dovedi profesionalismul. Scoaterea la suprafaţă a navei Titanic îi oferise credibilitate şi renume. În toată vânzoleala, patima şi fascinaţia stârnită de povestea submarinului, faptul că echipa lui Sutton descoperise ceva interesant şi solicitase drepturi de salvare a trecut aproape neobservat, devenind ceva minor.

Imaginea submarinului, ieşind la suprafaţă din apa învolburată, ridicat de baloanele portocalii de dimensiuni

uriaşe, pe care Russ le adusese pentru operaţiune, a impresionat profund pe toată lumea. Apoi camerele de filmat s-au oprit, pentru că s-a trecut la neplăcuta sarcină de a scoate şi identifica rămăşiţele marinarilor. Filmările au reînceput când cele 121 de sicrie învelite în drapelul naţional au fost depuse pe puntea portavionului ce se legăna uşor pe mare, alături de corpul recuperat al submarinului.

Apoi reporterii au plecat la treburile lor, şi abia după aceea a început adevărata poveste.

4 - SAN GUILLERMO, CALIFORNIA, 1931

L-au îmbrăcat cu un halat de spital şi l-au pus să stea jos, într-un cabinet. A urmat calea sigură a comportamentului imitativ, atât cu doctorii şi asistentele medicale, cât şi cu bărbatul şi femeia care erau părinţii lui Jimmy, ajungând chiar să reproducă până şi lacrimile mamei.

Tatăl şi mama l-au însoţit pe doctor într-o cameră unde puteau discuta netulburaţi.

— Nu ştiu ce să vă spun, a început doctorul Farben. Nu am descoperit nici o lovitură vizibilă. Pare să aibă o stare excelentă de sănătate.

— A suferit o criză ori vreun atac cerebral? l-a întrebat tatăl.

— Probabil. E cea mai plauzibilă posibilitate. Îl vom ţine sub observaţie câteva zile. S-ar putea rezolva de la sine. Dacă nu, dumneavoastră va trebui să luaţi anumite decizii.

— N-aş vrea să-l trimit la un spital de boli nervoase, a spus mama. Ne putem ocupa noi de îngrijirea lui.

— Să aşteptăm până descoperim mai multe elemente, a sugerat doctorul, atingând-o pe mână uşor, dar privind spre tată. Mâine va fi consultat de un specialist.

L-au dus într-o rezervă, unde a examinat cu atenţie comportamentul celorlalţi pacienţi, ajungând până acolo încât a învăţat să folosească şi pisoarul. Compoziţia chimică a fluidului pe care l-a produs ar fi uimit pe orice om de ştiinţă. Asistenta a remarcat mirosul de peşte, neştiind că o

parte din vezica urinară era de delfin.

Şi-a petrecut noaptea suferind în tăcere, pe măsură ce organele interne s-au reorganizat. A păstrat aceeaşi înfăţişare exterioară. În minte, a trecut în revistă tot ce observase în legătură cu comportamentul uman, conştient că va mai trece ceva timp până să interacţioneze în mod convingător.

S-a gândit apoi la sine. Nu era nicidecum uman, aşa cum nu fusese nici delfin, balenă ucigaşă, ori mare alb. Cu toate că, de-a lungul mileniilor, amintirile se cam şterseseră din mintea lui, ajungând lucruri vagi şi abisale, avea senzaţia că cea mai mare parte din sine încă aştepta undeva, în adâncul mării. Poate reuşea să se întoarcă acolo sub formă umană, ca să-şi descopere şi partea lipsă. La reflux, o pereche care se plimba pe plajă ca să se bucure de aerul sărat a descoperit un cadavru lăsat de mare într-o adâncitură înconjurată de stânci. Era în întregime acoperit de crabi care se hrăneau. Nu mai rămăsese nimic din faţa sau din părţile lui moi, însă judecând după statură, medicul legist a stabilit că era vorba de un bărbat. Un rechin sau altă vieţuitoare marină îi mâncase ambele braţe, precum şi toate viscerele. Nu fusese dat dispărut nici un localnic sau turist. Judecând că braţele îi fuseseră smulse pentru a nu putea fi identificat după amprente, un reporter a sugerat o crimă comisă de mafia. Legistul l-a condus la faţa locului ca să-i arate rămăşiţele umane şi pentru a-i explica modul în care considera că-i fuseseră smulse braţele - prin răsucire, nu prin retezare ori tăiere - însă, la jumătatea demonstraţiei, reporterul a dat bir cu fugiţii.

Raportul legistului a remarcat că, judecând după gradul de descompunere, acel cadavru stătuse în apele mării cel mult douăsprezece ore. Poliţia din Sacramento a afirmat că nu deţinea informaţii privind dispariţia unor persoane cu asemenea semnalmente, atâtea câte se descoperiseră. Aşadar, putea fi vreun vagabond fără loc de muncă. Zonele rurale gemeau de astfel de oameni, şi, uneori, câte unul se ducea să înoate, dar fără intenţia de a mai şi reveni pe mal. În următoarele două zile, Jimmy a fost examinat de trei specialişti neurologi, care au rămas perplecşi şi s-au declarat neputincioşi. Anumite aspecte ale simptomelor

sugerau un atac cerebral; altele, o amnezie profundă, provocată de un traumatism cranian, pentru care nu existau însă dovezi. Pe de altă parte, putea fi vorba de o tumoare, dar părinţii nu şi-au dat acordul pentru realizarea unei tomografii cerebrale. Acest lucru a venit în sprijinul mutantului, deoarece cutia sa craniană conţinea deopotrivă creier de delfin şi de om, iar anumite părţi ale sale erau alcătuite din cristale şi metale, ce nu aveau nici o legătură cu apartenenţa la umanitate.

Un psihiatru a stat câteva ore cu Jimmy, dar a obţinut prea puţine date utile. Reacţia lui la testul privind asociaţiile de cuvinte s-a dovedit cel puţin interesantă: a maimuţărit fiecare cuvânt pronunţat, imitând până şi accentul german al doctorului. Ulterior, acesta avea să clasifice comportamentul drept agresiv-pasiv, însă părinţilor le-a spus că, la un anumit nivel, tânărul îşi păstrase majoritatea facultăţilor mintale, însă regresase, ajungând la o stare infantilă. A sugerat ca băiatul să fie încredinţat unui azil, unde i se putea pune la dispoziţie un tratament modern.

Mama a insistat să-l ia acasă, însă i-a îngăduit doctorului să încerce terapia febrei, injectându-i lui Jimmy sânge de la un pacient cu malarie. Jimmy a rămas zâmbitor vreme de trei zile, fără ca temperatura să i se modifice - fiindcă organismul mutantului consumase paraziţii de malarie laolaltă cu mâncarea oferită de spital - şi, în cele din urmă, după o săptămână de analize şi examinări care nu au dus la niciun rezultat, le-a fost încredinţat spre îngrijire la domiciliu.

Părinţii au angajat o asistentă şi un asistent; casa lor, cu vedere spre mare, avea suficiente camere pentru ca cei doi îngrijitori să poată fi găzduiţi fără probleme.

Amândoi lucraseră cu copii şi adulţi cu handicap mintal, însă, după câteva zile, şi-au dat seama că Jimmy nu făcea parte din acea categorie de bolnavi care provoca asistenţilor frustrări. Era complet pasiv, dar niciodată nu lăsa impresia că se plictisea. În realitate, părea să-i studieze cu o pasiune devoratoare.

(Femeia, pe nume Deborah, era obişnuită să fie privită cu patimă: era atrăgătoare şi voluptoasă. Atenţia pe care i-o acorda Jimmy o nedumerise, pentru că nu părea să aibă

nicidecum conotaţii sexuale, iar un băiat de vârsta şi în starea lui trebuia să clocotească de energie şi curiozitate sexuală. Însă dezvăluirile şi atingerile ei „accidentale” nu dăduseră naştere nici unei reacţii. Pacientul nu prezenta niciodată erecţii, nu încerca să se uite în decolteul ei şi nici nu lăsa urme care să dovedească faptul că s-ar fi masturbat. La acea etapă a evoluţiei sale, mutantul putea doar să maimuţărească orice comportament văzut.)

Învăţa să citească. După masa de prânz, Deborah a petrecut o oră citindu-i lui Jimmy dintr-o carte pentru copii, urmărind cuvintele cu degetul. Apoi i-a dat cartea lui Jimmy, care a repetat totul, cuvânt cu cuvânt - dar cu vocea ei.

Ea l-a pus pe Lowell, asistentul medical, să-i citească lui Jimmy care, bineînţeles, l-a imitat şi pe acesta. De aceea, performanţa lecturii a părut mai puţin impresionantă. Însă memoria lui s-a dovedit uimitoare. Dacă Deborah îi arăta vreo carte din care citise, Jimmy era în stare să o recite în întregime.

Mama lui s-a simţit încurajată de asemenea progrese, însă tatăl nu părea prea convins. Când doctorul Grossbaum, psihiatrul lui Jimmy, a făcut vizita săptămânală, el s-a arătat la fel de sceptic ca şi tatăl. Jimmy repetase papagaliceşte lista nervilor faciali pe care trebuie să o înveţe orice student la medicină, iar apoi un poem de Schiller, într-o germană impecabilă.

— Dacă nu cumva a studiat germana şi medicina, a afirmat Grossbaum, nu-şi aminteşte nimic din ceea ce s-a petrecut înainte de presupusul accident.

Le-a povestit apoi părinţilor de savanţi idioţi, care aveau puteri mentale incredibile într-o specialitate foarte îngustă, dar care, în rest, nu puteau funcţiona în mod normal. Însă el nu auzise încă de cineva care, dintr-o persoană normală, să devină savant idiot; a promis totuşi că va studia problema.

Progresele înregistrate de Jimmy în domenii mai puţin intelectuale erau foarte rapide. Nu mai dovedea stângăcie când se plimba prin casă ori pe afară - la început, părea că nu ştie la ce slujeau uşile şi ferestrele. Lowell şi Deborah l-au învăţat să joace badminton, iar după deruta de la început, a evidenţiat un talent aproape înnăscut - lucru

deloc surprinzător, pentru că fusese cel mai bun jucător de tenis din clasa lui. Au rămas de asemenea trăsniţi de ceea ce putea face în piscină - după prima săritură, făcuse cu repeziciune două lungimi de bazin pe sub apă, folosind un stil de înot pe care nici unul dintre ei nu l-a putut identifica.. După ce ei i-au arătat stilurile craul australian, bras şi spate, el şi le-a „reamintit” imediat.

În cea de-a doua săptămână, luă masa cu restul familiei, reuşind nu numai să manevreze fără cusur tacâmurile complicate folosite la cină, ci şi să comunice dorinţele sale către servitori, cu toate că încă nu era în stare să poarte nici o conversaţie simplă.

Mama lui l-a invitat pe doctor Grossbaum la cină, pentru a vedea cât de bine se descurca Jimmy dacă primea ajutor. Psihiatrul a rămas impresionat, dar nu a considerat acest lucru drept o dovadă de evoluţie pozitivă. Totul amintea de episodul legat de nervii faciali şi de poezia în germană; la fel ca şi badmintonul şi înotul. Băiatul putea imita perfect pe oricine şi orice. Când îi era sete, arăta spre pahar, iar acesta îi era umplut.

Evident, părinţii nu băgaseră de seamă că Jimmy dădea din cap şi zâmbea de fiecare dată când vreun servitor i se adresa în vreun fel. Dacă acţiunea servitorului se concretiza, el înclina uşor din cap şi surâdea din nou. Din pricina asta i se dădea o mulţime de mâncare, însă era un băiat în creştere.

Partea interesantă era că evidenţele îngrijitorilor nu arătau nici o creştere în greutate. Să fi fost vorba de mişcare?

Părea ceva neştiinţific, dar Grossbaum a recunoscut în sinea lui că băiatul acela nu-i plăcea defel, şi, din motive obscure, îi inspira teamă. Poate se lăsa influenţat de faptul că-şi făcuse rezidenţa ca psihiatru în sistemul penitenciar - probabil că apăreau anumite proiecţii din acea perioadă tulburătoare. Însă avusese mereu impresia că Jimmy îl studia cu multă concentrare, la fel cum procedau şi deţinuţii inteligenţi, care probabil gândeau astfel: ce-aş putea obţine de la individul ăsta?

Un psihiatru mai priceput ar fi observat că mutantul trata pe toată lumea la fel.

5 - APIA, SAMOA INDEPENDENTĂ, 2019

În zona tropicală, cimentul are nevoie de mult timp pentru a face priză, de aceea, artefactul rămăsese învelit şi susţinut la suprafaţă în largul coastei, vreme de două săptămâni, cât betonul gros, armat din belşug, se întărea treptat. Se ştia că podeaua nici unei fabrici nu putea susţine obiectul masiv fără să se fărâmiţeze. Avea dimensiunile unui camion mic, însă cântărea mai mult decât un submarin din clasa Nautilus: cinci mii de tone. Asta însemna că, dacă ar fi fost alcătuit din metal solid, obiectul ar fi fost de trei ori mai dens decât plutoniul.

Halliburton îşi lăsase barba şi părul să crească din ziua în care îşi încheiase misiunea faţă de Marină. Barba îi era dezordonată şi cu porţiuni mai dese, surprinzător de albă, şi contrastând puternic cu pielea bronzată de soare. Începuse să poarte cămăşi hawaiiene în culori şocante, la costume tropicale de culoare albă. Ar fi arătat şi mai spilcuit dacă nu s-ar fi apucat să fumeze pipă, ceea ce făcea ca scrumul căzut să-i lase pete cenuşii pe hainele albe.

Russell îşi privea partenerul cu un amestec de afecţiune şi rezervă. În aşteptarea mesei de prânz, beau cafea pe o verandă cu vedere spre plaja Harbour Light.

Vremea era frumoasă, ca în majoritatea dimineţilor de primăvară de acolo. Turiştii făceau plajă şi se plimbau pe nisipul cenuşiu, copiii râdeau şi se jucau, iar câteva perechi manevrau fără prea multă pricepere pe deasupra recifului bărci cu motor închiriate, stârnind probabil iritarea scufundătorilor.

Russell a pus mâna pe binoclu şi le-a studiat pe câteva dintre femeile de pe plajă. După aceea, a scrutat linia orizontului spre nord, unde aproape că se puteau zări fanioanele ce marcau comoara lor plutitoare.

— Ai reuşit să discuţi cu Manolo în dimineaţa asta?

— Se îndrepta spre şantier, i-a răspuns Halliburton, dând din cap. Spunea că astăzi o să testeze rulourile.

— Cu ce Dumnezeu?

— Cu câteva tancuri ale Marinei SUA. Au fost date

dispărute din forţa de pe Pago Pago, împreună cu câteva echipaje. Vrei să ştii cât costă?

— Asta e problema ta.

— Nada. Absolut nimic, a zis el, chicotind. E un exerciţiu de mobilizare.

— Admirabil. Înseamnă că e vorba de colonelul acela de la Marină, cu care am luat cina.

— Bineînţeles.

Chelnerii le-au adus mâncarea, două platouri cu fructe feliate şi o crăticioară cu cârnăciori sfârâind. Halliburton a cerut să-i fie luată ceaşca de cafea şi a comandat un Bloody Mary.

— Sărbătoreşti ceva?

— Tot timpul.

Fără să ia în seamă fructele, s-a aruncat asupra cârnăciorilor.

— Testul ar trebui să înceapă la ora două fix.

— Cât cântăresc tancurile? a întrebat Russell, servindu-se cu mango, papaya şi pepene roşu.

— Ar trebui să verific. În jur de şaizeci de tone.

— A, bun. Se apropie cât de cât de ordinul de mărime.

— Va trebui să extrapolăm.

— Vom vedea, a zis el, şi a tăiat pepenele cu precizie matematică. Dacă o găină de aproape un kilogram poate sta pe ouă fără să le spargă, să extrapolăm efectul pe care l-ar produce o găină de o tonă.

— Ha-ha!

Chelnerul a adus paharul cu Bloody Mary şi i-a şoptit: „Cu gin, domnule”, iar Halliburton a dat din cap imperceptibil.

— Nu este tocmai legea lui Hooke[1]. Cum poţi obţine o cifră care să aibă o semnificaţie?

Halliburton a lăsat tacâmurile pe masă şi şi-a şters degetele cu grijă, apoi a scos un microcomputer din buzunarul cămăşii. A atins display-ul cu degetul de câteva ori.

---

[1] Legea lui Hooke: Pentru un material elastic, deformarea este proporţională cu greutatea sau solicitarea aplicată. Valoarea solicitării la care un material încetează să mai respecte legea lui Hooke reprezintă limita de proporţionalitate (n. tr).

— Algoritmul Wallace-Gellman.

— N-am auzit de aşa ceva.

A reglat luminozitatea ecranului şi a rotit computerul către Russell.

— Se referă la compresibilitate. Plăcile de fixare pe care le-am plantat în nisip. De fapt, coloana de nisip susţine masa obiectului, bineînţeles.

— Aha, o casă construită pe nisip. Am citit despre asta. Russell a examinat microcomputerul şi a introdus câteva variabile pentru a se lămuri mai bine. A mormăit aprobator şi a înapoiat microcomputerul. De unde-ai făcut rost de ăsta?

— De pe net, la Best Buy.

S-a strâmbat uşor.

— Mă refeream la algoritm.

— Regulamentul construcţiilor din California. Dacă nu-l respectă, o casă construită pe nisip nu stă în picioare.

— Hm! Şi cât cântăreşte un bloc de locuinţe?

— Nu pot face decât o aproximare. Este limpede că se va tasa într-o oarecare măsură. Tocmai de aceea am apelat la structura cu şanţ şi baraj.

— Dacă se tasează mai mult de cinci metri, nu vom mai face şanţul. Vom avea un laborator submarin.

După ce obiectul era plasat, planul prevedea realizarea unui dom prefabricat, înalt de cinci metri deasupra lui, săparea unui şanţ în jur şi apoi construirea unui baraj înalt în jurul şanţului. (Dacă obiectul se tasa cu mai mult de două picioare, apa avea să se infiltreze în jurul lui în timpul fluxului. Şanţul făcea ca acea situaţie inevitabilă să devină o caracteristică a proiectului.)

— Nu se va întâmpla asta. Când l-am găsit, stătea pe nisip, nu mai ţii minte?

Da, dar nu nisip vulcanic, s-a gândit Russell, însă nu ţinea să se contrazică. Nisipul din corali nu era cu mult mai compresibil, a bănuit. I-a făcut semn chelnerului.

— Josh, am trecut de amiază?

— Desigur. Vin alb?

— Te rog, a zis el, înfigând furculiţa într-un cârnăcior.

— Şi când sosesc tancurile?

— Au promis că la ora unu.

— Ora locală din Samoa?

— Ora Marinei Militare a SUA. Trebuie să le aducă înapoi până la căderea întunericului, aşa că vor fi punctuali.

Tancurile au sosit însă ceva mai devreme. La unu fără un sfert, au auzit duduitul înfundat al elicopterelor de transport care ocoleau insula. Probabil că nu voiau să o survoleze ca să nu irite o populaţie înarmată. Erau două elicoptere-macara, fiecare cu motoarele ambalate puternic sub greutatea sarcinii, câte un tanc Powell, de culoare nisipie, care se legăna cu graţia impunătoare a unui pendul de şaizeci de tone. Au dat roată recifului, după care au coborât pe şantierul companiei Poseidon, un romb de nisip şi vegetaţie sărăcăcioasă cu suprafaţa de aproape paisprezece hectare, înconjurat de un gard înalt din plasă de sârmă. Doi oameni de la sol au dirijat elicopterele, iar tancurile au fost depuse pe nisip cu un scrâşnet. Eliberate de povară, motoarele elicopterelor au bâzâit uşurate şi şi-au rulat cablurile de transport, după care s-au aşezat cu delicateţe pe covorul de aterizare din plăci de oţel, perforate, şi plasate deasupra liniei de nivel maxim al apei la flux.

Pe şantier aşteptau trei ingineri de la Poseidon. Greg Fulvia, care părăsise Marina în urmă cu câţiva ani, s-a dus să stea de vorbă cu echipajele tancurilor, în vreme ce Naomi Linwood şi Larry Pembroke au efectuat o ultimă colimare a celor patru perechi de teodolite cu laser ce aveau să măsoare deformarea plăcii de beton în timp ce maşinile grele de luptă se deplasau de colo, colo.

Doi muncitori au sosit cu un vehicul de plajă şi au întins o copertină deasupra unei mese pliante, unde Russell şi Halliburton stăteau sub bătaia soarelui. Au adus patru scaune şi un răcitor cu apă minerală, precum şi lămâi la gheaţă. Naomi s-a apropiat şi s-a servit, strigând peste umăr că-i va aduce ceva şi lui Larry.

Bronzată după atâta şedere în bătaia soarelui, Naomi era la fel de masivă ca şi Russell, cu o constituţie atletică, având bicepşii bine profilaţi pe sub hainele de lucru de culoare kaki, iar la subsuori i se formaseră deja pete mai întunecate de sudoare. Avea trăsături de o severitate arăbească şi un zâmbet sclipitor.

Şi-a stors jumătate de lămâie într-un pahar, a turnat apă minerală deasupra şi, în timp ce bulele de bioxid de carbon încă sfârâiau, a înjumătăţit paharul din două înghiţituri. S-a şters la gură cu o batistă albastră, apoi şi-a trecut-o peste frunte.

— Roagă-te să plouă, i-a zis ea lui Halliburton.

— Vorbeşti serios?

Ea a făcut o grimasă.

— Rugăciunile mele n-au nici un efect, a spus şi a privit norii cumulus ce se înălţau deasupra insulei. Ar fi bine dacă am rezolva treaba în mare până la două şi jumătate. (De obicei, ploaia începea la ora trei.) Şi plouă torenţial, s-ar putea să ne bage nisip în garnituri.

— Şi asta ar afecta măsurătorile?

Ea şi-a tras ochelarii de soare pe nas şi s-a uitat la el pe deasupra lor.

— Nu, acum sunt etanşate. Dar aş prefera ca în seara asta să văd ceva la televizor decât să desfac trepiedele ca să le curăţ.

Unul dintre tancuri şi-a ambalat motorul şi a scos un nor de fum alb.

— În regulă, a zis ea, a aşezat paharul pe masă şi s-a dus în fugă spre Larry cu restul sticlei.

Nu era nevoie ca Russell şi Halliburton să se afle acolo; măsurătoarea se realiza automat. Însă nu aveau altceva de făcut până a doua zi, când urma să fie adus artefactul. De pe minicomputerul său, Halliburton a apelat computerul central şi i-a transmis cifrele Wallace-Gellman, care reprezentau, de fapt, numărul de centimetri cu care placa de beton se îndoise în vreme ce tancurile se deplasaseră dintr-un loc în altul. Artefactul avea să fie aşezat în mijlocul plăcii, care era ceva mai mică decât un teren de baschet, însă trebuia să ajungă în acea poziţie prin rostogolire sau târâre dinspre o margine. Voiau să fie siguri că placa nu se va îndoi în asemenea măsură, încât să se spargă în cursul operaţiunii.

Necazul a apărut sub înfăţişarea unui tânăr îmbrăcat total nepotrivit pentru canicula din Samoa. Locul lui părea a fi într-un birou cu aer condiţionat, fiindcă avea haină, puţin boţită, e adevărat, şi cravată. A înaintat până la limita

perimetrului înconjurat cu bandă galbenă, pe care scria - PERICOL! - NU PĂTRUNDEŢI! - şi a făcut un semn din mână spre Halliburton şi Russell, strigând:

— Alo! Mă auziţi?

Era un bărbat negru, cu un accent britanic.

Russell l-a lăsat pe Halliburton cu numerele lui şi s-a apropiat precaut de bărbat. Prin zonă nu se prea vedeau persoane necunoscute, iar atunci când acestea se aventurau pe acolo, erau însoţite de câte o gardă de corp.

— Cum ai trecut de paznic? l-a întrebat Russ.

— Paznic? a făcut omul şi a ridicat din sprâncene. Am văzut o gheretă, dar nu era nimeni înăuntru.

— Ori ai aşteptat până când paznicul s-a dus la toaletă, şi atunci te-ai strecurat. Cred că ar trebui să angajăm doi. Doar ai văzut semnele, nu?

— Da, proprietate privată; asta mi-a stârnit curiozitatea. Am crezut că e vorba de o plajă privată.

— Nu mai e.

— Dar poarta era deschisă...

Paznicul a apărut curând în goană:

— Îmi pare rău, domnule Sutton. A trecut pe lângă...

Russ i-a făcut semn că nu ţinea să-l asculte.

— Am închiriat porţiunea asta de plajă, i-a spus el bărbatului de culoare.

— Prin Atlantis Associates, a zis el, dând din cap.

Chestia asta nu era trecută pe anunţ.

— Aşadar, ştii mai multe despre mine decât cunosc eu despre tine. Lucrezi la vreo agenţie guvernamentală?

Omul a surâs.

— Pentru guvernul american. Sunt reporter la Pacific Stars and Stripes.

Prin urmare, un reporter la un ziar militar.

— Eşti militar? l-a întrebat, pentru că nimic nu sugera asta.

Omul a confirmat cu un gest.

— Sergent Tulip Carson, domnule, Apoi, văzând privirea întrebătoare a lui Russell, a adăugat: în plin proces de schimbare a sexului, domnule.

Apăruseră prea multe amănunte ca să poată fi absorbite pe dată, însă Russ a reuşit să găsească răspunsul

potrivit:

— Deocamdată, nu dăm declaraţii presei.

— La începutul anului, v-aţi oferit să scoateţi la suprafaţă un submarin, a spus el pe un ton precipitat, apoi aţi cerut drepturile de salvare pentru un vas scufundat pe care l-aţi descoperit în perioada operaţiunilor.

— Asta e o chestiune de notorietate publică, a spus Russell. La revedere, domnule sergent.

S-a întors şi a dat să se îndepărteze, însă a auzit din spate:

— Dar nu există nici un indiciu privind scufundarea vreunui vas în această zonă, domnule Sutton. Iar acum aveţi pluta aceea acoperită ce aşteaptă în larg... şi elicoptere, plus tancuri...

— Îţi doresc o zi bună, sergent, a spus Sutton zâmbind, fără să se mai întoarcă.

Aşa voiseră să se declanşeze acţiunea publicitară. Ceva misterios? „Cine, noi?”

Până în momentul când vor afla ce era cu artefactul, întreaga lume va fi cu ochii pe ei.

6 - SAN GUILLERMO, CALIFORNIA, 1932

Mutantul a început să alcătuiască singur propoziţii imediat după Anul Nou, dar acestea nu erau complexe, iar adeseori frizau absurdul ori sunau ciudat de încifrat. Încă „nu erau în regulă”, după cum a spus cu amărăciune mama lui Jimmy.

Mutantul nu simţea nevoia de a acumula inteligenţă, din care avea chiar în exces, dar trebuia să înţeleagă şi să folosească inteligenţa în mod uman. Aceasta se situa departe de cea a creaturilor acvatice pe care reuşise să le imite atât de bine.

Provenea dintr-o rasă cu un grad superior de organizare socială, însă uitase totul în urmă cu milenii. Pe Pământ trăise sub forma unei colonii de creaturi individuale în adâncurile întunecate şi fierbinţi ale mării; înainte de asta, existase ca un simplu covoraş de protoplasmă. Pentru scurt timp, trăise ca un banc de peşti, dar în ultimii zeci de mii de

ani fusese un prădător solitar.

Constatase că, la aceste creaturi, caracterul de prădător suferise modificări; oamenii se aflau în vârful lanţului trofic, însă când aceştia ajungeau să o consume, hrana de origine animală era moartă deja de multă vreme. În mod firesc, a încercat să înţeleagă modul de organizare al societăţii: hrana era ucisă într-un loc necunoscut, ori îndepărtat, apoi preparată şi distribuită prin intermediul unui proces misterios.

Unitatea familiară era organizată în jurul prezentării şi consumului de hrană, deşi ea avea şi alte funcţii. Mutantul a recunoscut apărarea şi educarea puilor, pe care o descoperise şi la formele de viaţă acvatică, însă nu avea habar despre sex şi împerechere - când se apropia vreun alt prădător, acţiunea era interpretată drept agresiune, astfel că urma un atac. Cei din neamul lui nu se reproduseseră vreme de milioane de ani; acel anacronism urmase calea morţii. Mutantul nu ştia elementele esenţiale ale vieţii.

Cu toate acestea, o anumită femeie era mai mult decât dornică să-i ofere lecţii.

Când ştia că rămânea singur pe anumite perioade, mutantul exersa modificarea înfăţişării sale, folosind drept modele persoanele pe care le studiase. Schimbarea trăsăturilor faciale nu prezenta dificultăţi; cartilajele şi grăsimea subcutanată puteau fi deplasate în câteva minute, printr-un proces relativ dureros. Schimbarea formei craniului era însă un proces foarte dureros care îi răpea opt, până la zece minute.

Modificarea formei întregului corp îi lua o oră, când trebuia să se concentreze şi să îndure dureri, dacă organismul avea o masă mult mai mare sau mai mică decât a lui Jimmy. Pentru a obţine o masă mai mică, putea renunţa la un braţ sau un picior, redistribuind restul în mod corespunzător. Porţiunea suplimentară avea să moară dacă nu exista vreun motiv pentru a o păstra în viaţă, însă asta nu prezenta nici o importanţă; încă îi oferea materialele prime potrivite pentru reconstrucţia lui Jimmy.

Crearea unui organism mai mare impunea procurarea de carne; o treabă nu tocmai uşor de realizat. Mutantul l-a

asimilat pe Ronnie, bătrânul ciobănesc german al familiei, pentru a lua forma tatălui supraponderal al lui Jimmy. Bineînţeles, când l-a reconstituit, Ronnie era mort; mutantul i-a lăsat cadavrul în faţa uşii lui Jimmy, iar ceilalţi membri ai familiei au presupus că se târâse cu ultimele puteri până acolo ca să-şi ia adio, lucru foarte mişcător.

Mutantul o văzuse pe doamna Berry în costum de baie, astfel că 90% din simularea realizată de el a fost precisă. Restul de 10% l-ar fi făcut pe domnul Berry să leşine.

Tot astfel, la adăpostul întunericului din dormitorul lui Jimmy, mutantul putea să renunţe la un braţ şi cea mai mare parte dintr-un picior, transformându-se într-o bucată de carne ce avea o formă similară cu asistenta medicală Deborah, cel puţin înfăţişarea pe care o avea pe sub uniformă, strânsă bine în corset. Forma aceea nu prezenta însă alte detalii, semănând cu manechinele pe care uneori le poţi vedea dezbrăcate în vitrine. Având în vedere anul - 1932 - chiar dacă ar fi ieşit mai des din casă, tot nu ar fi găsit cu uşurinţă vreo femeie goală puşcă.

Se afla încă la luni depărtare de capacitatea de simulare a ceea ce numim acum politeţe socială, însă pentru a satisface acea dorinţă anume nu era nevoie de o bună creştere desăvârşită. La ora şapte şi jumătate, Deborah a intrat în cameră cu tava pe care se afla micul dejun.

— Te rog să-ţi scoţi hainele, a spus mutantul, şi să le aşezi pe masa de toaletă.

S-ar putea ca Deborah să fi recunoscut vocea doctorului. A reuşit totuşi să nu scape tava din mână.

— Jimmy! Nu fi copil!

— Te rog, a zis el zâmbind, când ea a aşezat tava cu suport pe pat. Aş dori asta foarte mult.

— Şi eu, i-a şoptit ea, aruncând o privire peste umăr, şi a observat că uşa era aproape închisă. N-ar fi mai bine diseară? După căderea întunericului?

— Văd şi pe întuneric, a zis el, şoptind cu glas răguşit.

Ea şi-a strecurat mâna în pantalonii lui de la pijama, iar când i-a atins penisul, un circuit nefolosit până atunci s-a închis, făcându-l să crească şi să se înalţe cu o rapiditate de-a dreptul inumană.

— Doamne Dumnezeule, a spus ea. La miezul nopţii?

— La miezul nopţii, a repetat mutantul. Doamne Dumnezeule!

Zâmbetul ei a devenit ceva între uimirea extremă, aceea când oricine rămâne cu gura căscată, şi rânjet.

— Măi Jimmy, dar ciudat mai eşti.

A ieşit apoi din cameră cu spatele, rostind discret „la miezul nopţii”, şi a închis uşa fără zgomot.

Mutantul a remarcat acea stare de erecţie şi a făcut unele experienţe, astfel că rezultatul neaşteptat a clarificat brusc o serie de comportamente ale mamiferelor, pe care le remarcase la delfini şi la balenele ucigaşe.

Profesorul de muzică care îl medita de două ori pe săptămână era mereu stupefiat de modificările bruşte ale aptitudinilor muzicale ale lui Jimmy. Băiatul constituise un mister încă dintru început: înainte de accident, luase lecţii de pian de la vârsta de zece până la treisprezece ani, i s-a spus, dar le abandonase din plictiseală, frustrare sau din cauza tulburărilor de pubertate. Cel puţin aşa credeau părinţii lui. Pesemne că exersa în secret.

Actualul profesor, Jefferson Sheffield, fusese angajat la recomandarea doctorului Grossbaum. Specialitatea lui era meloterapia şi, sub îndrumarea lui răbdătoare, multe persoane retardate sau bolnave mintal îşi găsiseră, într-o oarecare măsură, liniştea şi echilibrul.

Interpretarea pianistică a lui Jimmy fusese asemănătoare cu aceea a savantului-idiot din domeniul limbajului: putea repeta orice cânta Sheffield, notă cu notă. Lăsat de capul lui, ori nu cânta nimic, ori reproducea cu o fidelitate perfectă vreuna dintre lecţiile ţinute de Sheffield.

În acea dimineaţă, mutantul a improvizat. S-a aşezat la pian şi a început să interpreteze cu sentiment, alcătuind fraze muzicale ce foloseau lecţiile drept materie primă, însă transpunând şi inversând multe linii melodice, legându-le de cadenţe interesante şi schimbări de tonalitate pline de inventivitate.

A cântat exact o oră, apoi s-a oprit, ridicând abia atunci, pentru prima oară, privirea de la clape. Sheffield şi majoritatea angajaţilor familiei au rămas muţi de uimire.

— Trebuia să înţeleg ceva, a spus mutantul, fără a se adresa cuiva anume.

Însă după aceea, i-a aruncat lui Deborrah o privire care a făcut-o să tremure.

Doctorul Grossbaum a luat prânzul împreună cu familia. Mutantul şi-a dat seama că făcuse ceva rău, ieşit din comun, şi s-a retras în sine.

— Te-ai comportat minunat, fiule, i-a spus Sheffield. Mutantul s-a uitat la el şi a dat din cap aprobator, gest despre care aflase că nu crea probleme. Cum de s-a petrecut acest progres neaşteptat?

Mutantul a dat din cap iarăşi, apoi a ridicat din umeri, drept reacţie la tonul întrebător.

— Ai afirmat că trebuia să înţelegi ceva, a spus profesorul.

— Exact, a spus mutantul, apoi a adăugat, după ce s-a lăsat tăcere: Trebuia să înţeleg anumite lucruri. A clătinat din cap, ca şi cum ar trebuit să-şi limpezească ideile: Trebuia să învăţ ceva.

— Asta înseamnă că a progresat, a afirmat Grossbaum. Apariţia verbelor.

— Trebuia să descopăr ceva, a zis mutantul. Trebuia să reprezint ceva. Să fiu cineva... altă persoană.

— Iar când ai cântat la pian te-ai simţit altfel? I-a întrebat Grossbaum.

— Da, altă persoană, a repetat el, privind cercetător aerul de deasupra capului lui Grossbaum. M-a făcut să mă simt altcineva.

— Muzica te-a făcut să te simţi altcineva, a spus Sheffield, emoţionat.

Mutantul a analizat vorbele lui. A înţeles structura semantică a afirmaţiei, şi şi-a dat seama că era greşită. Ştia că ceea ce îl făcea să fie diferit era reprezentat de ceea ce aflase despre acea parte nenumită a corpului şi felul în care se întărea şi secreta ceva. Ştia însă că oamenii se comportau misterios în legătură cu acea parte, de aceea a decis să nu facă o demonstraţie a noilor cunoştinţe căpătate, chiar dacă ea se întărise din nou.

A observat că Grossbaum se uita exact la acea parte şi a redus fluxul sanguin, făcând-o mai puţin proeminentă.

— Nu totul e muzică, a zis Grossbaum, adevărat?

— Totul este muzică, a spus mutantul.

— Nu înţeleg.

— Nu înţelegi, a zis mutantul, privindu-şi mâinile. Totul este muzică.

— Viaţa este muzică, a spus Sheffield.

Mutantul l-a privit şi a dat din cap. Apoi s-a ridicat şi a traversat camera până la pian, începând să cânte, lucru ce părea mai lipsit de riscuri decât vorbitul.

La miezul nopţii, când uşa s-a deschis cu discreţie, el era treaz. Deborah a închis-o încet şi, desculţă, s-a apropiat de pat. Purta o pijama bărbătească, de măsură mare.

— Ai haine, a spus el.

— M-am sculat ca să iau un pahar cu lapte, a zis ea, creând confuzie în mintea lui. Fluidul pe care îl producea el nu era lapte, iar pentru a umple un pahar, i-ar fi trebuit toată noaptea.

Deborah i-a ghicit expresia aproape corect şi a zâmbit.

— Pentru cazul că mă surprinde cineva, prostuţule.

Prin perdele se strecura lumina scăzută a Lunii. Mutantul şi-a adaptat irisurile pentru a vedea ca ziua şi a urmărit-o pe Deborah dezbrăcându-şi bluza de pijama.

A observat dimensiunile reale şi dispunerea sânilor, care apăreau altfel decât atunci când era îmbrăcată. Pigmentaţia şi poziţia sfârcurilor şi areolelor. (Se mirase de existenţa propriilor sfârcuri, care păreau să nu aibă nici o funcţie.)

Ea s-a strecurat în pat, iar el a încercat să-i tragă jos pantalonii de pijama.

— Vai, ce obraznic eşti, a zis ea şi l-a sărutat pe gură, apoi i-a luat o mână şi i-a aşezat-o pe un sân.

Sărutul era ciudat, dar mai văzuse aşa ceva, drept care a răspuns cu oarece forţă.

— Oho, a şoptit ea. Te-ai aprins. Apoi a dus mâna mai jos şi a atins partea aceea care nu avea nume. Te dai mare?

Şi formularea aceasta l-a derutat mult.

— Nu, nu mă dau.

Şi aceea era o expresie.

El şi-a plimbat ambele mâini pe corpul ei, studiind şi măsurând. Majoritatea elementelor erau similare cu cele ale corpului de bărbat în care sălăşluia, însă diferenţele

păreau interesante.

— Aa, a făcut ea. Mai vreau.

El tocmai sonda locul care se deosebea cel mai mult. Deborah începuse să secreteze ceva fluid în acel loc. A pătruns mai adânc. Ea a gemut şi i-a frecat mâna cu ţesuturile umede de acolo.

Apoi ea a strâns în mână partea nenumită şi a mângâiat-o uşor. El s-a întrebat dacă era momentul potrivit ca să secreteze şi el nişte fluid pe acolo, şi a început.

— A, nu, a zis ea; vai de mine!

Şi-a dat repede jos pantalonii de pijama şi i-a tras corpul ca să-l prindă acolo, cu părţile ei umede, şi a început să se mişte în sus şi în jos.

El a avut o senzaţie extraordinară, similară cu experienţa pe care şi-o crease singur, ceva mai devreme, însă mult mai intensă. A lăsat reflexele trupului să preia comanda, astfel că s-au izbit unul de altul de câteva zeci de ori, apoi corpul lui s-a concentrat complet asupra acelei părţi, de parcă ar fi fost curentat şi a excretat exploziv - de trei, patru, cinci ori, cu presiune scăzândă.

Apoi a respirat gâfâit în spaţiul dintre sânii ei. Ea s-a dat jos de pe el şi şi-a unit gura cu a lui. Şi-a strecurat limba în gura lui, dar probabil că asta nu reprezenta o ofertă de hrană. El i-a răspuns în mod asemănător.

Apoi ea s-a lăsat pe spate şi a respirat zgomotos.

— Mă bucur că ţi-ai adus aminte câte ceva.

7 - APIA, SAMOA, 2019

Când cele două remorchere au început să tragă artefactul către plajă, s-au trezit că aveau mai mulţi spectatori decât anticipaseră. Trei elicoptere militare se băteau pentru spaţiu de manevră cu alte şase aparate ale unor agenţii de ştiri.

Priveliştea era uimitoare. Cu toate că prelata ce-l acoperea fusese îndepărtată, artefactul nu era vizibil nici măcar de deasupra. Plasa din fir de titan, în care fusese prins, îl ţinea suspendat la un metru deasupra fundului mării, iar apa era perfect transparentă.

O reporteră, îmbrăcată în costum de scafandru, a sărit în apă de pe patina unui elicopter şi s-a lăsat la fund, reuşind să vadă o prelată de culoare nisipie deasupra unui obiect lung, ca un trabuc. Prelata a fluturat puţin şi a lăsat vederii o suprafaţă lucioasă ca o oglindă. Ochiurile plasei erau prea mici pentru ca femeia să poată vârî mâna printre ele, însă obiectul se deplasa suficient de încet, astfel că ea a putut înota odată cu el, oferind imagini şi un comentariu foarte general, amuzant prin lipsa de conţinut, în vreme ce artefactul a atins fundul nisipos şi a strivit coralii morţi în drumul său către ţărm. A lăsat în urmă un şanţ adânc de un metru, iar cablurile care îl trăgeau stăteau întinse şi vibrau sub sarcina uriaşă.

Când remorcherele s-au aşezat uşor pe uscat, Greg şi Naomi au târât un cablu greu printre valurile mici şi s-au scufundat cu el, oferindu-i reporterei ceva mai interesant de fotografiat. Cei doi au tăiat plasa cu un aparat cu flacără şi au tras deoparte prelata, în timp ce alţi doi ingineri au fixat de capătul cablului un colier larg de metal.

Colierul, cu diametrul de un metru, era prevăzut cu patru şuruburi foarte groase. Au trecut colierul peste obiectul din metal lucios şi au strâns şuruburile cu ajutorul unui dispozitiv cu aer comprimat, care, în apă, a făcut un zgomot infernal. După ce au terminat, şi-au scos dopurile antifonice din urechi şi au făcut semne cu mâna către reportera care era ameţită de explozia sonoră, apoi au înotat înapoi spre ţărm, de-a lungul cablului.

Un vinci ancorat adânc, dincolo de placa de beton, a prins viaţă, iar cablul a început să se mişte, târându-se încetul cu încetul din mare. Oamenii strânşi în jurul vinciului uriaş au simţit în nări miros de ozon şi de metal încins. Maşina părea să câştige partida; cablul se deplasa încet către platforma de beton.

Artefactul s-a târât încet prin apa agitată de la mal. Nu era nevoie ca cineva să se priceapă la fizică ori tehnologie ca să perceapă ceva cel puţin straniu - greutatea nepământească a obiectului ce se lăsa târât milimetric prin nisipul ud şi strălucirea lui.

Probabil că bariera din bandă galbenă, pe care scrii NU PĂTRUNDEŢI ÎN PERIMETRUL MARCAT, a salvat viaţa

câtorva persoane, care altfel s-ar fi apropiat mai mult. Cablul a început să se deşire în punctul de contact cu colierul, apoi a plesnit pe neaşteptate, iar şarpele gros şi greu, lung de peste o sută de metri, a şuierat prin aer, pornind înapoi cu o viteză înspăimântătoare. Capătul rupt a spart geamul cabinei lui Larry Pembroke, operatorul vinciului, şi i-a tăiat braţul de la umăr.

Unul dintre elicopterele marinei a coborât în mai puţin de un minut, în vreme ce un militar i-a dat primul ajutor, punându-i braţul retezat într-un răcitor plin cu cutii de bere şi cola. Încă un minut, şi elicopterul s-a ridicat de la sol, pornind spre Pago Pago, unde fusese deja mobilizată o echipă de chirurgi. După câteva luni, omul avea să se însănătoşească, deşi, după cum sună zicala, compania Poseidon a plătit de i-a ieşit pe nas.

Până când toată agitaţia aceea s-a mai liniştit, Russ şi Jack au analizat şi abandonat trei planuri privind ridicarea obiectului pe platforma de beton. Deocamdată, artefactul zăcea pe nisip, ca un balenă pe jumătate eşuată, dar cântărind cât o armată de balene.

Întrucât părea indestructibil, Jack a propus să îl detoneze - o explozie suficient de mare şi bine dirijată ar fi fost capabilă să împingă obiectul înainte. Russ s-a opus cu îndârjire unei asemenea idei, deoarece nu se ştia cât de delicat putea fi artefactul în interior. „Prostii”, pufnise Jack; acel obiect suportase cutremure şi presiuni strivitoare. Dacă ar fi avut ceva fragil înăuntru, acel „ceva” sigur era distrus.

Au întrebat-o pe Naomi, care fusese inginer specialist în demolări controlate, iar ea a spus că, intuitiv, ideea nu era practică, şi a făcut nişte calcule. Apoi a dat sentinţa. O încărcătură de explozibil nu dirijează toată forţa într-o singură direcţie. Explozia laterală putea crea un crater atât de mare, încât ar fi înghiţit şi platforma de beton - iar suflul ei avea să facă fărâme toate geamurile caselor de pe jumătate din insulă.

De aceea, a sugerat un tip de exploziv care acţiona cu adevărat linear: un motor-rachetă. Dacă puteau lega de obiect un motor de propulsie de la o navă mică - iar motorul respectiv să poată fi totuşi oprit! - ar fi reuşit să-l mute

până pe platou cu ajutorul forţei brute.

Era interesant, mai ales dacă se gândeau la imaginile ce vor fi date publicităţii.

I-au convocat şi pe ceilalţi ingineri şi au pus la punct amănuntele. Aveau nevoie de un soi de jgheab, ca să silească obiectul să se deplaseze în linie dreaptă, iar motorul propulsor trebuia să fie de un tip care să permită o comandă eficientă. Artefactul era îndreptat pe direcţia hotelului Aggie Grey, astfel că şi-ar fi făcut o publicitate negativă dacă ar fi demolat un reper local, cu o istorie de o sută de ani, plin de turişti, mai ales că Jack reuşise în sfârşit să-l înveţe pe barman cum să pregătească un martini cumsecade.

Dacă ar fi dat roade, schema ar fi constituit o publicitate extraordinară. Au luat legătura cu agenţiile spaţiale americană, franceză şi britanică, dar cea chineză a bătut de departe orice ofertă a primelor: doar treizeci de milioane de euro. Jack a contacta câteva persoane şi a descoperit că putea obţine un sfert din sumă doar acordând drepturi exclusive pentru transmiterea în direct a evenimentului. A doua zi la prânz, au primit vizita unui avocat chinez, care a adus un contract concis şi un catalog nesfârşit de specificaţii.

Puteau primi racheta peste opt zile. Jack a mormăit ceva în legătură cu asta - până să se apuce de treabă, lumea nu va mai manifesta interes faţă de artefact - dar s-a liniştit la gândul că acţiunea aceea nu era totuna cu achiziţionarea unui automobil din curtea distribuitorului. Iar obiectul nu avea cum să dispară de acolo.

8 - SAN GUILLERMO, CALIFORNIA, 1932

„Jimmy” făcuse ceva mai mult zgomot decât se cuvenea în cursul lecţiei de iniţiere sexuală şi, cu toate că domnul Berry s-a simţit în sinea lui uşurat de faptul că băiatul lui făcea ceva normal, s-a supus dorinţei soţiei şi a concediat-o pe Deborah, strecurându-i însă la plecare o bancnotă de o sută de dolari. Pentru ea, suma aceea reprezenta chiria pe un an; aşadar, o recompensă mai mult

decât darnică.

Mutantul devenise îndeajuns de uman ca să se supere într-o oarecare măsură constatând înlocuirea ei cu un alt îngrijitor, de astă dată bărbat, însă învăţase suficient de multe din acea unică întâlnire, astfel că pricepuse că, dacă ar lua forma unei femei, ar putea păcăli pe oricine, mai puţin pe un medic ginecolog.

Doctorul Grossman s-a întrebat dacă performanţele muzicale uimitoare ale lui Jimmy cuprindeau şi domeniile înrudite, precum controlul motoriu, de aceea, la următoarea vizită, a venit însoţit de o prietenă care era artistă, dar şi o femeie frumoasă. Voia să examineze reacţia băiatului faţă de ea, precum şi îndemânarea lui în folosirea creionului.

Jimmy a manifestat un interes deosebit încă din momentul prezentării. Femeia era o blondă răpitoare, care avea cam aceeaşi înălţime cu el, un metru şi optzeci.

— Jimmy, ea este Irma Leutij. Toată lumea îi spune Olandeza.

— Olandeza, a repetat el.

— Bună, Jimmy, a spus ea cu glas uşor gutural, pe care ea îl folosea în mod instinctiv când vorbea cu bărbaţi atrăgători.

A apreciat că Jimmy era cam cu cinci ani mai tânăr decât ea, greşind doar cu vreo mie de milenii.

— Vrem să facem o experienţă în materie de desen, a zis Grossbaum. Olandeza este artistă.

Mutantul ştia înţelesul cuvântului „experienţă”, de aceea s-a arăta rezervat. Artistă... experiment?

— Îţi place să desenezi? I-a întrebat Olandeza.

El a dat din umeri sugerând un răspuns ce putea fi interpretat în orice fel.

Cu un pocnet, Grossbaum a deschis geanta diplomat şi a scos din ea două blocuri identice de desen şi două creioane. Apoi a făcut semn către masa din camera pentru micul dejun.

— Să stăm acolo, a sugerat el.

Jimmy i-a urmat şi s-a aşezat alături de Olandeză. Psihiatrul a pus blocurile şi creioanele în faţa lor şi a luat loc faţă în faţă cu ei.

— Ce vrei să desenez? a întrebat Olandeza. Ceva

simplu?

— Simplu, dar precis. Să zicem... un cub în perspectivă.

Ea a dat din cap şi l-a desenat, trasând nouă linii drepte în patru secunde.

— Jimmy? a făcut doctorul, împingând creionul spre băiat.

Mutantul a devenit precaut, pentru că şi-a adus aminte de reacţia oamenilor faţă de realizările lui pianistice. Ar fi putut imita perfect acţiunile femeii, însă a tras liniile cu încetineală de melc.

Grossbaum a remarcat viteza. A mai observat că desenul lui Jimmy era o copie perfectă, până şi prin poziţia pe pagină şi chiar suprapunerea accidentală, cu mai puţin de un milimetru, dintre două linii. Un artist priceput ar fi putut realiza asta doar dacă i s-ar fi cerut o copie identică. Precizia şi încetineala impusă erau caracteristice unui savant idiot.

Însă, în măsura în care îşi dădea doctorul seama din studierea oamenilor, trebuia să fii născut cu acea suferinţă - nici o persoană normală nu devenise vreodată savant idiot doar în urma unei lovituri la cap sau a unui atac cerebral.

— Să-l desenez pe el, a propus Olandeza, şi să vedem dacă el mă desenează pe mine.

— Bună idee, a zis doctorul, nu tocmai convins. Probabil că băiatul avea să copieze cu precizie propriul său portret.

Olandeza a dat pagina, apoi a ridicat creionul şi l-a privit cu atenţie pe Jimmy.

Fără să clipească, el i-a întors privirea. Ea i-a zâmbit, iar el a imitat-o. Însă când s-a apucat de desenat, el s-a mulţumit să o urmărească.

Ea a terminat portretul simplu în două minute, după care a întors blocul de desen ca să i-l arate lui Jimmy.

Mutantul a examinat desenul. Urechea stângă era cu vreun centimetru mai jos, la fel şi bărbia. Pentru că o văzuse folosind guma, a apelat la ea şi i-a corectat lucrarea, redesenând toată urechea şi bărbia. Apoi a adăugat o mică aluniţă, care îi scăpase ei.

— Ce părere ai? a întrebat Grossbaum.

— E uimitor. Am făcut o mică greşeală ce ţine de proporţii, iar el a corectat-o. A adăugat chiar şi aluniţa pe

care eu o ignorasem. Apoi a pus jos blocul de desen. Jimmy, te uiţi des în oglindă?

Mutantul nu a prea înţeles întrebarea, dar a dat aprobator din cap, apoi a ridicat din umeri.

Majoritatea oamenilor nu reuşesc să traseze cercuri cu mâna liberă. Olandeza a făcut trei cercuri concentrice, apoi a bătut uşor în blocul lui Jimmy.

El şi-a temperat din nou impulsul firesc şi a făcut o copie perfectă.

— Jimmy, ştii cum se cheamă astea? l-a întrebat Grossbaum.

— Desen, i-a răspuns el.

Olandeza a atins centrul imaginii.

— Şi astea?

— Cerc, a venit răspunsul. Cercuri.

— Mă întreb cât de multe lucruri ştie, a zis ea, şi nu poate vorbi despre ele.

— A, ştie despre sex, deşi n-a discutat niciodată despre asta. L-au prins cu o asistentă medicală.

Mutantul a dat din cap.

— Asistenta Deborah. Este amabilă ...a fost amabilă. Cu mine.

Femeia l-a măsurat pe Jimmy.

— Ar fi trebuit să o plătească suplimentar. Pesemne că bietul băiat e nebun după ea.

— Nebun, a repetat mutantul, dând din cap cu convingere. Se zice că aşa sunt. Nebun.

— Şi eşti? l-a întrebat ea în şoaptă.

— Nu ştiu. (Şi Jimmy a arătat spre Grossbaum.) El ar trebui să ştie.

— Jimmy, nu ştiu ce s-a întâmplat cu tine. Faci unele lucruri atât de bine...

— Tu ar trebui să ştii, a repetat Jimmy.

— Bruno, a spus femeia şi l-a atins pe Grossbaum pe braţ. Cred că îl inhibi. Ne poţi lăsa singuri câteva minute?

El a surâs, ca un adevărat medic psihiatru.

— Şi o să-mi povesteşti... tot ce se va petrece?

— Bruno, doar mă ştii. Lucru întru totul adevărat.

El s-a uitat la ceasul de la mână.

— Am un pacient care vine la clinică în jurul orei unu.

M-aş putea întoarce la două şi jumătate.

— E bine.

Doctorul s-a ridicat.

— Jimmy, o să lipsesc o vreme. Olandeza o să-ţi ţină companie.

— În regulă.

Mutantul înţelesese o parte din schimbul de replici. Olandeza voia să rămână singură cu Jimmy. La fel ca şi asistenta Deborah.

După ce Grossbaum a ieşit pe uşă, femeia l-a privit lung pe mutant.

— Nu-ţi aminteşti ce ai păţit?

— Nu, a răspuns el şi a privit-o fix.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum o sută treizeci şi trei de zile.

— Oamenii care te cunoşteau înainte - colegii de şcoală - mai vin în vizită?

— Da. Au venit. Dar nu mai vin. S-a uitat în tavan, De şaizeci şi două de zile.

— Te simţi singur. (El a ridicat din umeri.) Jimmy, ţi-aş putea fi prietenă.

— Ai putea?

Ea s-a ridicat şi i-a întins mâna.

— Arată-mi casa. Vreau să văd cum trăieşte cealaltă jumătate.

Mutantul s-a simţit derutat. Dacă ea voia acelaşi fel de unire ca şi Deborah, acţiona într-un mod indirect. A luat-o totuşi de mână - ea l-a strâns uşor de degete, iar el i-a întors gestul - după care a urmat-o afară din spaţiul pentru servirea micului dejun. Au pătruns în bucătărie.

Aceasta era elegantă şi de o curăţenie perfectă. Pretutindeni, faianţă şi veselă sclipitoare; o mulţime de pahare atârnate de picior deasupra barului, pe perete, cratiţe şi oale din alamă strălucitoare. Bucătăreasa de origine mexicană, scundă, grasă şi timorată, s-a retras într-un colţ.

— *Buenos dias,* a spus Olandeza*. Jimmy me muestra la casa.*

— Bueno, bueno, a spus ea, şi şi-a îndreptat din nou atenţia către oala curată, pe care continua să o spele. În sufragerie se găsea o masă grea din mahon, sub un

candelabru sclipitor de cristal, care funcţionase cu gaz, dar fusese transformat pentru a folosi energia electrică. Pe pereţi, tablouri vechi.

Şi o pictură nouă deasupra şemineului din camera de zi, înfăţişându-i pe domnul şi doamna Berry pe o peluză, împreună cu un băieţel şi un câine dalmaţian.

— Acela eşti tu?

— Nu. Apoi mutantul a gândit. Cel care am fost înainte.

Mobilierul din acea încăpere era foarte vechi, în stil englezesc, retapiţat cu catifea groasă, de culoare roşie.

Nu părea folosit prea des.

— Greu de crezut că trăim vremuri de criză, a spus ea. Mutantul a ridicat din umeri. Auzise cuvântul folosit doar cu înţelesul său din psihologie.

Camera de muzică era veselă, iar lumina pătrundea printr-o fereastră uriaşă, care dădea spre o grădină bine îngrijită. Înăuntru se găseau un pian de concert mai mic, Steinway şi o harpă.

Ea a ciupit coarda cea mai groasă.

— Cânţi la ea?

— Nu.

Harpa era nouă; nu încercase să cânte la ea.

— E surprinzător. Având în vedere situaţia, credeam că te vor pune să iei lecţii de...

Mutantul s-a aşezat pe taburet, a ridicat capacul şi a cântat primele măsuri din „Appassionata”. Jimmy i-a întors privirea.

— Cânt la acesta.

— Am înţeles.

Jimmy a început să interpreteze acorduri delicate într-o alternanţă ciudată, nu tocmai întâmplătoare. Nu cunoştea cuvintele pentru ce făcea, însă trecea de la acorduri majore la altele minore, rotindu-se pe o terţă minoră. Efectul era nepământean, dar nu chiar supărător.

Ea s-a aşezat în spatele lui Jimmy şi i-a masat umerii musculoşi.

— Am putea... am putea vedea camera ta?

El s-a ridicat fără un cuvânt. Înţelegea acea parte i discuţiei.

Ea a păşit sfioasă alături de Jimmy, admirându-i graţia.

— Faci multă mişcare, nu? (El a ridicat din umeri.) Înot? Tenis?

— Fac aşa ceva.

Putea sta întins în pat toată ziua, păstrându-şi forma perfectă - sau orice formă voia. Era exact forma în care se aflase Jimmy când îl disecase.

Au trecut prin bibliotecă, prin dreptul a metri întregi de cărţi legate în piele, apoi au ajuns în holul principal, cu podeaua acoperită cu parchet, deasupra căruia se ridica un luminator în formă de dom din vitraliu, Jimmy a condus-o pe Olandeză pe treptele scării circulare până la etajul doi, unde-şi avea camera.

— Ce casă mare, a zis ea. Eşti singurul copil?

— Nu copil.

Apoi a deschis uşa dormitorului.

— Aşa cred şi eu.

Într-un colţ al încăperii spaţioase se găsea un pat de spital, ce nu se potrivea deloc cu restul mobilierului, şi un pat mare cu baldachin. Era încă nefăcut, iar resturile micului dejun se aflau pe o tavă. Tapetul era din mătase bej. În balcon se ajungea pe uşile duble din sticlă. Ea a traversat camera şi le-a deschis, rămânând în briza răcoroasă, bucurându-se de aerul sărat şi de mirosul florilor. Dedesubt, doi bărbaţi lucrau în grădină.

Din spate, l-a auzit pe Jimmy:

— Scoate-ţi hainele şi pune-le pe comodă.

— Văd că nu pierzi deloc timpul! A reintrat în cameră. Ce-ar fi să ţi le scoţi întâi tu? Apoi s-a dus la uşă şi a încuiat-o.

Jimmy şi-a scos bluza albă din caşmir şi tricoul de dedesubt, apoi şi-a descălţat sandalele şi şosetele. Muşchi bine reliefaţi şi un penis mic, ce, evident, nu avea încă ştire de prezenţa femeii. Mutantul s-a întins pe pat.

Ea s-a aşezat pe pat şi şi-a plimbat un deget de-a lungul pieptului şi abdomenului. Când i-a atins zona pubiană, penisul lui a sărit în sus ca arcul unei curse de şoareci.

— Mamă, Doamne!

Era mai mare decât media, dar nu chiar atât cât să o bage în sperieţi. L-a ţinut în mână, simţindu-l cald, tare şi drept ca o lumânare, apoi s-a apropiat şi l-a lins, apoi l-a

luat în gură, o idee europeană, aşa ştia ea.

— Scoate-ţi hainele, a spus Jimmy, şi pune-le pe comodă.

— Am înţeles, domnule.

Olandeza a zâmbit, fiindcă şi-a dat seama că aceea era o frază-tip pe care el o învăţase de la doctorii care veneau să-l examineze. S-a dezbrăcat cu un aer languros, împăturindu-şi hainele, apoi rulându-şi cu atenţie ciorapii. S-a întors cu spatele la el când şi-a dat jos chiloţii, umezindu-se cu puţină salivă. Nu se aştepta ca preludiul să fie prea complicat şi lung.

A simţit strânsoarea lui Jimmy în jurul taliei şi a dat să spună ceva - apoi a simţit o împunsătură cumplit de dureroasă care a lăsat-o fără suflare.

— Nu, Jimmy! Nu! Nu acela e locul potrivit!

El s-a retras ascultător, iar ea s-a întors spre el, ţinându-l de penis şi încercând să nu se sperie la vedea sângelui amestecat cu mucozităţi.

— Să spălăm asta şi...

El a ridicat-o ca pe o păpuşă mare şi a azvârlit-o pe pat.

Fusese inspirată că lăsase uşile de sticlă deschise; grădinarii i-au auzit răcnetele. Procedase rău încuind uşa. Când oamenii au spart încuietoarea şi au reuşit şi pătrundă în cameră, Jimmy stătea la un capăt al patului, dezbrăcat şi deloc excitat, şi o privea placid pe Olandeza, care reuşise să se târască spre celălalt capăt al patului, scâncind şi sângerând.

Şi-au dat seama că nu era cazul să cheme poliţia. Grădinarul care vorbea ceva mai bine engleză l-a sunat pe domnul Berry la birou, în vreme ce restul servitorilor l-au ajutat pe Jimmy să se îmbrace şi l-au condus spre piscină. Bucătăreasa de origine mexicană şi unul dintre asistenţii medicali i-au oferit îngrijiri Olandezei.

Domnul Berry a apărut după zece minute, aducând cu sine cea mai convingătoare armă a sa, carnetul de cecuri. A ascultat-o pe Olandeză, care s-a străduit să-şi reţină scâncetele şi, printre suspine, a descris ce se întâmplase.

El s-a arătat extrem de înţelegător. Sigur că ea era victima, însă legile erau complicate. La o adică, Jimmy era minor, iar un avocat lipsit de scrupule ar fi putut pleda că

ea încercase să îl seducă.

Printre lacrimi de durere, ea l-a privit drept în ochi şi a spus cu hotărâre:

— Am încercat să-l seduc. Însă el m-a violat, în două locuri. Să mă duc la poliţie?

Domnul Berry le-a cerut celorlalţi să iasă din încăpere. După jumătate de oră, o ambulanţă a unui spital privat a ajuns discret la uşa de serviciu, iar Olandeza a fost transportată până la ea în căruciorul cu rotile al lui Jimmy. Doctorul care a examinat-o nu mai văzuse până atunci un os pubian spart. A înghiţit varianta ei privind o lovitură de copită, dar i-a sugerat ca pe perioada internării să facă şi un control de graviditate, ca să fie mai sigură.

9 - APIA, SAMOA, 2019

Pe 14 decembrie 2019, canalul CNN a difuzat o ediţie specială de ştiri.

Camera de filmare urmăreşte valurile ce se sparg la ţărm, apoi se fixează asupra artefactului. Focalizează imaginea, mărind-o, timp în care se face prezentarea:

MALLORY (VO)

În ultimele săptămâni, ceea ce a debutat ca mister a devenit o enigmă. Totul a început când Poseidon Projects, o companie privată de cercetări marine, a solicitat drepturile de salvare pentru o epavă nerevendicată din Groapa Tonga, situată la câteva sute de kilometri de această insulă din Arhipelagul Samoa.

Cu ajutorul companiei Poseidon Projects, devenită faimoasă pentru scoaterea la suprafaţă a ***Titanicului,*** Adantis a folosit plute cu o suprafaţă foarte mare pentru a aduce „epava” la câţiva metri de suprafaţa apei.

Au tractat-o cu ajutorul unor remorchere până într-un loc de depozitare...

Imagini de arhivă privind remorcarea şi parcarea artefactului.

MALLORY (VO, CONTINUARE)

Aproape de Samoa Independentă, unde s-a obţinut o concesiune pe nouăzeci şi nouă de ani pentru o porţiune de coastă, care a fost transformată într-un mic centru de cercetări...

Imagini de arhivă a artefactului acoperit de prelate, în timp ce este tras spre ţărm.

MALLORY (VO, CONTINUARE)

...construit exclusiv pentru a investiga acest ***obiect,*** care, evident, nu este o navă scufundată.

Material documentar filmat sub apă: prelata flutură incitant, lăsând să se zărească suprafaţa metalică strălucitoare a obiectului. Imagini cu inginerii de la Poseidon filmate în timp ce legau colierul de remorcare de artefact; apoi încercarea de tractare pe uscat.

MALLORY (VO, CONTINUARE)

Cablul este tras de acest vinci... capabil să deplaseze mii de tone, însă când acest obiect - mai greu decât un submarin din clasa Nautilus, dar mai mic decât o furgonetă - a ajuns la ţărm şi s-a împotmolit în nisip...

Material documentar privind ruperea cablului.

MALLORY (VO, CONTINUARE)

...el şi-a întâlnit adversarul potrivit. Când s-a rupt, cablul de tractare aproape că a ucis un lucrător.

A fost necesară găsirea unei soluţii pentru deplasarea obiectului pe ultimele sute de metri, până pe platforma de beton care va deveni podeaua viitorului laborator.

Imaginea dispare treptat, fiind înlocuită de o alta, înfăţişând obiectul legat de o rachetă.

MALLORY (VO, CONTINUARE)

Aceasta este o rachetă de propulsie de origine chinezească, folosită în mod obişnuit în seria Glorious Wonder, pentru a ridica greutăţi de până la o tonă pe orbite joase din jurul Pământului.

Astăzi, ea nu va zbura chiar atât de sus.

Imagini din interior: un buncăr improvizat la două sute de metri de obiect. Artefactul poate fi văzut printr-un hublou foarte gros. Mallory şi doi bărbaţi beau cafea la o masă încropită dintr-o placă de lemn, aşezată pe nişte lăzi.

JACK

În secolul trecut au existat câteva rachete care abia dacă s-au ridicat cu câţiva centimetri de pe platforma de lansare.

RUSS

Aceasta, pe care o avem aici, este la fel de sigură ca un camion Ford. Doar că...

MALLORY

Ce s-ar putea întâmpla?

JACK

Nu ne îngrijorează racheta. Doar cablul care o leagă de artefact.

RUSS

Vorbim de o forţă irezistibilă care se confruntă cu un obiect inamovibil.

JACK

Cunoaştem masa obiectului; ştim proprietăţile nisipului pe care se reazemă. Racheta generează o forţă de propulsie suficientă pentru ca operaţiunea să reuşească.

RUSS

Singura problemă este rezistenţa cablului dintre rachetă şi artefact. În cazul în care colierul ce le leagă se rupe... va trebui să găsim altă soluţie.

MALLORY

Dar dacă racheta se năpusteşte spre centrul oraşului?

Focalizare având ca punct de pornire botul rachetei: drept în hotelul Aggie Grey.

Vom urmări totul împreună cu Jack Halliburton şi Russell Sutton, directorii companiei Atlantis Associates.

Presupun că aceasta va fi cea mai scurtă călătorie făcută vreodată de o rachetă.

JACK

Nu există o oprire automată a motorului dacă racheta depistează că nu i se opune nici o rezistenţă la înaintare. Aşa ar putea să se deplaseze între cincisprezece şi treizeci de metri.

MALLORY

Dar dacă mecanismul de oprire nu funcţionează?

JACK

Glorious Wonder oferă asigurări cât cuprinde.

RUSS

O mulţime de oameni din Apia au plecat să-şi viziteze rudele de la ţară. Dacă aş fi localnic, cred că şi eu aş proceda la fel.

Se aude o fluierătură puternică.

JACK

Acesta este avertismentul de zece minute. Poate vreţi să vă scoateţi cameramanul de aici.

Mallory se ridică şi priveşte pe hublou.

MALLORY

Au plecat toţi. N-a rămas decât camera fixată pe rachetă.

JACK

Sper să nu vă ofere ceva din cale-afară de interesant.

MALLORY

De astă dată, trebuie să fiu de acord... Aşadar, acesta este un artefact sosit din spaţiul cosmic.

JACK

Cu toate că densitatea lui face ca acest lucru să fie improbabil. Ori inexplicabil.

MALLORY

E foarte vechi.

RUSS

Coralul în care era încastrat data dinaintea apariţiei primatelor ce seamănă cu oamenii.

MALLORY

Prin urmare, nu prea credeţi în teoria „armei pierdute"?

JACK

Ar fi o prostie.

RUSS

Trebuie să-ţi pui întrebarea cum a ajuns acolo, sau dacă e un dispozitiv de provenienţă americană ori sovietică. Dacă am fi descoperit-o în alt loc, sigur, aşa am fi gândit şi noi. Numai că am scos-o de ***sub*** corali vechi de milioane de ani.

MALLORY

Nu se putea ca cineva să o fi ascuns acolo?

RUSS

Ar trebui să găsim şi motivul. Eu mi-aş dori să ascund aşa ceva în propria mea ţară.

MALLORY

V-au contactat ruşii ori americanii?

JACK

Sigur că da.

RUSS

Nu vrem să vorbim despre asta. Deocamdată.

Imaginea de pe ecran se schimbă, înfăţişând o vedere generală din aer, peste care se suprapune numărătoarea inversă. O rotaţie de 360 de grade prezintă toate elicopterele militare care asistă la operaţiune. La secunda zece, camera se concentrează asupra artefactului.

O voce impasibilă, din spatele camerelor de luat vederi, numără de la zece la zero.

VOCEA
Zece.

JACK (ridicându-se)
Era şi vremea.

Cei trei se apropie de hublou pentru a urmări ce se întâmplă. Ecranul este împărţit în două, pentru a prezenta şi vederea aeriană. Glasul numără până la zero.

Racheta chinezească porneşte, iar eşapamentul ei azvârle nori de aburi în marea din spatele ei. Vreme de câteva secunde, ce par nesfârşite, pe măsură ce zgomotul creşte până la un urlet asurzitor, racheta nu se mişcă. Apoi artefactul se urneşte şi se deplasează încet, apoi ceva mai repede, pe şinele de ghidare, către suportul de metal care îl va găzdui. O cameră din apropiere arata cum artefactul se aşează pe suport cu un zăngănit puternic, moment în care racheta nu mai scoate nici un sunet.

RUSS
A mers ca la carte. Chinezii ăştia sunt ai naibii de buni.

JACK
Mă bucur că sunt de partea noastră. Deocamdată.

10 - SAN GUILLERMO, CALIFORNIA, 1932

Soţii Berry s-au văzut siliţi să recunoască într-un târziu

că Jimmy avea un comportament de necontrolat şi, cu discreţie, l-au internat la St Anthony's, un azil privat pentru bolnavi mintali.

Schimbarea de decor i-a slujit destul de mult. Medicamentele ce i s-au administrat pe cale orală ori prin injecţii erau nesemnificative din punct de vedere metabolic. Tratamentele-şoc, în cadrul cărora îngrijitorii îl înfăşurau în cearceafuri ude şi apoi îl stropeau cu apă rece, aruncată cu găleata, se dovedeau stimulative pentru o fiinţă ce putea trăi pe Mercur ori Pluto.

Cu toate acestea, asista pretutindeni la comportamente umane ieşite din comun, atât din partea pacienţilor, cât şi a îngrijitorilor, lucruri pe care nu le văzuse niciodată la locuinţa soţilor Berry. În prima săptămână, a învăţat mai multe lucruri decât în cele câteva luni de cocoloşeală de acasă.

Paznicii erau brutali şi necioplіţi. Dacă făcea ceva ce nu se încadra într-un anumit tipar comportamental acceptat, îl vârau imediat în cămaşă de forţă şi apoi îl azvârleau într-o încăpere cu pereţii tapiţaţi.

Aşa a ajuns să înţeleagă ce înseamnă coerciţia şi izolarea. Ar fi putut să se strecoare afară din cămaşa de forţă, prefigurându-l astfel pe Omul din Cauciuc[2], iar apoi ar fi fost în stare să dărâme uşa, la fel ca Superman. Însă aşa educaţia lui ar fi avut de suferit. S-a supus bătăilor şi violurilor - doar era un băiat frumos dintr-o familie bogată, care nu putea turna pe nimeni. A învăţat astfel ceva ce semăna a milă pentru Olandeza, cu toate că ideea de durere rămăsese încă ceva foarte vag, iar umilinţa nu făcea deocamdată parte dintre trăirile lui emoţionale.

I-a ascultat pe ceilalţi, în timpul petrecut printre ei. Faptul că răspundea monosilabic, uneori bizar, trecea neobservat. De fapt, parcurgea o versiune lentă, şi uneori

---

2 În original, Plasticman (pe numele său real Eel O'Brian), personaj de benzi desenate pe teme poliţiste, apărut pentru prima oară în 1941. Infractor mărunt, în timpul unei efracţii, el cade într-un bazin cu acid. Se trezeşte într-o mănăstire şi constată că are corpul foarte maleabil. Ulterior îşi dedică viaţa luptei contra criminalităţii. În 2002 a fost lansat un film artistic, Plasticman and the Justice League (n. tr.).

sinuoasă, a procesului de învăţare prin care trecea orice copil. A „crescut” prin observare şi asimilare.

O parte importantă a acelui joc de puzzle o reprezenta exprimarea articulată a oamenilor, dar problema sa era strâns legată de aceasta, respectiv imitarea proceselor umane de gândire. Asta i-a luat doi ani, dar când „Jimmy” a împlinit douăzeci de ani, nimeni nu-l mai bătea sau viola. A fost mutat într-o aripă curată şi liniştită din azilul St. Anthony's, iar după o vreme i s-a îngăduit să primească vizitatori.

Părinţii s-au arătat atât de fericiţi să-l vadă purtându-se „normal”, încât au trecut cu vederea faptul că nu mai semăna deloc cu Jimmy. Le-a fost încredinţat spre îngrijire acasă. Mutantul asimilase un spectru foarte larg de comportamente şi un simţ destul de sofisticat privind atitudinea corespunzătoare pentru fiecare ocazie. Pentru soţii Berry, fiul lor devenise demn şi liniştit şi, probabil, ceva mai sfios, ceea ce reprezenta un progres real faţă de individul brutal şi sodomist pe care îl duseseră la St Anthony's.

Uneori, mutantul cânta la pian ore în şir, alteori, îşi petrecea mult timp contemplând marea. Ştia că era urmărit şi evaluat, de astă dată de amatori, şi reuşea să realizeze demonstraţii nuanţate şi convingătoare.

Învăţase cum să simuleze comportamentul unui adolescent care suferise o traumă, însă acum era pe cale de a se însănătoşi. Înţelesese că aceea era singura modalitate pentru a nu ajunge din nou la azilul pentru bolnavi mintal şi pentru a trece la următoarea etapă de evoluţie.

Aceasta a fost cea mai complexă creatură pe care o imitase vreodată. Succesele sale îi ofereau o mulţumire vecină cu bucuria.

11 - APIA, SAMOA, 2020

După ce artefactul a fost aşezat pe suport, o echipă de muncitori, plătiţi corespunzător pentru viteza de lucru şi orele suplimentare, a început construirea laboratorului din jur. Reprezentanţii guvernului şi-au făcut apariţia încă înainte de ridicarea taluzului uscat.

Halliburton şi Russell se întorseseră de la hotelul lor, unde luaseră prânzul, ca să vadă ce progrese se înregistraseră la construcţie. Au traversat şanţul cu apă pe un pod improvizat din bambus, apoi un supervizor al lucrării le-a arătat şantierul. Omul a susţinut că echipamentele puteau fi aduse peste patru zile; finisajele interioare şi vopsitoria aveau să fie gata peste cinci zile. Vestea era îmbucurătoare, depăşind până şi cele mai optimiste aşteptări.

Când au dat să se întoarcă, au văzut un bărbat îmbrăcat într-un costum alb, aşteptându-i de cealaltă parte a şanţului cu apă, alături de un paznic, a cărui atitudine trăda un sentiment de stânjeneală.

— Domnule Halliburton, acest...

Halliburton l-a întrerupt.

— Cine eşti şi pentru cine lucrezi?

— Doctor Franklin Nesbitt, şef al serviciului de Planificare Avansată de la NASA, i-a răspuns bărbatul - musculos şi bronzat, cu părul alb tuns scurt - întinzând mâna în semn de salut.

Russell i-a strâns-o.

— Da, am corespondat.

— Într-un fel, a confirmat Nesbitt. Practic, ai spus că, indiferent ce aş avea eu de oferit, nu te interesează.

— Chestia asta a rămas valabilă, a zis Halliburton. Acest proiect nu este sub jurisdicţia voastră.

— Nici nu pretind aşa ceva. Am însă o ofertă care s-ar putea să ţi pară interesantă.

— Nu cred. Ai bătut drumul degeaba.

— Jack, a intervenit Russell, am putea măcar să fim politicoşi. Apoi, către Nesbitt: Cei de la hotel fac un ceai bun. Mi-ar făcea plăcere să stau de vorbă cu cineva care nu este reporter.

A dat un telefon, apoi s-au îndreptat spre Jeep şi, când au ajuns la hotel, masa din sufrageria lor privată era aranjată până la ultimul amănunt.

O irlandeză le-a adus ceai şi câteva platouri cu sandvişuri diverse şi pateuri.

— Am făcut o concesie, a spus Russell. Jack apreciază mai mult berea şi cartofii prăjiţi.

— Sunt un barbar fără leac, a zis Halliburton, apucând din zbor un sandviş cu frunze de năsturel. Aşadar, ce ofertă ne faci? Ce-ar putea fi atât de interesant pentru noi?

Ceilalţi doi bărbaţi au aşteptat până când femeia, care le-a turnat ceaiul în ceşti, a ieşit din sufragerie.

— Să vorbesc la modul general sau să intru în amănunte? i-a întrebat Nesbitt.

— La modul general, a zis Russell.

S-a frecat la frunte, evidenţiind oboseala datorată diferenţei de fus orar.

— În primul rând, pentru că anticipam că voi fi respins, vă ofer expertiză tehnică pe gratis.

— Ai avut dreptate, a spus Jack. Referitor la refuz.

— Iar dacă am căuta ajutor din afară, a spus Russ, de ce crezi că am recurge la voi, şi nu la europeni ori japonezi?

— Ca instituţie de cercetare, avem tradiţie mai îndelungată şi suntem mai mari - nu în privinţa banilor, adevărat.

— Noi facem cercetare aici, a zis Jack, uitându-se la un sandviş cu ochi întrebători, dar suntem în primul rând o companie care vrea să obţină profituri. Chiar dacă nu avem nici cea mai vagă idee ce vom descoperi. Dar există şanse reale ca descoperirea să fie epocală. Am băgat o adevărată avere în treaba asta L-am primit pe doctorul Sutton, împreună cu echipa lui, pentru că am considerat că pot avea încredere în ei. În schimbul păstrării secretului activităţii lor, ei sunt parteneri, dar şi angajaţi cu salarii: dacă lucrurile merg bine, vor primi cu toţii un procent redus din ceea ce ar trebui să fie un profit astronomic. Dacă se produce vreo scurgere de informaţii, orice, nu se vor alege cu nimic.

— Noi suntem pregătiţi să renunţăm la orice profit ar rezulta din descoperirile făcute de oamenii noştri.

— Oamenii. Tocmai asta-i problema, doctore Nesbitt. Ca instituţie, NASA poate promite şi luna de pe cer. Dar în cazul în care vreunul dintre oamenii voştri ar descoperi întâmplător o maşinărie ce sfidează gravitaţia, cred că el ar renunţa la slujba de la NASA în favoarea unei bogăţii nelimitate.

Nesbitt a dat cu amabilitate din cap, a gustat ceaiul şi a

turnat puţin zahăr în ceaşcă.

— Şi cam ce sumă aţi investit, aproximativ o treime de miliard?

— În jur de.

— Atunci, daţi-mi voie să trec de la aspectele generale la cele specifice. Suntem dispuşi să investim cam tot atât. Şi aşa ştergem totul cu buretele.

— Asta în schimbul a ce? a întrebat Russ.

— O echipă de doisprezece cercetători care vor verifica împreună cu voi orice se publică şi care vă va atribui orice profituri prezente ori viitoare. S-a uitat la Jack peste marginea ceştii şi apoi a sorbit din ea. Am în camera mea un contract cuprinzător pe această temă, despre care mi s-a spus că acoperă toate situaţiile. A, plus dosarele celor doisprezece oameni.

— Şi faci parte din echipa asta?

— Aş vrea eu, dar nu. Eu sunt doar un administrator îndrăgostit de ştiinţă. Nu cred că v-ar impresiona diploma mea de absolvent al facultăţii de fizică de la Universitatea din Arkansas.

Jack i-a zâmbit.

— Poate că asta ne-ar impresiona mai mult decât diploma MBA de la Harvard, a zis el, şi şi-a atins proteza auditivă. Grozave mai sunt dispozitivele astea.

Nesbitt nici nu a clipit.

— E tentantă oferta?

— Sigur că este, a zis Jack cu glas aspru.

— Jack, am convenit de la început. Fără amestecul guvernului. Fără utilizări militare.

— Acceptăm treaba asta. Nu urmărim aşa ceva.

— Atunci, ce anume căutaţi?

— Jumătate dintre oameni sunt specialişti în exobiologie. Aşadar, căutăm pe cineva, nu „ceva”.

12 - WOODS HOLE, MASSACHUSETTS, 1935

Soţii Berry au rămas surprinşi că fiul lor nu voia să meargă la Juilliard[3], pentru că-şi puteau permite plata

[3] Juilliard, înfiinţată în 1905 ca institut de muzică, s-a extins

taxelor. Mutantul manifesta interes faţă de muzică, însă interesul, deloc uman, şi-l putea satisface oriunde. Existau momente când stătea singur pe întuneric şi cânta, în minte, compoziţii fantastice, pe care nici un om nu ar fi fost capabil să le interpreteze. Cu două mâini imaginare suplimentare, putea cânta o fugă de Bach înainte şi înapoi în acelaşi timp. Deseori proceda astfel în perioadele cât trebuia să mimeze somnul.

Despre propria sa origine ştia doar că ieşise din mare, ţinând minte că înainte de a fi luat forma de om fusese, vreme de secole, un mare rechin alb şi balenă ucigaşă. Înainte de a fi existat sub acele forme avusese şi alte înfăţişări şi, cu toate că amintirile erau neclare, avea impresia că fusese mereu o creatură marină de un fel ori altul.

Mai existau şi alţii ca el? Nu avea de unde şti. Alţii, care adoptaseră formă umană, puteau trece drept oameni la nesfârşit, părând să îmbătrânească într-un ritm firesc, „murind” şi reluându-şi viaţa ca altă persoană.

Înţelegând care era deosebirea comportamentală între o balenă ucigaşă şi om, lecturile de psihologie îl lămuriseră că evoluţia sa nu putea fi una obişnuită. Existaseră istorii privind „copii-animale”, copii crescuţi de lupi sau alte vieţuitoare, situaţii care s-ar fi potrivit cu a lui. Avea suficient timp să cerceteze şi acel aspect.

Pe unul ca el nimic nu-l silea să devină uman. Putea rămâne mare alb ori balenă ucigaşă - ori recif de corali ori piatră, dacă asta îl făcea să fie mulţumit. Marea constituia un ascunziş foarte bun.

De aceea, a socotit că, pentru început, oceanografia putea fi o specialitate firească. Dacă nu era satisfăcut de acel domeniu, putea studia altă disciplină, cu o altă identitate şi repetând asta la nesfârşit. Scurgerea timpului nu avea nici o importanţă pentru el.

Woods Hole constituia avangarda în domeniul cercetării oceanografice, o instituţie nouă, finanţată din surse private. Se afla în Massachusetts, astfel că mutantul a depus cereri la câteva universităţi, pentru a studia discipline înrudite.

---

apoi, devenind o universitate care pregăteşte studenţi în domeniul dansului şi al artei dramatice (n. tr.).

Refuzat de Harvard şi MIT, probabil pentru că majoritatea materiilor de liceu îi fuseseră predate de profesori particulari la domiciliu, a fost admis de Universitatea din Massachusetts, alegând specialitatea oceanografie. Woods Hole accepta absolvenţi de acolo ca voluntari pe durata verii, şi tocmai acesta fusese planul pe care şi-l făcuse mutantul.

Rezultatele lui la examene erau cu suişuri şi coborâşuri, lucru previzibil; strălucise la tot ce ţinea de logică sau memorizare, dar nu se descurcase prea grozav la materii precum literatura ori filozofia. A constatat de asemenea că mulţi alţi studenţi îi semănau, iar majoritatea acestora erau fiinţe singuratice şi sfioase.

După ce a stat o parte din primul semestru într-un cămin, a plecat, închiriindu-şi un apartament în oraş. Asta l-a ajutat să economisească timpul şi energia pe care le pierdea ca să menţină faţada de Jimmy Berry, oferindu-i în schimb libertatea de a exersa transformarea în alte persoane, un talent pe care-l considera ca fiind foarte util pe viitor. După antrenamente atente, putea deveni altă persoană, de aceleaşi dimensiuni, în aproximativ zece minute. Dacă trebuia să se transforme în ceva mai mic sau mai mare, timpul necesar era de două ori mai lung, fiind vorba de un proces dureros şi obositor. La un moment dat, s-a transformat în doi copii, dar unul avea doar o inteligenţă de nivel mediu, iar celălalt era aproape idiot.

Ca Jimmy, a dus o viaţă socială precaută, mergând la film sau la petreceri dansante o dată sau de două ori pe lună, dar în fiecare situaţie cu altă fată. Unui tânăr californian, atrăgător, cu bani şi familie de vază, nu-i era greu să-şi găsească o fată cu care să iasă la film. Nu au existat dovezi ale trecutului său cu privire la atitudinea sa faţă de femei, iar în 1935, sexul nu era subiect de discuţie la prima şi singura sa întâlnire cu o fată.

(Mutantul şi-a dat seama că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să deprindă eticheta sexuală, dar a hotărât să mai amâne acest lucru. La acea dată, în America nu existau suficiente informaţii sigure privind acel subiect; oamenii din filme şi cărţi făceau deseori aluzii sexuale, însă niciodată ele nu treceau de acel stadiu. Mutantul ştia că

expresia „Scoate-ţi hainele şi pune-le pe comodă” funcţiona doar în anumite condiţii specifice. Se impunea ca perechea să rămână singură şi să treacă la dezbrăcare împreună, însă cum se ajungea la asta după un sărut pasional ori o înălţare din sprâncene rămânea un mare mister pentru el.)

Aşadar, traseul său fusese stabilit: patru ani de muncă, în care a strălucit la ştiinţe exacte, apoi doi ani pentru masterat, doctoratul şi, în cele din urmă, acceptarea la Woods Hole.

Doi ani la rând, pe durata verii, a ajuns să lucreze la Woods Hole, navigând pe Atlantis, un vas cu pânze tip keci. Din când în când, în zilele libere, dispărea într-un golfuleţ ascuns, şi-şi petrecea o oră transformat în delfin, ca să revină în adâncul mării într-un mod mai personal şi familiar. Aceste ape reci şi bogate se deosebeau mult de cele ale Pacificului, unde-şi avusese căminul la început, şi astfel a învăţat multe, unele dintre aceste lucruri urmând să-i direcţioneze propriile cercetări.

Însă, înainte de a-şi susţine doctoratul, a izbucnit războiul.

Mutantul a observat că celor recrutaţi li se dădeau anumite sarcini pe care le hotărau militarii. Însă cei care se înrolau ca voluntari aveau permisiunea ca, în limite rezonabile, să aleagă.

A vrut să studieze Pacificul, bănuind că originea lui trebuie să fie prin acea zonă. Pericolul nu reprezenta un factor de luat în seamă; din câte ştia, nu putea muri. De aceea, s-a înrolat la puşcaşii marini, şi a cerut să plece pe teatrul de luptă din Pacific.

Pentru majoritatea studenţilor, înrolarea ar fi reprezentat o amânare şi un chin - fără a mai vorbi de posibilitatea de a fi răniţi sau de a muri de vreo boală tropicală. Însă pentru mutant, timpul rămânea doar o noţiune fără semnificaţie. Fiecare experienţă nouă se dovedise utilă.

Şefilor militari nu le-a spus că era student, pentru că astfel ar fi ajuns în vreun birou. Şi astfel, în loc să devină un puşcaş marin expert în viaţa subacvatică, s-ar fi trezit un simplu infanterist, ca să geamă şi să gâfâie mărşăluind. Atacul de la Pearl Harbor avea să se întâmple abia peste un

an.

13 - ASIA DE SUD-EST, EPOCA PRECREŞTINĂ

Mutantul nu era singurul de acest fel pe planetă. Mai exista o creatură, ce nu avea nici o legătură cu el, care nici nu mai ţinea minte de când se afla pe Pământ; care trăise mii de vieţi, dispărând când îmbătrânea prea mult şi reapărând ca tânăr.

Era întotdeauna bărbat şi, de obicei, se purta ca o brută.

Să-l numim cameleon: un mascul alfa, care niciodată nu avea fii decât dacă proveneau dintr-un adulter. Spre deosebire de mutant, avea ADN, însă era de origine extraterestră; nu se putea reproduce cu o fiinţă umană, aşa cum nu ar fi reuşit asta nici cu o piatră sau cu un copac.

De asemenea, spre deosebire de mutant, părea să manifeste o fixaţie pentru forma umană. Nu se gândise vreodată să-şi explice asta. Însă până în perioada Renaşterii, vreme de zeci de milenii nu se gândise defel la faptul că ar putea proveni de pe altă lume. A presupus că era un soi de demon ori semizeu, dar îşi dăduse dintru început seama că ar fi fost o greşeală să se laude cu aşa ceva. Nu putea fi ucis, nici măcar de foc, dar percepea durerea, şi încă profund, aşa cum oamenii nu puteau să o simtă. La nivel scăzut, era ca o plăcere, şi de aceea căuta varietăţi ale unei asemenea dureri-plăcere. Însă spânzurarea şi crucificarea erau experienţe prin care nu ar fi vrut să treacă a doua oară. Arderea până se făcea scrum îi producea dureri inimaginabile, iar reconstituirea de după aducea cu sine chinuri şi mai cumplite.

De aceea, după câteva experienţe care probabil au contribuit la naşterea mitului vampirilor, cameleonul a ales să ducă o existenţă obişnuită, adică vieţi repetate, care nu ieşeau prin nimic în evidenţă.

De obicei, devenea războinic, şi, bineînţeles, unul bun. Uneori, cariera lui se întrerupea brusc atunci când era tăiat în două, ori strivit sub copitele cailor, ori tras pe roată, ori rupt de cai. În haosul bătăliilor, el găsea câteva momente

de întuneric pentru a se reasambla, după care pleca în căutarea unei alte vieţi. Când la moartea şi îngroparea lui asistau prea multe persoane, trebuia să însceneze o profanare de mormânt ori, asta cumva împotriva voinţei lui, o înviere.

În vremurile străvechi, fusese căpetenie războinică sau chiar rege, datorită superiorităţii în bătălii şi instinctului de a parveni. Însă asta îi crea mai multe necazuri decât merita, făcând aproape imposibilă aranjarea unei morţi private şi a unei reînvieri.

La fel ca şi mutantul, învăţa orice, imediat, însă îl atrăgeau mai mult senzaţiile, rămânând indiferent faţă de cunoaştere. Trupul lui ştia deja tot ce trebuia pentru a supravieţui. Restul slujea doar pentru a spori plăcerile şi a reduce durerile prea puternice.

În cadrul Războaielor Peloponeziace, a luptat întâmplător în tabăra celor care aveau dreptatea de partea lor, şi, vreme de câteva generaţii, a trecut drept spartan. Apoi s-a alăturat armatei lui Alexandru cel Mare şi a ajuns să se stabilească în Persia. Şi-a petrecut mai bine de un secol ca part, după care a trecut în sfera de influenţă romană.

Când trăia ca part, a auzit povestea despre Iisus Hristos, care i-a stârnit interesul. Ucis în public şi apoi reînviat, îi era limpede că găsise o rubedenie. Trebuia să rămână cu ochii pe el.

Cameleonul a pătruns o singură dată în cărţile de istorie, iar asta datorită interesului său pentru creştinism, în secolul al doilea, la Narbonne, în calitate de căpitan al Gărzii Pretoriene, a manifestat ceva mai multă curiozitate în legătură cu semenul său nemuritor. Un duşman l-a turnat, iar Diocleţian a cerut executarea lui drept creştin ascuns, de către arcaşi. Prietena lui, Irene, n-a vrut să-l lase să moară singur, iar el a înviat în mod „miraculos”. După aceea, Diocleţian a pus să fie bătut cu bare de fier de către soldaţi, iar el a revenit din morţi ca soldat tânăr, a evadat şi a dat astfel naştere legendei Sfântului Sebastian.

A muncit ca ţăran şi soldat în Persia până în anul 313, când, în baza Edictului de la Milan[4], nu a mai fost o

4 Edictul de la Milan, din anul 313, stabileşte că Imperiul

primejdie să te declari creştin. Când a auzit despre asta, şi-a abandonat plugul şi a mers pe jos până în Italia, prădând oameni pe drum, atât cât să rămână în viaţă.

Nu-i surâdea să se afle atât de aproape de autorităţile centrale, de aceea s-a întors în Franţa şi a pendulat o vreme între Gallia şi Germania, fiind cu ochii în patru după oameni nemuritori. Lucrurile au devenit din cale afară de neplăcute în timpul ciumei din 542, astfel că şi-a croit drum spre Anglia în cohortele saxone invadatoare.

În vreme ce Imperiul Roman s-a prăbuşit, creând haos, Anglia i s-a părut mai aproape de suflet decât Europa continentală, astfel că a trăit vreme de mai multe vieţi acolo, întâi ca soldat şi ţăran, învăţând totuşi o serie de meserii: fierar, cârpaci şi măcelar.

În 1069, a revenit la meseria de soldat, urmându-i pe cruciaţi până la Ierusalim şi chiar mai departe. A luptat de ambele părţi vreme cam de un secol şi, în cele din urmă, ca arab, s-a întors în Egipt şi a pornit spre sud, de-a lungul Nilului.

Devenit negru şi înalt, s-a transformat în războinic masai, ducând o viaţă neînchipuit de bună în comparaţie cu traiul de până de atunci: avea la dispoziţie nenumărate femei şi mâncare din belşug şi, după câte o bătălie, putea dormi până dimineaţa târziu. Mergea la vânătoare, unde folosea săgeţi, lucru care îi făcea plăcere. A trăit astfel vreme de câteva sute de ani, stând cu ochii după Hristos ori altă rudă, care probabil că trebuia să fie albă.

Cu toate acestea, primii albi care au apărut purtau puşti şi lanţuri. S-ar fi putut opune şi „muri” în mod convenabil, însă auzise de Lumea Nouă şi devenise curios.

Călătoria peste ocean s-a dovedit a fi cel mai respingător lucru pe care îl trăise - pericolul iminent de a fi fiert în ulei ori biciuit până-şi dădea duhul. A zăcut în lanţuri vreme de câteva săptămâni, a fost ţinut într-un spaţiu închis alături de alte sute de oameni, dintre care mulţi au murit şi au putrezit alături de el până când cineva a coborât

Roman încetează persecuţiile împotriva creştinilor. El a fost dat de tetrarhii împăraţii romani Constantin I (de vest) şi Licinius (de răsărit), dând naştere unei perioade cunoscute sub numele de Pacea Bisericii (n. tr.).

în calǎ şi i-a luat pentru a-i arunca peste bord.

Asta a fost un adevărat chin. Se gândise să rupă lanţurile noaptea şi să se azvârle în mare. Mai făcuse asta, în Fenicia, şi înotase câteva zeci de leghe până la ţărm. Însă după ce navigaseră câteva zile cu vânturi prielnice, Africa era la câteva săptămâni de înot, aşa că a renunţat la o suferinţă în favoarea alteia.

S-a lăsat dus în America şi, într-un fel, i-a făcut chiar plăcere să fie expus la vânzare - era de departe cel mai sănătos specimen de pe corabie, pentru că metabolismul nu avea relevanţă pentru el, fiind doar o sursă de plăcere. Bărbatul din Georgia, care îl cumpărase, s-a dovedit totuşi foarte crud. Îi plăcea să-şi biciuiască orice nouă achiziţie până o domina pe deplin, astfel că, atunci când i s-a oferit prima ocazie, cameleonul l-a ucis şi s-a transformat într-un alb, după care a părăsit zona.

Perioada aceea din viaţă l-a amuzat. Cunoştinţele lui de limbă engleză erau vechi de aproape o mie de ani, astfel că a trebuit să mimeze că era idiot cât timp a învăţat cum să comunice. A pornit din nou spre nord, prădând şi ucigând ca să poată supravieţui de fiecare dată când era convins că nu va fi prins.

A continuat să meargă spre nord, până a ajuns la Boston şi s-a stabilit acolo vreme de câteva sute de ani.

14 - APIA, SAMOA, 2020

— Omuleţi verzi, a spus Halliburton, fixându-l pe Nesbitt. Ai citit doar ziarele de scandal.

— Lucrul acela are cel puţin un milion de ani, a spus Russell.

Nesbitt a dat aprobator din cap.

— Însă este, evident, ceva fabricat.

— Poate că nu, a zis Russell. Ar putea fi rezultatul unei forţe naturale exotice.

— Eu n-aş crede asta. Dacă a fost făcut de vreo specie inteligenţă în urmă cu unul ori mai multe milioane de ani în urmă... ei bine, atunci nu putem afirma nimic despre motivele lor, însă dacă semănau cât de cât cu oamenii,

atunci obiectul trebuie să fie locuit.

— Adică, încă viu, după un milion de ani?! a spus Halliburton, punând unul peste altul două sandvişuri cu ouă şi salată.

— Şi noi suntem în viaţă după mai bine de un milion de ani.

— Da, dar vorbeşte în nume propriu, cosmonautule.

— Mă refeream la umanitate, de când ne-am desprins din Homo erectus. Am călătorit prin spaţiu într-un mediu închis, evoluând de la câţiva indivizi, la câteva miliarde.

— Ideea stă în picioare, a spus Russ. Chestia aceea sigur reprezintă un mediu închis, asta este limpede.

— Iar cei opt milioane de omuleţi verzi trebuie să fie minusculi.

— Mda, sper că obiectul nu este plin cu pui de hamster în costume spaţiale, a spus Nesbitt. S-ar putea să nu fie populat, în sensul că transportă indivizi. Probabil că are în componenţă ceva echivalent spermei şi ovulelor, sau sporilor - ori ar putea fi vorba de informaţii, ca o maşină von Neumann[5].

— A, da. Îmi aduc aminte de asta, a spus Russ.

— Eu nu-mi amintesc, a recunoscut Halliburton. Era neamţ?

— Cred că ungur. E o idee de început privind nano-tehnologia. În baza ei, trimiţi mici nave către diferite stele. Fiecare navă este de fapt o maşină, programata să caute materiale şi să construiască copii ale sale, care să se deplaseze spre alte două stele.

— Da, a spus Russ, iar după câteva milioane de ani, fiecare planetă din galaxie va fi fost vizitată de una dintre aceste maşini. Faptul că pe Pământ nu există nici una ni se oferă drept dovadă că în galaxie nu mai avem nici o altă specie capabilă de călătorii în spaţiu.

---

[5] Maşina von Nenumann, reprezintă o sondă capabilă să parcurgă distanţe interstelare sau interplanetare şi să utilizeze materiale locale pentru a construi copii ale sale. Numele este preluat după cel al matematicianului John von Neumannn, american de origine maghiară, care, între alte realizări, a fost primul care a elaborat o teorie matematică a maşinilor ce se pot autocopia (n. tr.).

— Asta e o idee puţin trasă de păr.

Russ a ridicat din umeri.

— Păi, galaxia are mii de milioane de ani. Logica ne spune că ar fi destul de simplu de organizat un asemenea proiect, care după aceea s-ar auto-controla.

— Însă ai descoperit punctul slab în această demonstraţie logică, a spus Nesbitt.

— Desigur, a spus Jack. Am înţeles încotro baţi. Prin argumentaţie, presupunem că noi ştim de trecerea maşinii pe aici.

— Poate este ascunsă, a spus Nesbitt, da, ascunsă într-un loc unde n-ar putea fi descoperită decât de alte creaturi care posedă cunoştinţe tehnologice avansate.

Jack şi-a frecat miriştea de pe bărbie.

— Aici ai dreptate. Un culegător de perle n-ar putea descoperi artefactul şi să-l aducă singur la suprafaţă.

— Iar extragerea din acel mediu şi aducerea lui în al nostru ar putea constitui un semnal că viaţa de pe planetă a evoluat suficient de mult pentru a declanşa următoarea acţiune.

— Contactarea noastră.

— S-ar putea. Ori eliminarea noastră ca rivali. (S-a uitat la cei doi pe rând.) Ce s-ar întâmpla dacă proiectul a fost iniţiat de o creatură asemănătoare lui Hitler? Ori Genghis-Han? Iar ei măcar erau oameni. Există nenumărate animale care îşi simplifică existenţa eliminând chiar membri ai propriei familii, dacă le ameninţă întâietatea. Până şi noi am distrus specii întregi - virusul variolei ori purtătorul malariei - spre binele nostru.

— Ideea e cam forţată, a spus Halliburton.

— Dar chiar dacă probabilitatea ar fi aproape nulă, miza este atât de mare, încât problema trebuie analizată.

— Hm, a făcut Jack şi a bătut cu linguriţa în ceaşcă, iar femeia a apărut. Colleen, soarele a trecut de amiază, i-a zis el. Femeia a dat din cap şi a ieşit discret. Aşa, cum vor salva cei doisprezece oameni ai tăi umanitatea de o invazie extraterestră?

— Am analizat posibilitatea transferării întregii operaţiuni pe Lună.

— Dumnezeule mare, s-a minunat Russ.

— Asta ar face ca programul Apollo să pară un proiect ştiinţific minor, a spus Nesbitt. Nimeni nu posedă o rachetă propulsoare care să poată duce pe orbită măcar o zecime din masa acelui obiect. Şi nu-l putem trimite în spaţiu pe bucăţele.

Jack a clipit şi s-a apucat să facă nişte calcule.

— Cred că este imposibil. Masa rachetei purtătoare creşte cu pătratul masei sarcinii pe care trebuie să o ducă. Vorbim şi de rezistenţa materialelor. Racheta s-a prăbuşi din cauza greutăţii.

— Şi acum vă daţi seama de implicaţii. Artefactul a ajuns aici venind de foarte departe, nu de pe Lună.

— Asta este doar o presupunere, a zis Russ, şi eu înclin către o explicaţie firească. Pesemne că a fost făcut aici, pe Pământ, prin vreun proces necunoscut nouă.

Nesbitt nu şi-a putut stăpâni iritarea:

— Al naibii de exotic! De trei ori mai dens decât plutoniul - iar asta dacă ar fi cu totul din acelaşi material! Dar dacă e gol pe dinăuntru? În cazul acesta, din ce este făcută carcasa?

— Neutroniu, a spus Russ. Materie degenerată. Aşa bănuiesc, dacă e gol.

— În şcoală, noi numeam materia asta „nonsens-oniu”, a zis Jack. Adică, întâi inventează-i proprietăţile, iar după aceea găseşte elementul.

Colleen a intrat cu un cărucior cu diferite sticle şi pahare.

— Domnilor?

Omul de la NASA a rămas la ceai, Russell şi-a luat un pahar de vin alb, iar Jack s-a mulţumit cu un Bloody Mary dublu.

— Bun, şi ce propun cei doisprezece oameni plini de iniţiativă? a întrebat Jack după ce femeia a părăsit încăperea.

Omul s-a aplecat uşor în faţă.

— Izolarea. Mai profundă decât dacă ar fi vorba de pericol biologic extrem de mare. Mediul folosit de militari pentru elaborarea...

— Nano-armelor, l-a completat Russ. Sigur, noi nu elaborăm aşa ceva. Doar învăţăm cum să ne apărăm îm-

potriva lor, dacă ne atacă cineva cu ele.

— Nu mă refer doar la militari. Toată lumea care creează nanotehnică apelează la sisteme similare de protecţie ca să poată ţine lucruşoarele acelea izolate. Am putea acoperi clădirea laboratorului pe care echipa voastră tocmai o finisează cu un strat exterior, un soi de exoschelet. Practic, o cameră de metal fără suduri de aproximativ aceeaşi dimensiune cu laboratorul. Pentru a pătrunde, trebuie să treci printr-o ecluză. Presiunea atmosferică dinăuntru va fi ceva mai scăzută decât la exterior. Ecluza slujeşte şi de vestiar; nimeni nu va purta haine de stradă în zona de lucru.

— Nu cred că oamenii noştri vor fi încântaţi să lucreze în asemenea condiţii, a spus Russ. Le-ar aduce aminte de amestecul unei instituţii guvernamentale.

— Aţi putea vedea situaţia ca o încercare de a profita de o instituţie guvernamentală. Vă oferim echivalentul funcţional al izolării lunare - aer şi apă reciclate, surse de energie independente de exterior.

— Plus capitalul pe care l-am investit până la această dată? a zis Jack, uitându-se la Russ.

— Exact, a confirmat Nesbitt.

Russ a dat aprobator din cap aproape imperceptibil.

Jack a mai stors o felie de lămâie în băutura lui.

— Vom analiza contractul pe care ni-l propui. O să-i rog pe avocaţii noştri să-l studieze. Poate venim cu o contraofertă.

— E bine şi aşa, a spus Nesbitt şi s-a ridicat. Mă duc să-l aduc. Eu consider că e clar şi cuprinzător.

În contract nu au găsit un mic amănunt privitor la „sursa independentă de energie”: ca măsură de precauţie pentru sănătatea întregii planete, încărcătura de plutoniu a sursei putea fi detonată prin telecomandă de la Washington, ceea ce ar fi transformat întreaga insulă în deşeuri radioactive.

15 - AMHERST, MASSACHUSETTS, FEBRUARIE 1941

Mutantul ar fi putut evita recrutarea simulând o vreo maladie ori invaliditate; unul din trei bărbaţi americani era respins la recrutare. La fel ca mulţi alţi bărbaţi, din diferite motive, a evitat asta înrolându-se la puşcaşii marini.

Şefii nu erau entuziasmaţi de recruţi precum Jimmy Berry, indiferent cât de bine ar fi arătat ei pe afişele ce chemau la recrutare. Era înalt, puternic, atrăgător, sănătos şi, evident, provenea dintr-o familie bogată. Pesemne minţea că nu trecuse prin colegiu, dorind să evite trimiterea la Şcoala de Ofiţeri. Avea să fie greu de supus, ceea ce făcea şi mai dificilă educarea celorlalţi recruţi, care proveneau din medii modeste. Iar recruţii aceia trebuiau disciplinaţi şi aduşi la o stare de supunere oarbă, pentru ca abia după aceea să fie modelaţi ca puşcaşi marini.

L-au poreclit Frumosul şi Teşcherea. Însă a apărut o mică problemă, pe care instructorii n-o anticipaseră, în drum spre cazarmă, un sergent l-a scos din rând şi i-a spus: „Mărşăluieşti ca o curvă”, drept care l-a pus să facă cincizeci de flotări, ordin pe care l-a executat fără să transpire deloc. Apoi sergentul i s-a aşezat pe spate şi i-a zis: „Încă cincizeci.” Iar el le-a executat fără vreun efort deosebit.

De aceea, în prima noapte, sergentul instructor a organizat o „petrecere cu pături” pentru nesuferitul răcan. A luat cu el alţi trei sergenţi şi trei caporali mătăhăloşi, ca să arunce o pătură peste Jimmy, care dormea, şi pentru a-l bate apoi ca să înveţe ce înseamnă respectul.

Era ora două dimineaţă, iar mutantul, care cânta în minte o piesă de pian pentru patru mâini, i-a auzit pe cei şapte apropiindu-se tiptil pe intervalul dintre paturi, dar a socotit că zgomotul nu prezenta importanţă. Nimic nu-i putea face vreun rău.

Însă când pătura i-a fost înfăşurată strâns în jurul corpului, iar cineva l-a izbit cu o bâtă, a reacţionat în mai puţin de o secundă. După aceea a analizat situaţia şi a rămas total pasiv.

Însă în acea fracţiune de secundă îi rupsese unuia încheietura mâinii şi două degete şi îl făcuse pe unul dintre atacatori să zboare până în perete.

Slujindu-se de bâtă, unul dintre supravieţuitori a

continuat să izbească în forma inertă a lui Jimmy până când ceilalţi l-au tras de acolo. Apoi, recruţii, câte unul, câte doi, s-au apropiat să vadă rezultatul bătăii.

Mutantul şi-a „fabricat” vânătăi şi tăieturi şi a eliberat o cantitate corespunzătoare de sânge. În lumina sărăcăcioasă a latrinei, arăta înfiorător.

— Trebuie dus la infirmerie, a spus cineva.

— Nu, a protestat mutantul.

Lumina din dormitorul comun s-a aprins brusc.

— Ce mama dracului se petrece aici? a răcnit sergentul-instructor. Uniforma sa era curată şi proaspăt călcată, însă cămaşa îi era încheiată doar pe jumătate, iar mâna stângă îi atârna moale pe lângă corp şi degetul mare i se învineţise. Răcanilor, înapoi la culcare!

Doi subofiţeri s-au apropiat de cel ce zăcea fără cunoştinţă lângă perete. Când l-au ridicat să-l ducă de acolo, a început să geamă.

Sergentul-instructor a rămas în faţa lui Jimmy, inspectându-i vânătăile, tăieturile şi ochii învineţiţi.

— Ce-ai păţit, recrut?

— Ce credeţi că s-a întâmplat, domnule sergent?

— Am impresia că ai căzut din pat.

— Înseamnă că asta s-a întâmplat, domnule sergent.

— Ai nevoie de ajutor medical?

— Nu, domnule sergent.

— Mai tare! a răcnit el.

— Nu, domnule sergent! a spus mutantul imitând la perfecţie tonul şi accentul din glasul sergentului.

— Bine. S-a întors pe călcâie şi a pornit spre ieşire. Răcanilor, n-aţi văzut nimic. Treceţi la somn. Să fiţi în formaţii la cinci fix, a zis, apoi a închis lumina.

După un minut de tăcere, oamenii au început să-şi vorbească în şoaptă. Mutantul s-a ridicat în fund pe pat. Cineva i-a adus o aspirină şi o cană cu apă.

— Unde-ai învăţat să te baţi aşa?

— Am căzut din pat, i-a răspuns el. Şi sergentul, la fel.

Întâmplarea şi replica asta au făcut înconjurul taberei de instruire, mai ales că a doua zi dimineaţă i-a preluat un alt sergent-instructor, şi pe cel dinainte nu l-au mai văzut. Apoi l-au poreclit „Joe Louis.”

Noul sergent nu părea dornic să-l chinuiască în mod deosebit pe Joe Louis. Dar nici nu-l cocoloşea. Avea la dispoziţie opt săptămâni ca să facă nişte puşcaşi marini din civilii aceia demni de toată mila.

În prima săptămână nu au făcut mare lucru, în afară de alergări, marşuri, genuflexiuni, de la cinci dimineaţa până la masa de seară - iar uneori câte un marş de câţiva kilometri buni imediat după cină, ca să li se aşeze mâncarea mai bine în stomac. Mutantului toate acestea i se păreau destul de odihnitoare, însă a observat reacţiile celorlalţi la stres şi astfel elimina cantitatea corectă de sudoare şi gemea în mod corespunzător. În poligon, ţintea în aşa fel încât să nimerească mai mereu alături de centrul ţintei, fără a avea rezultate supărător de slabe.

A fost cât pe ce să facă o mare greşeală la „examinarea finală” care a prevăzut instrucţia privind folosirea măştii de gaze. Unul câte unul, recruţii au intrat într-o cameră întunecoasă, unde trebuiau să aştepte cât sergentul dinăuntru îi întreba numele, gradul şi numărul de identificare. Recrutul trebuia să le spună pe toate cât mai repede, iar apoi să-şi pună masca de gaze, să salute şi să iasă.

Mutantul a intrat în camera obscură şi a inspirat sănătos, fiind aproape copleşit de un val de nostalgie. După un milion de ani, uitase că atmosfera de pe planeta lui era similară cu cea din cameră, adică 10% clor. Mirosul era încântător.

Sergentul care purta mască de gaze şi avea un carnet în mână l-a lăsat să aştepte cam două minute. Apoi a îndreptat fasciculul unei lanterne în ochii lui.

— Soldat Berry, respiri?

— Nu, domnule.

— Nu-mi mai spune „domnule”; doar muncesc pentru a mă întreţine. A ţinut fasciculul spre Jimmy încă un minut. Măi, să fie al naibii! Soldat Berry, înoţi mult?

— Da, domnule sergent.

— Pe sub apă, bănuiesc.

— Da, domnule sergent.

A mai aşteptat treizeci de secunde şi apoi a clătinat din cap.

— Gata. Spune-mi numele, gradul şi numărul de identificare, şi pune-ţi masca pe figură. Mutantul a executat ordinul. Acum ieşi dracului afară până nu borăşti pe mine.

Mutantul a ieşit pe uşa deasupra căreia lucea verzui un anunţ: IEŞIRE, bucurându-se de o ultimă gură de clor, ce mai rămăsese în interiorul măştii.

Afară, vreo douăzeci de soldaţi zăceau la pământ, în diverse poziţii ce trădau suferinţă, tuşind şi vărsând. A văzut peste tot băltoace şi dâre de vomă. Atunci i-a ordonat stomacului să elimine pe gură tot ce conţinea.

Hugh, un prieten, s-a apropiat de locul în care îngenunchease şi l-a bătut pe spate.

— Bravo ţie, Jimmy. Cred că ţi-ai ţinut răsuflarea mai bine de trei minute.

Mutantul a tuşit într-un mod despre care a sperat că era convingător.

— Înot mult pe sub apă, a spus el pe nerăsuflate. Dumnezeule, ce groaznic miroase chestia aceea...

Însă nostalgia era puternică. Era posibil ca atmosfera din locul în care trăise să fi conţinut atât de mult clor? Pe suprafaţa Pământului nu exista un asemenea loc. Tema aceasta putea deveni un proiect de cercetare, dar după război.

Instrucţia lor avea un aer de improvizaţie, pentru că multe materiale de război luaseră deja calea Pacificului. De aceea, au învăţat cum să coopereze cu tancurile ce avansau în formaţie în spatele unor camioane basculante care aveau prinse cu sârmă bileţele, atât în faţă, cât şi în spate, pe care scria TANC. Erau înarmaţi cu puşti Springfield, rămase de pe vremea primului război mondial şi cu ele făceau trageri de pregătire pe poligon.

Lupta corp la corp era un balet al reţinerii pentru mutant, care fusese un prădător nemilos mai toată viaţa. Le îngăduia celorlalţi recruţi să-l doboare, şi să simuleze lovituri periculoase. Când îi venea rândul să fie agresiv, cruţa viaţa tuturor, ştiind că putea smulge piciorul vreunuia pentru ca după aceea, folosindu-l, să-i bată de moarte pe toţi ceilalţi.

Arăta respectul cuvenit faţă de sergenţi şi le studia purtarea individuală cu soldaţii. Tehnicile acelea erau mai

interesante decât strategiile coercitive ale profesorilor de facultate, care probabil că intelectualizaseră acel proces. Sergenţii apelau instinctiv la comportament de primate, devenind masculi dominanţi, drept care recurgeau la îmbrânceli, lovituri şi răcnete. Cei care li se opuneau cât de cât erau pedepsiţi - imediat, dar şi ulterior, în repetate rânduri, dându-li-se sarcini numite „de rahat”, care se dovedeau degradante şi istovitoare.

Mutantul a îndeplinit din belşug asemenea sarcini - curăţarea toaletelor cu periuţa de dinţi şi făcând de serviciu la bucătărie şi câte douăzeci şi patru de ore - desigur, nu pentru că îşi ieşise din pepeni cu adevărat, şi nici pentru că nu înţelesese mesajele sergenţilor. Dacă ar fi dovedit prea multă stăpânire de sine, ar fi sărit în ochi. Trebuia să se prefacă a fi la fel ca toţi ceilalţi.

16 - APIA, SAMOA, 2020

Russ, dar mai ales Jack, au studiat îndureraţi contractul, pentru că din principiu nu aveau încredere în instituţii guvernamentale, dar nu puteau respinge argumentele financiare ori pe cele ştiinţifice. L-au transmis prin fax chinezilor şi avocaţilor din Statele Unite, iar aceştia au afirmat că totul era în regulă.

L-au semnat vineri, iar sâmbătă dimineaţă forţa de muncă li s-a triplat brusc. Din oră în oră soseau elicoptere de transport cu materiale prefabricate pentru exoscheletul laboratorului.

Dulgherii şi vopsitorii care făceau ultimele retuşuri în interiorul laboratorului au rămas cel puţin uimiţi. Sistemul elegant de schimb de căldură a fost scos fără prea multe daune şi înlocuit cu utilaje de mare performanţă. Prin ferestrele atent curăţate, care dădeau spre ocean, acum se vedeau doar plăci lustruite din oţel.

Şanţul cu apă a fost umplut cu beton cu uscare ultrarapidă, în care s-au încastrat suporturile pentru noii pereţi metalici şi pentru acoperiş. NASA a săpat un alt şanţ cu apă, mai lat şi mai adânc, deschis spre mare: laboratorul devenise o fortăreaţă pe o insulă artificială.

Cei doisprezece oameni de ştiinţă, şapte femei şi cinci bărbaţi, s-au dovedit sensibili faţă de obiceiurile locului. Nu se apropiau niciodată de artefact dacă nu erau însoţiţi de echipa originală; petreceau ore în şir în fiecare zi comparând note cu ei şi planificând modalităţi de abordare. Se remarca o colaborare colegială, amabilă, oamenii fiind legaţi între ei de o curiozitate pătimaşă.

Nici unul dintre oamenii NASA nu ştia că reactorul SNAP-30 fusese modificat astfel încât să poată funcţiona şi ca o bombă. O parte din masa despre care ei ştiau că forma scutul era, în realitate, plutoniu suplimentar. Nesbitt ştiuse asta, dar obligaţia lui de bază era faţă de NSA, „No Such Agency”[6], nu faţă de NASA.

Iar el se retrăsese în fundal.

În mod oficial, echipa NASA era alcătuită „numai din şefi, fără piei roşii”[7], însă liderul lor era Jan Dagmar, o specialistă în exobiologie, căruntă, şi suficient de în vârstă ca să-şi amintească de primul pas făcut de un astronaut pe Lună şi îndeajuns de tânără ca să exploreze peşteri submarine din distracţie. În afara diplomei de absolvire a facultăţii de filozofie, ea îşi luase masteratul în fizică şi biologie.

Cei unsprezece compatrioţi lucrau zilnic cu membrii echipei originale de la Poseidon, dar şi în afara şantierului, comparând însemnări şi analizând căi de abordare a problemelor. Locuiau cu toţii la Cabanele de pe Plaja Vaiala, unde numărul 7 reprezenta sala comună, în care se găseau o cafetieră ce funcţiona aproape continuu, un frigider şi o cămară plină de hrană, care să ajute procesele de gândire.

Russell îşi petrecea mult timp în camera numărul 7, şi se mutase la numărul 5, abandonând apartamentul elegant de la hotelul Aggie Grey's, aflat la zece minute de mers cu bicicleta. Jack a preferat să locuiască în continuare la hotel,

---

[6] NSA - Agenţia Naţională de Securitate; iar No Such Agency („Nu există asemenea agenţie”) se doreşte a fi o interpretare ironică a abrevierii NSA (n. tr.).

[7] Expresie la modă şi principiu de activitate în cadrul companiilor, vrând să arate spiritul democratic şi munca în echipă, în cadrul cărora aparent nu există „subordonaţi”, adică persoane discriminate (n. tr.).

susţinând că reuşea să gândească mai limpede într-o cameră cu aer condiţionat.

Deşi, ca de obicei, Jack s-a arătat nemulţumit, au căzut cu toţii de acord să aştepte până ce se realizează mediul izolat, şi abia după aceea să înceapă testele. Drept urmare, mai aveau la dispoziţie opt zile ca să analizeze împreună căile de atac. Echipamentele şi celelalte accesorii le soseau zilnic din Honolulu, Sydney şi Tokyo.

În seara dinaintea testului, Russ i-a telefonat lui Jan şi i-a dat întâlnire la stâncile de lângă şantier şi au băut o sticlă din cea mai bună şampanie pe care el o găsise în Samoa. Relaţia ce se înfiripase între ei nu era întru-totul romantică în înţeles convenţional, însă fiecare descoperise la celălalt un respect romantic faţă de natură şi ştiinţă, atitudine ce se născuse încă din copilărie. În copilărie, amândoi visaseră să devină astronauţi; Russell fusese acceptat chiar ca specialist, dar dezastrul misiunii Challenger făcuse ca programele spaţiale cu oameni la bord să fie sistate o perioadă, iar el trecuse la misiunile ce se lansau spre Marte.

Au băut din şampanie şi şi-au trecut unul altuia un binoclu puternic, studiind Luna în creştere de pe cerul limpede. Stabilizatoarele pentru vederea nocturnă au bâzâit slab şi au scos un declic când el a privit spre linia de demarcaţie dintre partea luminată şi cea neluminată şi a enumerat craterele pe care le vedea - Aristarchus, Messier, Globinus, Hell.

— Acesta e foarte adânc, a spus el.

— Ştiam şi eu numele câtorva, râse ea. Tata avea un telescop.

— Spuneai că te-ai mutat în Florida ca să vezi lansarea rachetelor spre Lună.

Pe întuneric, ea a confirmat printr-o mişcare din cap.

— Şi pe toate celelalte, navete şi ce s-a mai lansat, însă navele Apollo erau cele mai mari - cât Saturn V. Şi te asurzeau: zgomotul îţi zdruncina şi creierul. Şi erau orbitoare - mă refer la cele lansate noaptea.

— Asta a fost prima?

— Nu, ultima. Prima a fost Apollo 11, din 1969.

— A, da. Am dormit la ora aceea, aşa mi-a spus mama. Nu aveam nici doi ani.

— Eu aveam doisprezece, a zis ea, umplându-şi din nou paharul. A fost prima oară când am gustat şampanie. Asta încă mă face să asociez şampania cu rachetele.

Au privit dincolo de şantier, spre noapte, într-o tăcere în care amândoi s-au simţit apropiaţi. Luminile galbene de protecţie atrăgeau insecte; din întuneric au apărut câteva păsări mici.

— Dar racheta asta va fi ceva ieşit din comun, a zis ea. Aproape sigur.

— Chiar dacă se dovedeşte a fi creată aici, a spus el, va trebui să regândim cunoştinţele noastre de fizică şi chimie.

— Dar chimia este fizică, a zis ea instantaneu. Să-ţi spun ceva. Dacă obiectul este de origine terestră, fac cinste cu cea mai scumpă şampanie care se găseşte în magazinele duty-free din Honolulu.

Au ciocnit paharele.

— Dacă nu, îţi cumpăr eu două.

— Hei, atât de sceptic eşti?

— A, nu; sunt de acord cu tine, şi trebuie să mă gândesc şi la cheltuieli.

Zona de testare, un pătrat cu latura de zece centimetri, a fost marcată cu bandă adezivă pe o latură a artefactului, cam pe la mijloc. Un microscop electronic şi echivalentul lui pozitronic au fost aduse imediat şi îndreptate asupra acelui pătrăţel. Apoi s-a construit o hotă absorbantă deasupra, pentru a se aspira şi analiza vaporii otrăvitori.

Întâi, s-au făcut măsurători pasive. Obiectul prezenta un albedo de exact 1,0 - reflecta orice lumină ce cădea pe el, indiferent de lungimea ei de undă. Pin punct de vedere optic, prezenta o curbură perfectă, până la 1/200 dintr-o undă de lumină de mercur, o suprafaţă imposibil de reprodus de orice optician uman.

Deşi arăta ca un metal, la atingere, suprafaţa crea senzaţia de mătase; nu era rece. Nu conducea căldură şi, în măsura în care se putea stabili prin testarea pasivă, nici conductor electric nu era.

Apoi s-au apucat de treabă, încercând să o deformeze. Apoi au trecut la zgâriere, corodare, cioplire, ardere - orice, numai să facă artefactul să recunoască existenţa umanităţii.

Cât se afla încă în apă, scufundătorii de la Poseidon încercaseră să dea o gaură cu un spiral cu vârf diamantat, dar fără nici un efect. Acum au adus o bormaşină de uz minier: avea un motor electric de 200 CP, ce rotea vârful diamantat cu 10 000 de rotaţii pe minut şi exercita o apăsare de o tonă.

Ţiuitul era prea puternic pentru ca operatorul să îl suporte cu nişte simple căşti de protecţie; au fost siliţi să acţioneze maşina de găurit de la distanţă. La apăsare maximă, cu o clipă înainte ca spiralul să se vaporizeze, toate ferestrele, oricum inutile, s-au spart, şi microscopul pozitronic s-a defectat fără putinţă de remediere.

Cu toate acestea, microscopul electronic a rămas întreg şi a înfăţişat doar o peliculă de oxizi provenind din partea metalică a spiralului distrus. După ce s-a îndepărtat pelicula de oxizi, nici măcar după mărirea imaginii la maximum nu s-a remarcat vreo deosebire între suprafaţa de testare şi cea din afara ei: aceasta a rămas o oglindă perfectă.

17 - BATA AN, FILIPINE, 7 DECEMBRIE 1941

Jim a traversat Pacificul împreună cu mulţi dintre camarazii de instrucţie pentru a se alătura Regimentul Patru de Puşcaşi marini staţionat în Shanghai. Au sosit în noiembrie 1941 şi abia dacă au avut vreme să se obişnuiască din nou cu mersul pe uscat după legănarea de pe vapor, şi au primit ordin să se îmbarce din nou, de astă dată plecând spre Filipine, pentru a asigura apărarea plajelor Insulei Corregidor[8]. Comanda forţelor navale ştia că era doar o chestiune de timp până când Japonia va ataca bazele americane din Pacific. America rupsese orice legături economice şi comerciale cu Japonia în iulie şi îngheţase conturile japoneze din băncile americane. Marina şi Armata de uscat au început să redistribuie forţele puţin

[8] Corregidor - mică insulă stâncoasă situată la aproximativ 48 de kilometri vest de Manila, care este plasată strategic la intrarea în Golful Manila. Forţele americane şi filipineze au fost silite să capituleze în faţa invadatorilor japonezi în 6 mai 1942. Forţele americane au eliberat insula abia în martie 1945 (n. tr.).

numeroase în locurile care păreau mai vulnerabile unor atacuri. Între acestea erau incluse şi Filipinele, care blocau accesul japonezilor spre Indiile de Est.

Regimentul Patru s-a stabilit la Corregidor şi a trimis un detaşament, din care făcea parte şi Jimmy, în sud, la mica bază de la Bataan. La plecare, au spus că aceea era o misiune „de rahat”, fiind destul de departe de atracţiile şi plăcerile Manilei, dar nimeni nu şi-ar fi închipuit cât de urât avea să se sfârşească totul.

În dimineaţa de 7 decembrie (adică 8 decembrie în locul unde se afla Jimmy), când japonezii au atacat Pearl Harbor, s-a dat şi la Manila o alarmă aeriană, iar avioanele americane de luptă şi bombardierele s-au ridicat de la sol, gata de bătălie. Fusese o alarmă falsă, pentru că nu au întâlnit nici un avion inamic. Au aterizat, iar câteva ore mai târziu, când japonezii chiar au atacat venind din direcţia soarelui, la sol nu s-a dat alarma pentru ca avioanele să se ridice în aer.

Zone întinse din Bataan şi întreaga Insulă Corregidor au fost bombardate şi mitraliate în mod constant, fără a primi nici un ajutor american din aer. În acest timp, forţele de uscat ale japonezilor au debarcat la nord şi la sud, în Luzon şi Mindanao. Planul de luptă original, întocmit înainte de atacul împotriva Pearl Harbor, prevedea ca forţele americane să se deplaseze în sud, la Bataan, pentru a rezista în acea zonă, cu scopul de a întârzia înaintarea japonezilor către Indiile de Est. În condiţiile existente, generalul MacArthur şi-a dislocat forţele pentru a-i înfrunta pe japonezi în zonele în care aceştia debarcau.

MacArthur avea la dispoziţie 120 000 de soldaţi filipinezi, majoritatea rezervişti, care nu trăseseră nici un foc în viaţa lor, şi cam de zece ori mai puţini soldaţi americani. Îi depăşeau numeric pe japonezi, dar nu erau înarmaţi corespunzător, astfel că defensiva a fost un dezastru fără seamăn. Generalul a revenit la planul iniţial pe 27 decembrie şi, într-o săptămână, toate forţele de la nord de Luzon sufereau, la fel ca şi cele din care făcea parte Jimmy, de resurse limitate. Acestora li s-a alăturat mii de civili filipinezi care fugeau din calea invadatorilor. După două săptămâni, raţiile de hrană se înjumătăţiseră; în

februarie, ele au fost reduse la o mie de calorii pe zi, constând de cele mai multe ori din orez. Mai primeau şi ceva carne, aproape necomestibilă, provenită de la caii şi catârii sacrificaţi pentru că nu li se putea asigura nici lor hrana.

Simţind că înfrângerea era inevitabilă, MacArthur şi alţi comandanţi au fost evacuaţi în Australia, în vreme ce japonezii au continuat să devasteze Peninsula Bataan.

În aprilie, trupele terestre japoneze au declanşat atacul pentru a cuceri zona. Pe 8 aprilie, generalul Wainwright şi-a concentrat toate trupele capabile de luptă pentru un efort suprem pe Insula Corregidor, iar pe data de 19 aprilie soldaţii rămaşi flămânzi în Peninsula Bataan s-au predat în mod oficial.

Mutantul urmărise toate operaţiunile cu mare interes. Fusese ucis de două ori de bombe, însă în haosul acela îi venise uşor să se reasambleze peste noapte şi să apară a doua zi ca un norocos supravieţuitor. Mimase chiar şi pierderea în greutate pe care o constatase la camarazi, astfel că, de la 82 de kilograme, a ajuns la 59.

Când au auzit ordinul de capitulare, unii dintre camarazii săi au hotărât să încerce să traverseze înot cei trei kilometri de mare, infestată de rechini, ca să ajungă pe Corregidor. Mutantul ar fi reuşit asta cu mare uşurinţă, desigur, devenind pentru o scurtă perioadă unul dintre rechinii ce infestau acele ape, dar a respins ideea. Şi Corregidor era sortită să capituleze, şi atunci de ce să se mai agite?

Hugh, prietenul său, care stătuse alături de el încă de la începutul perioadei de instrucţie, i-a spus lui Jimmy că se simţea ispitit să pornească înot, deşi era conştient că nu va fi în stare; nu putea înota trei kilometri nici măcar dacă ar fi fost în formă perfectă şi dacă apa ar fi fost netulburată, ca aceea dintr-o piscină.

— Am un presentiment, a zis el, că înecul nu înseamnă nimic în comparaţie cu ce o să ne facă împuţiţii ăştia de japonezi.

Această afirmaţie avea să se adeverească pentru aproape toţi soldaţii, mai puţin pentru mutant. Trebuiau să pornească în marş forţat din Peninsula Bataan până la un

lagăr de concentrare situat la două săptămâni de mers pe jos, pe un soare înfiorător, fără hrană şi apă. Ordinele pe care japonezii le primiseră la Manila sunau: „Orice prizonier american care nu poate continua marşul până la lagărul de concentrare trebuie ucis.” Iar cei care erau împuşcaţi se puteau considera norocoşi.

Când au pătruns japonezii, mutantul, Hugh şi alţi doisprezece soldaţi se aflau în sala de comunicaţii. Cinci soldaţi tineri, înarmaţi cu puşti cu baionetă au dat buzna în încăperea aceea mică şi au început să răcnească. Au devenit din ce în ce mai zgomotoşi, iar mutantul şi-a dat seama că ei se aşteptau ca prizonierii să vorbească japoneză. Dar ce altceva mai voiau?

Prin gesturi, au comunicat ideea că americanii trebuiau să-şi scoată uniformele. Unul s-a mişcat prea încet, iar un soldat l-a înţepat cu baioneta în fund, ceea ce a stârnit o hemoragie neobişnuit de severă, şi hohote isterice de râs din partea japonezilor.

— Of, Dumnezeule, a spus în şoaptă Hugh. Or să ne ucidă pe toţi.

— Încearcă să-ţi păstrezi calmul, i-a zis mutantul fără să deschidă gura. Îi vor chinui pe cei care atrag atenţia asupra lor.

La fel cum procedau şi sergenţii-instructori.

Au scotocit prin mormanul de haine, iar unui din ei a găsit o monedă japoneză. A ridicat-o în aer şi a început să urle la unul dintre americani.

— Nu e a mea, a spus acesta. Ni s-a spus să ne debarasăm de aşa ceva.

Un soldat din spatele lui l-a izbit cu patul puştii la baza craniului, iar omul s-a prăbuşit ca un copac retezat. Soldatul l-a mai lovit de două ori, apoi, la o comandă lătrată, s-a oprit.

Cel care părea să comande grupul a răcnit la prizonieri, făcând gesturi repetate la camaradul lor prăbuşit la pământ, care sângera pe ambele urechi şi avea convulsii. Apoi, japonezii au plecat la fel de brusc precum apăruseră.

Un american a îngenuncheat lângă prietenul lui căzut şi l-a întors cu faţa în sus. Omul dăduse ochii peste cap. Din gură îi curgea salivă, sânge şi ceva ce aducea a apă.

— Lichid cerebrospinal, a zis mutantul.

— Are să moară?

— E foarte grav. Mutantul a căutat printre haine, şi-a găsit uniforma lui şi a tras-o pe el. Mai bine îmbracă-te, i-a spus celui care stătea lângă muribund. Trebuie să arătăm la fel pentru ei.

— Jimmy are dreptate, a spus Hugh, scoţându-şi hainele din grămadă. Pesemne că ne vor ucide pe toţi, dar nu vreau să fiu chiar primul.

În timp ce se îmbrăcau, un alt soldat japonez a apărut în cadrul uşii. Purta o uniformă curată şi nu avea armă. A făcut semn către bărbatul gol puşcă de pe podea.

— Îngropaţi-l, a spus el în engleză.

— Dar nu e mort, a protestat prietenul lui.

— Aha. Ofiţerul a desfăcut tocul de la brâu şi a scos un revolver Nambu. S-a aplecat, apus ţeava în gura omului şi a tras. În încăperea mică, zgomotul a fost asurzitor. Pe pardoseala de beton s-au împrăştiat sânge, bucăţele de creier şi aşchii de os. Acum îngropaţi-l.

Apoi şi-a băgat pistolul în toc şi a ieşit. Cel care încercase să-şi ajute prietenul a dat să pornească după ofiţer. Alţii doi au încercat să-l oprească, însă s-a zbătut şi le-a scăpat dintre mâini. Ajuns la uşă, s-a lăsat moale şi a privit lung după japonez.

— Ticăloşi, a zis el. Japonezi ticăloşi.

18 - OSWIECIM, POLONIA, 7 DECEMBRIE 1941

În vreme ce mutantul se bucura de ospitalitatea japonezilor, cameleonul supraveghea construcţia lagărului de la Birkenau, un nou centru de exterminare, situat la patru kilometri de Auschwitz. Tocmai era pe cale de a-şi întâlni a doua oară camaradul de suflet, pe Josef Mengele.

Cameleonul simţise foarte bine dincotro băteau vânturile războiului, astfel că ajunsese în Germania în 1937 sub identitatea unui doctor cu vederi de extremă dreaptă din Frankfurt. Era un arian perfect, blond, cu ochi albaştri şi statură atletică.

În 1938, a devenit membru al organizaţiei SS „Cămăşile

Negre”, unde, ca medic, l-a cunoscut pe Mengele. Valurile războiului i-au separat, totuşi; Mengele a fost medic militar în Franţa şi Rusia, unde, fiind rănit, a primit decoraţii. Cameleonul a vrut să participe la invazia Poloniei, unde a operat o mulţime de oameni, dar nu a participat mai deloc la lupte.

În 1939, cameleonul a găsit o funcţie în care să-şi pună mai bine în valoare talentele. A fost detaşat la Brandenburg pentru a participa la „Aktion T4” proiectul nazist de eutanasiere. Persoanele cu diformităţi fizice, care sufereau de retardare mintală, epilepsie, tulburări precum senilitatea sau alte boli incurabile, care le făceau să nu corespundă idealului arian, aveau dreptul la „o moarte din milă”. În alte locuri, acest lucru se realiza cu ajutorul unor injecţii mai mult sau mai puţin dureroase. La Brandenburg, s-a făcut muncă de pionierat, prin folosirea camerei de gazare mascată ca sală de duş.

Hitler a pus capăt operaţiunii Aktion T4 în august 1941, din cauza scandalului public declanşat de un episcop cu influenţă, care a dezvăluit adevărul despre proiect în cadrul unei predici. Cameleonul a fost transferat la Auschwitz, unde i s-au apreciat cunoştinţele în domeniul camerelor de gazare, precum şi activitatea sa anterioară din Polonia.

Polonia nu i-a plăcut deloc. Brandenburg era un oraş universitar civilizat, unde putea găsi mâncare bună, băuturi fine şi unde îşi putea satisface viciile. La Auschwitz nu putea vedea decât fiinţe subumane, care meritau pe drept cuvânt să fie exterminate. De acord, diferenţa dintre uman şi subuman era discutabilă în cazul lui.

Cameleonul a fost încântat când, în mai 1943, vechea lui cunoştinţă de la Frankfurt a fost numită - nici mai mult, nici mai puţin, decât de însuşi Himmler - şeful medicilor-femei, apoi medic şef la Auschwitz şi Birkenau. Cameleonul a devenit unul dintre chirurgii care l-au asistat pe Mengele.

În acea perioadă, Soluţia Finală era în plină desfăşurare, iar vagoanele de vite soseau cu regularitate, aducând oameni demni de toată mila: ţigani, comunişti, homosexuali şi, cu precădere, evrei. Himmler ordonase ca Birkenau să aibă o capacitate de 100 000 de mii de deţinuţi, de trei ori mai mare decât Auschwitz; camerele sale de gazare şi

crematoriile puteau face să dispară 1 500 de oameni pe zi. Totul era teroare şi haos, lucruri la care Mengele ţinea mult.

Una dintre îndatoririle pe care le aveau doctorii era aceea de a „selecta”; ei stăteau în faţa uşilor de vagoane atunci când acestea erau deschise şi, în baza inspecţiei vizuale, ordonau unora să treacă în dreapta, însemnând că erau buni de muncă, sau în stânga, pentru exterminare. Mulţi medici detestau acea sarcină, însă Mengele se dădea în vânt după ea. Apărea acolo chiar şi când nu era de serviciu şi, cu uniforma impecabilă, cizmele lustruite ca oglinda, mănuşi de piele şi cravaşă, făcea o figură impresionantă.

Unul dintre motivele pentru care ţinea să examineze din ochi oamenii care coborau din vagoane abia ţinându-se pe picioare era că voia să se asigure că nici o pereche de gemeni nu era separată ori trimisă la exterminare înainte de a se sluji de ei. Gemenii constituiau domeniul lui preferat de cercetare, iar cameleonul îl ajuta să-şi satisfacă această dorinţă de cunoaştere.

Mengele avea un dublu interes: voia să afle dacă exista vreo modalitate de a face ca femeile ariene să nască gemeni, astfel încât Rasa pură să se înmulţească de două ori mai repede, şi, apoi efectua experimente simple de mediu care constituiau o pervertire a principiului „natura faţă de creştere” - dând pace unuia dintre gemeni, în vreme ce îl chinuia pe celălalt până murea prin înfometare, otrăvire, asfixiere, mutilare sau orice altă metodă care îi venea în minte, iar apoi, îl ucidea şi pe celălalt din perechea de gemeni, de obicei prin injectarea de fenol în inimă, după care el şi asistenţii lui (inclusiv cameleonul) făceau autopsii în paralel, studiind modificările interne ce puteau avea legătură cu cauza morţii.

Aceasta nu reprezenta o activitate ştiinţifică în adevăratul înţeles al cuvântului, şi probabil că motivaţia nu avea legătură decât cu plăcerea de a controla, tortura, ucide şi efectua disecţii. Lui Mengele îi plăcea o asemenea activitate, deoarece zâmbea şi vorbea mai tot timpul cât o făcea.

Cameleonul era uimit. În cursul a zeci de mii de ani, nu-şi amintea să mai fi întâlnit pe cineva care să-i semene atât

de mult. Oare Mengele era un seamăn de-al său? Când va sosi vremea potrivită, ucigându-l, avea să afle. Deocamdată îi plăcea să se afle în compania lui.

Mengele aprecia îndemânarea cameleonului în privinţa autopsiilor efectuate sub apă, lucru care altora li se părea cumplit de supărător. Când ucideau oameni prin asfixie, în camera ce simula altitudini mari, cadavrele erau imediat introduse în apă pentru a fi disecate. Un observator urmărea bulele de aer care mai ieşeau, pentru a vedea care dintre părţile corpului reţinea cea mai mare cantitate de aer. Creierul reţinea cel mai mult aer, aşa au constatat ei.

Majoritatea evidenţelor „ştiinţifice” ale lui Mengele au fost distruse înainte de sosirea sovieticilor la Auschwitz, în 1945. Lucrările privitoare la supravieţuirea la mari altitudini au fost păstrate totuşi, şi ulterior folosite de cercetătorii din domeniul spaţiului din Rusia şi Statele Unite.

Când soldaţii sovietici au mărşăluit pe porţile lagărului de la Birkenau, cameleonul se transformase într-unul dintre miile de evrei înfometaţi. Amicul lui, Mengele, scăpase, deoarece, din vanitate, ocolise practica ofiţerilor SS, care îşi tatuau grupa sanguină pe braţ.

Cameleonul a încercat să-l găsească, păstrându-şi identitatea de evreu şi devenind ofiţer Mossad sub conducerea lui Issad Harel în anii '50. După zece ani, a părăsit serviciul secret israelian, după ce aflase câteva informaţii din dosarul ce i se întocmise lui Mengele, şi l-a descoperit în apropierea unui râu din apropiere de Anseada de Bertioga, în Brazilia, pe 7 februarie 1979.

Mengele era un bătrânel sănătos de şaizeci şi opt de ani. Când a ieşit din apă pentru a-l saluta pe Mengele, cameleonul i-a apărut sub înfăţişarea sa de nazist, din 1941. Bătrânul ucigaş a făcut ochii mari cât cepele, după care capul i-a dispărut sub apă. Dar, în cele din urmă, se dovedise a fi un muritor ca atâţia alţii.

19 - APIA, SAMOA, 2020

Întrucât nu au reuşit în nici un fel să înduplece artefactul să-şi dezvăluie secretul, oamenii de la NASA au

apelat la omologii lor din armata americană.

Vreme de peste cincizeci de ani funcţionase un acord internaţional în baza căruia era interzisă plasarea pe orbita terestră a armelor de distrugere în masă. Asta nu însemna că ele nu puteau fi construite pe Pământ, desigur, aşteptându-se schimbarea legii.

Tehnic vorbind, Laserul termic de mare energie nu era o „armă de distrugere în masă”. Fusese realizat pentru a vaporiza de pe o orbită terestră o ţintă mică, precum un tanc ori o rachetă balistică, ori chiar o limuzină în care se afla vreo persoană nedorită. Deocamdată nu era plasată pe orbită din cauza reactorului nuclear care îl alimenta.

Maşinăria fusese proiectată să încapă în cala de marfă a noii navete spaţiale, ceea ce însemna că era mult prea mare ca să poată fi aşezată sub carcasa protectoare din jurul artefactului. Au fost necesare şase săptămâni pentru dezmembrarea carcasei şi reconstruirea uneia suficient de încăpătoare pentru a găzdui arma.

În mod inevitabil, asta a dat naştere unor frecuşuri între Russ şi Jan. Russ reacţiona uneori la stres prin consum excesiv de mâncare. A ajuns la numărul 7 cu jumătate de oră înainte de întâlnirea lor de la prânz şi, în timp ce a fiert ceaiul, şi-a pregătit cu mare pompă un sandviş uriaş. Feliile de friptură de vacă, şuncă şi salam alternau cu brânză de capră şi caşcaval cedar, murături feliate, roşii şi salată verde. Rămăseseră fără felii de sfeclă murată; şi a trecut asta pe listă. O felie de pâine fusese unsă cu muştar şi maioneză, iar cealaltă, cu unt de arahide. A comprimat sandvişul pentru a-l aduce la proporţii mai omeneşti şi l-a tăiat în două pe diagonală.

— Sper că nu ai de gând să mănânci totul singur, a spus Jan, care îl urmărea din prag.

— Sunt dispus să-l împart.

A pus jumătate din el pe o altă farfurie şi le-a aşezat pe amândouă la masă.

— Ceai vrei?

Jan a turnat ceaiul în două căni, pe care le-a adus la masă. Apoi a verificat cu atenţie sandvişul şi a scos feliile de murături.

— Am modificat programul, astfel că prima lovitură va

avea o zecime din puterea medie normală. A tăiat un colţ din sandviş şi a mestecat cu grijă. Vrei unt de arahide?

— Şi asta va însemna aproximativ o mie de megajouli?

— Mai curând o dată şi jumătate valoarea asta. Am încercat fasciculul la această putere pe un bloc masiv de piatră de la carieră.

— Mă surprinde că n-am auzit zgomotul exploziei, a spus el, printre înghiţituri. Untul de arahide e partea cea mai sănătoasă a sandvişului.

— Inginerii şi-au luat măsuri de precauţie. Piatra a fost înfăşurată într-o tonă de pânză protectoare. Sper că înţelegi, e vorba de un laser care sparge şi topeşte.

— Şi rezultatele au fost cele aşteptate?

Ea a confirmat cu o mişcare din cap.

— A făcut-o ţăndări. Apoi a explodat o parte din peretele carierei, care se afla la două sute de metri în spatele stâncii.

— Şi cât a ţinut fasciculul?

— Jumătate de microsecundă, aşa mi-au spus specialiştii.

El a clătinat din cap.

— Saltul e prea mare. Asta înseamnă de o mie de ori fluxul de energie pe care l-am îndreptat asupra artefactului.

— Aproximativ de opt sute de ori, aşa cred. Însă acel laser nici măcar nu a făcut obiectul să se încălzească.

Lucru adevărat; încercaseră un laser industrial de douăzeci de milioane de jouli, iar senzorii de temperatură abia dacă se clintiseră. Artefactul părea a fi un absorbant nesătul de căldură.

— Dar dacă-l distrugem?

— După mine, ne-am putea considera norocoşi dacă am realiza o exereză care să ne permită obţinerea unui spectru de absorbţie.

— Iar dacă nu, îl pui să dea puterea maximă?

— Doar treptat. Russ, trebuie să fim precauţi.

— Ştiu că vreţi asta. A luat o muşcătură zdravănă şi a mestecat atent. Mă interesa în primul rând... Mă îngrijorează prima încercare. Dacă asta nu dă nici un rezultat, înseamnă că poate rezista la o putere de zece ori mai mare.

— Ai început să-l vezi antropomorfic. Micuţa şi curajoasa navă spaţială faţă în faţă cu monstruosul complex militaro-industrial.

— Am impresia că ai stat prea mult în preajma lui Jack. Şi, fiindcă tot ai adus vorba de antropomorfism... El este supărat pe artefact.

— Normal, doar se opune avansurilor lui. Jan s-a uitat fix la Russell. Iar lui Jack nu-i place asta.

Russ nu şi-a putut stăpâni un zâmbet.

— Serios?

Faptul că Jack se simţise atras de astrobiolog se vădise imediat.

Ea şi-a dat ochii peste cap.

— Sunt ca o bunică.

— Dar nu te porţi întocmai ca o bunică.

— Te rog să te opreşti aici. Sunt cu zece ani mai în vârstă decât tine.

„Opt sau nouă”, a gândit Russ, dar nu a ţinut să o contrazică.

— Mai vrei ceva în afară de sandviş?

— O pastilă de Pepcid[9]. Dar stai liniştit, fiindcă am avut grijă să-mi aduc.

20 - BATAAN, FILIPINE, 28 MARTIE 1942

Mii de prizonieri americani şi filipinezi erau mânaţi ca vitele pe câmpiile din apropierea oraşului Mariveles, şi siliţi să stea în soarele dogorâtor fără să primească hrană, apă sau să beneficieze de latrine.

Mutantul şi Hugh reuşiseră să facă rost de două bidoane de apă şi de o pâine pentru amândoi. Ceilalţi cincizeci şi ceva de puşcaşi marini se aflau undeva în marea aceea de soldaţi care sufereau. Unele unităţi rămăseseră laolaltă, ceea ce oferea un avantaj important în supravieţuirea individuală; altele, precum cea de puşcaşi, se destrămaseră.

Hugh a tăiat o felie groasă de doi centimetri de pâine cu lingura, apoi a rupt-o în două. Mutantul s-ar fi descurcat

[9] Medicament care reduce arsurile stomacale (n. tr.).

şi fără, desigur, dar nu găsea nici un motiv plauzibil să refuze. A luat totuşi bucata mai mică.

— Dumnezeule, aş fi în stare să ucid pe cineva pentru un burger, a spus Hugh încet, muşcând din felie şi având grijă să nu risipească nici o firimitură din coaja uscată.

— Dacă japonezii nu se hotărăsc să ne ofere hrană, curând, oamenii vor fi în stare să ucidă şi pentru o felie de pâine, a spus mutantul.

— Vor ucide şi pentru apă, a spus Hugh, luând o înghiţitură de apă.

Oamenii chiar au murit pentru o picătură de apă, începând cu acea zi. Deshidrataţi, ei lingeau ori sugeau apă din orice sursă, iar orice sursă care nu era purificată, îi îmbolnăvea. Duhoarea a devenit curând insuportabilă din cauza dizenteriei, care i-a făcut pe muribunzi să sufere şi mai rău de deshidratare. Japonezii au deschis un robinet din care curgea un firicel maroniu de apă pentru oamenii care erau suficient de rezistenţi ca să stea la coadă ore în şir. Hugh avea un tub de tablete cu iod care purificau apa, deşi gustul îi făcea pe cei mai mulţi să verse.

Iodul i s-a părut mutantului un condiment delicios. Ca şi clorul cu care se delectase în tabăra de pregătire, iodul era un halogen, substanţă toxică pentru majoritatea creaturilor trăitoare pe Pământ. La căderea nopţii, soldaţii japonezi umblau printre nenumăraţii prizonieri prăbuşiţi la pământ, urlând la ei şi lovindu-i cu picioarele. Cei morţi, sau insuficient de vioi ca să reacţioneze, erau îngropaţi de cei care erau încă în stare să încropească o groapă în pământul uscat cu ajutorul echipamentului de săpat tranşee.

Unii erau îngropaţi înainte de vreme. Dacă se mai zbăteau, un japonez îi ajuta să moară dându-le o lovitură cu patul armei sau cu baioneta.

În zori, au început să scoată oameni la întâmplare, pentru a alcătui formaţii de marş de câte patruzeci, până la o sută de oameni. Când şi-a dat seama ce voiau să facă japonezii, Hugh i-a dat mutantului jumătate din tabletele de iodură, pe care le-a învelit într-o scrisoare primită de acasă. Acest gest avea semnificaţia unui act de predicţie, dar şi de altruism; după câteva minute, japonezii l-au smuls cu brutalitate, separându-l de mutant. Nu aveau să se mai

vadă multă vreme.

Mutantul a rămas tăcut încă două zile, urmărind cum numărul soldaţilor necunoscuţi din jurul lui se subţiază. Din cauza lipsei de pâine, a mai slăbit puţin, şi s-a străduit să mimeze simptomele de înfometare, ca nu cumva să iasă în evidenţă.

În a treia dimineaţă, doi soldaţi l-au ridicat pe mutant în picioare şi l-au îmbrâncit spre drum. S-a alăturat unui grup din armata de uscat şi din marină, unii dormind din picioare, iar vreo doi fiind susţinuţi de alţii ca să poată merge.

Un japonez a răcnit ceva ce aducea a „Înainte, marş!”. Împleticindu-se, au pornit înainte. Cineva a început să impună cadenţa, dar câţiva alţii l-au sfătuit să tacă dracului din gură.

La început, au rămas într-un grup relativ strâns, dar pe măsură ce soarele a urcat pe cer, cei mai slabi fizic au început să rămână în urmă. Drumul era denivelat, sfâşiat de şenile de tancuri şi sfârtecat de torentele ploilor, şi chiar o persoană care avea control deplin asupra propriilor puteri ar fi întâmpinat dificultăţi pentru a menţine un ritm de marş forţat.

Iar singura persoană care avea control deplin asupra forţelor sale nici măcar nu era o persoană.

Japonezii îi vânau pe cei rămaşi în urmă, biciuindu-i cu frânghii, împingându-i cu patul armelor sau împungându-i cu baionetele pe aceia care nu se grăbeau. La început, era vorba de împunsături uşoare în fese şi spinare. După o vreme, împunsăturile au devenit mai apăsate, iar cei care se prăbuşeau şi nu mai erau în stare să continue marşul erau împuşcaţi pe loc.

Soldaţii japonezi se răsteau tot timpul la prizonierii lor. Mutantul s-a întrebat chiar dacă erau chiar atât de răi şi ignoranţi ca să-şi închipuie că oricine trebuia să vorbească limba lor. De aceea a început să deprindă un vocabular de bază, alcătuit măcar din comenzi şi exprimări imperative. Şi-a dat seama că probabil va veni curând momentul când va fi silit să-şi schimbe forma pentru o vreme şi să devină japonez.

Timp de câteva zile, lucrurile s-au desfăşurat după

acelaşi tipic, cu excepţia că arşiţa insuportabilă era punctată de câte o ploaie torenţială. Ploaia lăsa în urmă bălţi care dispăreau curând, bălţi din care oamenii încercau să-şi umple bidoanele, ori se azvârleau la pământ şi lingeau apa, asta dacă le îngăduiau paznicii.

Mutantul îşi modificase metabolismul ca să poată funcţiona fără hrană şi apă. A imitat oboseala cronică a soldaţilor din jurul lui, însă nu şi-a pierdut nimic din forţa lui obişnuită, ceea ce a dus curând la uciderea sa.

Un camion al armatei japoneze - un Chevrolet, mai precis - încărcat cu soldaţi, a trecut pe lângă grupul în care se afla el, iar unul dintre ei a aplicat un truc pe care evident îl mai încercase şi cu alte ocazii. A aruncat un lasou în jurul unuia dintre soldaţii care mărşăluiau, voind să-l facă să iuţească pasul. Din întâmplare, cel ales se afla alături de mutant. Cum omul prins în lasou a căzut în genunchi, mutantul a prins instinctiv frânghia şi a tras-o nu foarte tare, ceea ce l-a smuls pe soldatul japonez din camion. A căzut la pământ cu un bufnet, iar ceilalţi din camion au început să răcnească.

Toţi s-au oprit câteva secunde, cât soldaţii s-au ocupat de camaradul lor cowboy, care căzuse din camion, şi a cărui faţă era carne vie. Acesta s-a ridicat nesigur pe picioare. A arătat spre mutant şi a urlat, făcând tot felul de gesturi.

Un ofiţer, a cărui uniformă era ceva mai elegantă şi mai curată decât a celorlalţi, purtând şi o sabie care îi dovedea gradul, s-a apropiat de el.

S-a uitat îndelung la faţa mutantului, apoi a rostit câteva cuvinte în surdină. Apoi s-a răsucit pe călcâie şi s-a îndepărtat pe drum. Două gărzi l-au luat pe mutant de braţe şi l-au urmat. Ceilalţi soldaţi au început să răcnească la prizonierii americani, încercând să-i pună din nou în mişcare. Aceştia din urmă au încercat să protesteze, însă un foc de puşcă în aer i-a redus la tăcere, iar curând mutantul a auzit din nou târşâitul picioarelor obosite.

După ce au făcut aproape două sute de metri, gărzile s-au oprit, iar una dintre ele a azvârlit o cazma la picioarele mutantului.

— Trebuie să-ţi sapi mormântul, i-a spus ofiţerul.

Situaţia devenea interesantă.

— Ba nu, i-a răspuns mutantul. Să o sape cel care a aruncat cu frânghia.

Ofiţerul a izbucnit în râs şi a rostit ceva în japoneză. Gărzile au pufnit şi ele în râs, dar după aceea s-a lăsat o tăcere stânjenitoare, iar ofiţerul a spus şoptit două silabe. Vizibil suferind din cauza durerilor, cel cu faţa însângerată s-a apucat de săpat. Ceilalţi l-au legat pe mutant cu mâinile la spate.

Era un mormânt superficial săpat, având cel mult treizeci de centimetri adâncime, şi parcă mai puţin de un metru optzeci, cât era de lung mutantul.

— În genunchi, i-a ordonat ofiţerul, iar cineva l-a lovit pe mutant în spatele genunchilor cu piciorul. A auzit hârşâitul metalic al lamei scoase din teacă şi a simţit o izbitură puternică la baza gâtului, care nu egala durerea pe care o simţea când trebuia să-şi modifice trupul, apoi încă o lovitură.

Lumea s-a răsucit, iar cerul a făcut două rotaţii. Capul mutantului a ajuns pe pământ cu faţa în sus şi a urmărit cu interes cum din corpul răsturnat a ţâşnit sânge, apoi a căzut, ori a fost împins în groapă. După aceea, n-a mai văzut nimic, în schimb a simţit pământul călduţ şi prăfos azvârlit deasupra lui.

21 - APIA, SAMOA, 24 DECEMBRIE 2020

Toată lumea voia să se afle „acolo” pentru a asista la prima utilizare a laserului, însă bineînţeles că nu era suficient loc în laborator care, în acea fază a cercetărilor, nici măcar nu semăna cu unul adevărat. Laserul era de fapt o cutie metalică, vopsită în gri, de mărimea unei camionete, care stătea în prelungirea instalată în mod improvizat şi sudată de învelişul de asigurare a mediului. Ţeava lui, un cilindru de sticlă, era aţintită spre pătratul cu latura de zece centimetri, marcat cu bandă adezivă, de pe latura artefactului, cam la treizeci de grade faţă de tavan. Pe plafon se fixase un oval din sticlă optică, acesta trebuind să fie perfect transparent la frecvenţa laserului. Aşa se spera. Dacă absorbea o sutime din unu la sută, avea să se

topească. Porţiunea de intrare în laborator fusese transformată într-un buncăr construit din blocuri de beton placate cu tablă groasă de oţel. Înăuntrul lui stăteau trei tehnicieni care verificau datele ce se înregistrau şi urmăreau desfăşurarea experimentului pe un monitor.

Alte douăzeci şi una de persoane se uitau la un monitor din camera 7, stând în picioare sau pe jos.

— Şaizeci de secunde, s-a auzit dinspre ecran în mod inutil, deoarece în colţul din dreapta jos se putea vedea rostogolirea cifrelor de numărătoarea inversă digitală.

Jan şedea între Russ şi Jack, chiar în mijlocul primului rând de scaune.

— Ei, să vedem, a zis ea.

— N-o să vedem nici pe naiba, a spus Jack.

— Pariem pe o bere, a spus Russ.

— În legătură cu vreo modificare fizică măsurabilă? S-a făcut, accept.

Nimeni n-a mai scos o vorbă până în momentul când numărătoarea inversă a ajuns la zero. Apoi, laserul a bâzâit, s-a văzut o rază vizibilă de o culoare deschisă între ţeavă şi zona de impact, semn că puterea uriaşă ioniza aerul. Banda s-a mistuit într-un norişor de fum.

Artefactul nu a evidenţiat nici un semn că ar fi fost afectat.

— Trebuia să facem pariul pe nişte bere de import, a zis Jack.

— A crescut temperatura, s-a auzit dinspre ecran glasul unui tehnician. Pe toată suprafaţa artefactului. Toţi senzorii indică o creştere a temperaturii cu aproximativ 1°C.

— Mă duc să-mi iau berea, a spus Russ.

— Dar temperatura ambientală? a întrebat Jack către ecran.

— A crescut tot cu 1°C, doctore Halliburton. Ajungând la 21°C.

— Deci, n-am făcut nici o scofală. Întotdeauna se adaptează la temperatura mediului.

— Rezultatul este echivoc, a zis Russ. Şi totuşi avem o modificare măsurabilă.

— Cred că s-ar cuveni să împărţiţi berea şi să vă împăcaţi, a spus Jan.

Jack a dat din cap cu un aer absent.

— Să încercăm putere maximă?

— Douăzeci la sută, i-a răspuns Russ imediat. Nu folosim putere maximă cu aer în încăpere.

— Bine. Naomi, s-a adresat el ecranului, să creştem puterea până la douăzeci la sută.

— S-a făcut. (Nu s-a înregistrat nici o modificare vizibilă.) Temperatura a mai crescut cu 1°C, a spus ea după un minut.

— Să oprim laserul şi să examinăm artefactul, a propus Russ.

Jack rămăsese cu privirea aţintită la locul în care raza laser concentra suficientă putere pentru a trece printr-un strat gros de oţel, sperând să vadă măcar un firicel de fum, orice.

— A, da... bine, a zis el.

Naomi şi Moishe Rossem, tehnicianul cel mai bun din echipa condusă de Jan, s-au deplasat din buncăr până în „sala artefactului”, ceva mai încăpătoare. Au stat acolo două ore şi au transmis date către cei din camera 7 imagini, informaţii obţinute de microscoapele electronic şi pozitronic. Aerul din sală a evidenţiat o creştere deloc surprinzătoare a concentraţiei de azot şi oxizi de azot.

În rest, nici o modificare majoră.

— Trecem la etapa următoare, şi evacuăm sala, a spus Russ, şi repetăm expunerile la zece şi respectiv douăzeci la sută putere. Dacă în sală nu va mai fi aer, orice creştere de temperatură a artefactului va reprezenta un transfer radiant direct de la laser.

— Ar trebui să creştem la cincizeci la sută, a propus Jack.

— Dacă nu apare nici o modificare. Russ s-a uitat la Jan. De acord?

Ea a dat din cap şi a întrebat:

— Cât durează evacuarea aerului?

I-a răspuns Greg Fulvia:

— După părerea noastră, patru ore, pentru a se ajunge la presiunea de 0,1 milibari.

— Ar trebui să verificăm laserul în mod periodic în timp ce presiunea scade, a spus Moishe dinspre ecran. Este

proiectat să funcţioneze în vid, dar asta, după ce stă pe orbită mai multă vreme.

— Şi la ce ne putem aştepta? a întrebat Russ.

— Nu ştiu. De obicei, maşinile funcţionează defectuos când se schimbă condiţiile de mediu.

— Atunci verifică toate sistemele din oră în oră, i-a spus Jack. Şi senzorii, şi microscoapele. Cel pozitronic e cam sensibil.

Russ şi-a privit ceasul de la mână; era aproape amiază.

— Ne întoarcem la ora cinci. Greg, de cine mai ai nevoie?

— Totul e aranjat. După ce pornim instalaţia de vidare, eu şi Tom o să facem cu schimbul pentru a verifica nanometrul. Apoi s-a adresat ecranului. Să ne ţineţi la curent cu ceea ce se întâmplă acolo.

Moishe a propus să li se ofere zece minute.

— Mergem la „Sails”? a întrebat Russ, referindu-se la un restaurant din port. El şi Jan au plecat pe biciclete până acolo, dar au fost surprinşi de o aversă care a ţinut doar un minut şi au fost muraţi până la piele. Jack îi aştepta la o masă de pe balcon.

— A fost bine cu taxiul? l-a întrebat Jan pe Jack, şi şi-a şters părul cărunt cu o basma.

— Gropi să te dea cu capul de tavan, a răspuns el şi a împins o sticlă de vin roşu în direcţia lor. Mi-am luat libertatea să comand pentru voi.

— Măcar un pahar o să beau, a spus Jan şi a turnat pentru ea şi Russ, după care amândoi s-au aşezat în acelaşi timp, lăsându-se greu pe scaun. Şi nu-i nici un nor pe cer.

— Pedalatul produce ploaie, a zis Jack. E dovedit ştiinţific.

— Mă bucur că se mai face puţină ştiinţă şi pe asemenea vreme, a spus Russ.

Apoi chelnerul s-a apropiat de masă, iar ei au comandat fără să consulte meniul.

— De fiecare dată când exercităm o acţiune asupra obiectului fără să lăsăm nici o urmă se cheamă că facem ştiinţă. A luat o înghiţitură din pahar. E o confruntare între tehnologia noastră şi a lor, ori, mai bine zis cu ceea ce era tehnologia lor acum un milion de ani.

— Iar ei unde or fi ajuns acum cu ştiinţa? a zis Russ. Ori au murit şi au dispărut, ori se îndreaptă spre asta.

— Ori noi eram aceia, dar acum un milion de ani, a spus Jack. Ai citit ziarul Times de ieri?

— Da, Lori Timms, a zis Russ pe un ton neutru. (Lori era autoare de cărţi de popularizare a ştiinţei.)

— Despre ce era articolul? a întrebat Jan.

— O nouă ipoteză privind teoria capsulei timpului, i-a răspuns Russ. Ea consideră că strămoşii noştri au renunţat în mod deliberat la tehnologie şi au şters cu grijă orice urmă legată de civilizaţia lor. Cu excepţia artefactului, pe care l-ar fi lăsat ca avertisment, în cazul în care urmaşii lor, adică noi, am porni pe acelaşi drum.

— Ea explică problema dovezilor oferite de fosile postulând ideea că strămoşii noştri erau la fel de avansaţi în ştiinţele biologice, ca şi în cele fizice. Ei au repopulat lumea cu creaturile corespunzătoare.

Russ a pufnit în râs.

— Iar după aceea ce au făcut cu fosilele care existau deja ca dovezi? Stabilirea vârstei cu ajutorul carbonului radioactiv nu este o minciună.

— Poate le-au eliminat pe toate. Or fi avut vreo metodă prin care au găsit toate fosilele şi au scăpat de ele.

— Ideea asta e cam adusă din condei.

— Păi, ia gândeşte-te puţin, a spus Jan. Dacă treaba aceea cu „un milion de ani” e eronată? Dacă tocmai acea parte a fost falsificată? Tehnologia care ar fi fost în stare să creeze artefactul ar fi putut să-l şi plaseze sub un recif de corali vechi de un milion de ani. Şi atunci trebuie să te ocupi de arheologie.

— Şi de dovezile istorice, a spus Russ.

— În vremea aceea, pe Pământ existau uriaşi, a zis Jan şi a zâmbit.

— Iar acum există burgeri din peşte, a zis Jack, văzându-l pe chelnerul ce se apropia de masa lor.

22 - BATAAN, FILIPINE, 5 APRILIE 1942

Mutantul a aşteptat trecerea a două grupuri de oameni

în marş, după care nu a mai perceput nici o mişcare sau sunet în jur. Ştia că pământul nebătătorit de pe mormânt se va mişca destul de mult vreme de o oră, cât îi lua pentru ca, prin dureri cumplite, să treacă dintr-un trup în altul.

Îşi propusese să lase capul acolo şi să devină mai scund cu aproape treizeci de centimetri. Ca un japonez.

„Durere” este un cuvânt prea „uman” pentru a descrie prin ce trecea el. Trebuia să-şi sfârtece trupul în bucăţi şi să-l reasambleze dinspre centru spre exterior, presând şi rupând organe, strivind oase şi silindu-le să treacă prin carne, însă durerea era un alt simţ al mutantului, nu un semnal pentru a-şi schimba comportamentul. Pe de altă parte, nu reprezenta nimic nou. Până în acel moment se transformase în sute de oameni.

După ce a devenit soldat japonez, inclusiv cu uniformă murdară, s-a înălţat în genunchi, stârnind o ploaie de pământ, apoi s-a ridicat în picioare şi s-a scuturat.

Aşa cum calculase, soarele asfinţise de mult şi se lăsase întunericul.

Doar că a văzut un fascicul de lumină căzând asupra lui.

Cineva a scos un ţipăt şi a zbughit-o la goană. La început, mutantul s-a împiedicat în pământul moale, apoi a ieşit din groapă şi, după trei paşi mari, l-a prins pe intrus şi l-a împins uşor la pământ.

Era un copil filipinez, chircit de groază, care ţinea în braţe o sacoşă din pânză. Să fi avut şase ori şapte ani.

Mutantul a derulat în minte cele câteva fraze în limba japoneză pe care le memorase şi a socotit că nici una nu se potrivea situaţiei. De aceea, a apelat la engleză:

— Nu te teme. Mă odihneam. Aşa procedăm noi. În pământ e mai răcoare.

Copilul n-a înţeles, probabil, nici o vorbă, dar tonul din glasul mutantului l-a liniştit. Apoi l-a ridicat în picioare, i-a întins lanterna şi sacoşa şi i-a făcut semn să o şteargă:

— Acum du-te! Fugi de aici!

Iar băiatul a rupt-o la fugă.

Poate că ar fi trebuit să-l ucidă. Printr-o lovitură cu un singur deget ar fi fost în stare să simuleze o rană de glonţ la cap. Dar ce putea face copilul? Ajuns acasă într-un suflet,

le-ar fi povestit părinţilor, iar ei ar fi interpretat evenimentul în funcţie de ceea ce considerau ei drept realitate, şi ar fi fost fericiţi că băiatul supravieţuise după ce trezise un soldat japonez. Le putea povesti altor copii, care să-l creadă, dar adulţii ar fi respins totul drept rod al imaginaţiei.

(În realitate, mutantul se înşelase. Părinţii au fost convinşi că fiul lor trezise un om din morţi, de aceea i-au spus să păstreze tăcerea faţă de alţii, mai puţin faţă de Dumnezeu, şi să mulţumească toată viaţa în rugăciunile lui, pentru că Dumnezeu alesese să-i cruţe viaţa.)

Mutantul şi-a mărit irisurile o vreme, astfel că bezna luminată doar de stele a devenit strălucitoare ca ziua, după care a pornit în tăcere, dar grăbit, spre nord. I-a trebuit jumătate de oră ca să ajungă din urmă un grup de oameni cărora li se îngăduiseră câteva ore de odihnă. Trecuse pe lângă patru americani ce zăceau morţi pe drum.

A văzut doar un soldat japonez stând de santinelă, rezemându-se de bara de protecţie a unui camion. S-a dus în spatele vehiculului şi s-a silit să producă puţină urină, după care a apărut cu un aer degajat, aranjându-şi uniforma. „Hai”, a spus el încet către santinelă, pregătit să o ucidă dacă reacţia ei ar fi fost nepotrivită. Soldatul s-a mulţumit să-şi dreagă glasul şi să scuipe.

A păşit printre americani şi a analizat situaţia. Mascarada prin care s-ar fi dat drept japonez în lumina zilei nu ar fi scăpat neobservată soldaţilor niponi. De aceea, era preferabil ca până la răsăritul soarelui să redevină american.

În lumina stelelor, a examinat chipurile celor care dormeau. Nu-i era cunoscut nici unul, nici din detaşamentul de puşcaşi, nici din tabăra de la Mariveles. Oamenii din coada grupului erau cei pândiţi de moarte, şi probabil nu mai ţineau cont de cei care se aflau în jurul lor. De fapt, a găsit doi care erau deja morţi şi, pe întuneric, s-a întins tăcut între ei.

A făcut cât mai puţin zgomot posibil, modificându-şi oasele feţei pentru a reface chipul chinuit de foame al lui Jimmy. Uniforma era jenant de uşor de făcut, astfel că pentru ea nu a scos decât un foşnet abia perceptibil. A

întins scheletul japonezului atât cât a putut, făcând din când în când câte un pocnet de tendon sau oase ciocnite, şi a devenit un Jimmy cu vreo şase centimetri mai scund.

Când s-a ridicat, devenise o versiune mult mai înfometată a lui Jimmy, dar asta era perfect. Cu cât mai costeliv, cu atât mai bine.

După primele raze ale soarelui, soldaţii japonezi au început să umble printre americani, răcnind şi lovind cu picioarele. Câte o lumină orbitoare băgată în ochi şi câte un foc de puşcă i-au făcut pe prizonieri să se mişte mai iute.

Au lăsat cinci oameni în urmă, morţi sau aproape morţi, nici nu mai avea importanţă. Soarele se ridica deasupra orizontului cu repeziciune şi, după mai puţin de o oră, răcoarea dimineţii se risipise.

Cu două zile înainte plouase torenţial, şi, cu toate că drumul era uscat şi prăfuit, pe câmpurile de pe marginea lui rămăseseră băltoace înnoroite. Oamenii rupeau rândurile ca să se apropie de ele şi să-şi umple bidoanele cu apă, dar japonezii îi goneau, ameninţându-i cu armele.

Într-un târziu, au ajuns la o baltă mare, mlăştinoasă, în care se răcoreau doi bivoli. Apa era verzuie şi urât mirositoare, dar părea îndestulătoare, iar un soldat japonez care îi păzea a făcut un gest ironic, invitându-i pe prizonieri să intre în ea.

Un om de lângă mutant şi-a lăsat mâna pe umărul lui.

— Aşteaptă, a spus el cu glas hârâit. Ăsta-i ticălosul care ieri şi-a bătut joc de noi.

Zeci de oameni au intrat împleticindu-se în apa nămoloasă şi au împins sau suflat mizeria de la suprafaţă ca să bea şi să-şi umple bidoanele ori cănile. Câţiva s-au stropit pe cap şi piept, răcorindu-se ca şi bivolii, ceea ce avea să fie o mare greşeală.

Un ofiţer purtând sabie a apărut în goană şi s-a apucat să răcnească la cei din apă. Aceştia au ieşit din baltă şi au revenit în formaţie.

Ofiţerul i-a strâns deoparte pe paznici, apoi s-a uitat cu un zâmbet rece pe faţă cum soldaţii au pornit prin formaţie şi i-au scos afară pe toţi cei care aveau hainele ude.

I-au aliniat pe marginea drumului. Ofiţerul a rostit un cuvânt şi, cu rafale dezordonate, soldaţii i-au împuşcat pe

toţi.

În linişte care s-a lăsat când împuşcăturile au încetat, bărbatul de lângă mutant a zis:

— Oricum i-ar fi omorât apa aia căcăcioasă. Mutantul a dat din cap şi, alături de ceilalţi, a pornit târându-şi picioarele de la scena acelui măcel. Din asemenea gesturi îi venea greu să tragă concluzii cu privire la natura umană.

Dacă rolurile ar fi inversate, americanii ar fi procedat la fel? I se părea că intra în contradicţie cu ceea ce observase până atunci, cu excepţia experienţei de la azilul de bolnavi mintali, unde unii pacienţi nu erau în stare să-i vadă pe ceilalţi drept fiinţe umane.

După război, trebuia să analizeze mai bine acele aspecte. Nu avea să fie prea greu, deoarece se părea că ei vor câştiga războiul, iar restul lumii va trebui să le înveţe limba şi să fie asimilaţi culturii lor.

Asta dacă nu îi omorau pe toţi americanii ca pe nişte animale, aşa cum tocmai văzuse ca martor. Mda, putea deveni un japonez care-şi pierduse darul vorbirii. Îi mai reuşise stratagema asta.

Au ajuns în sfârşit la Balanga, primul oraş de pe ruta lor de marş. Numeroşi filipinezi au apărut de-a lungul drumului să-i vadă pe americani şi au început să le arunce mâncare - bucăţi de trestie de zahăr, orez făcut boluri, turte de la producerea zahărului - când, pe neaşteptate, japonezii au început să tragă.

Civilii s-au împrăştiat, căutându-şi salvarea prin fugă. Doi prizonieri tineri au fugit pe câmp, însă asta a reţinut atenţia unui japonez, care a dat alarma. Trei soldaţi din corpul de pază s-au aşezat în linie şi, râzând, au început să tragă după ei. Au tras anapoda în repetate rânduri, fie dinadins, fie din cauza lipsei de îndemânare şi instrucţie, însă în cele din urmă i-au doborât.

Cei trei s-au dus pe câmp ca să-şi inspecteze opera şi, evident, cei doi tineri erau vii. I-au lovit cu picioarele şi au răcnit la ei, după care i-au împuşcat de câteva ori de foarte aproape.

Majoritatea prizonierilor au urmărit acea scenă într-o muţenie însoţită de groază. Cineva din spatele mutantului a mârâit printre dinţi „Japonezi nenorociţi”, iar altul a sâsâit,

prevenindu-l să tacă.

Mutantul s-a străduit să interpreteze ceea ce se întâmpla în funcţie de comportamentul animal şi uman, însă cunoştea prea puţine despre cultura japoneză. Dacă încercau să-i înspăimânte pe americani printr-o demonstraţie de brutalitate, rezultatul nu era cel anticipat; cei susceptibili la aşa ceva erau aproape paralizaţi de spaimă. Majoritatea prizonierilor presupuneau deja că vor muri, şi-şi concentrau eforturile pentru a nu fi chiar următorii ucişi. Fiecare nouă grozăvenie părea să sporească dispreţul lor faţă de „animalele” de japonezi (ca şi cum animalele ce nu erau oameni s-ar fi comportat într-o manieră atât de complicată), şi de asemenea întărea nemulţumirea lor faţă de comandanţi, care îi abandonaseră. Însă fără hrană, apă, carburanţi sau muniţie oricum nu ar fi putut apăra Peninsula Bataan.

Comportamentul japonezilor evidenţia un dispreţ sălbatic, ca şi cum americanii, în mod individual, ar fi hotărât să azvârle armele, în loc să lupte. Asta era o simplificare lesne de înţeles, pentru că, după atâtea zile, tinerii încă socoteau că americanii vor înţelege limba japoneză dacă o auzeau vorbită suficient de tare.

Diferenţa dintre cele două tabere era atât de mare, încât ele păreau a aparţine unor specii diferite. Mutantul şi-a dorit să fi avut prilejul de a cunoaşte şi alte culturi decât cea americană fără a participa la un război. A hotărât să facă acest lucru după încheierea acestuia.

Japonezii i-au dus pe prizonieri în marş forţat până în mijlocul oraşului, îngrămădindu-i într-o clădire încinsă ce slujise ca depozit. Înăuntru se aflau deja mulţi alţii, însă soldaţii îi împingeau cu forţa înăuntru, până când devenise practic imposibil ca cineva să stea jos sau întins; oamenii erau aşezaţi exact ca sardelele într-o cutie de conserve.

Puţeau mai rău decât sardelele, fiindcă nu aveau altă toaletă în afara propriilor haine. După jumătate de oră, paznici n-au mai suportat duhoarea. Au pus lacăte la uşi şi au rămas de pază afară, în vreme ce prizonierii se chinuiau să supravieţuiască în propriile excremente. Mulţi sau majoritatea dintre ei erau bolnavi într-o oarecare măsură de dizenterie, şi nu-şi mai puteau controla funcţiile de excreţie.

Urina se usca pe piele şi pe uniformele zdrenţuite, iar dacă cineva leşina de miros, ori murea, rămânea în picioare, la fel ca o sardea.

Mutantul se afla în apropierea uşii la care se pusese lacăt şi erau conştient că o putea sparge cu un efort neînsemnat. Asta le-ar fi oferit câtorva oameni o guri de aer proaspăt înainte de a fi împuşcaţi. Dacă prizonierii ar fi avut posibilitatea de a vota, probabil că majoritatea ar fi ales calea acţiunii.

Însă el s-a mulţumit să aştepte şi să urmărească, miasmele din jur fiind la fel de plăcute pentru el ca şi briza mării de afară. Oamenii încetaseră să vorbească, fiind concentraţi asupra ideii de a mai trăi încă un minut, o oră sau o zi.

A doua zi dimineaţă, japonezii au deschis uşa, iar prizonierii au ieşit bălăbănindu-se ori târându-se în lumina orbitoare, lăsând în urmă douăzeci şi cinci de morţi. Cu lovituri şi îmbrânceli, au fost aliniaţi şi li s-a dat de mâncare câte un bol mic de orez şi o gură de ceai călâi, după care au fost mânaţi din nou pe drum, prin arşiţa mirosind a moarte. În ciuda metabolismului său suprauman, mutantul a pierdut cinci kilograme până la sfârşitul marşului, în dimineaţa de 15 aprilie, când au ajuns în gara San Fernando. Japonezii i-au lovit pe prizonieri şi au răcnit la ei să urce, îngrămădindu-se ca pe vite, în vagoane de cale ferată cu ecartament redus, cam câte o sută de oameni într-un vagon. Totul părea o repetare a celor întâmplate la Balanga, striviţi umăr la umăr, la care se adăuga legănarea trenului, care îi făcea pe mulţi să li se întoarcă stomacul pe dos. Puţinii oameni aflaţi în dreptul uşilor reuşeau să respire aer curat; ceilalţi trebuiau să se mulţumească cu o atmosferă stătută şi fierbinte, în care se combinau mirosul de urină, fecale, vomă, cu bioxidul de carbon şi praful.

În vagonul unde nimerise mutantul stăteau claie peste grămadă o sută cincisprezece oameni. Cinci ore mai târziu, când trenul a ajuns la destinaţie, în vagon au rămas cinci morţi.

Au fost siliţi să stea neclintiţi în soarele neiertător la Capiz Tarlac vreme de trei ore, apoi i-au pus să mărşăluiască prin oraş, către destinaţia finală, lagărul O'Donnell.

Acolo s-au confruntat cu un coşmar şi mai cumplit decât marşul în sine: doisprezece mii de prizonieri închişi într-un careu de beton încins, cu latura de aproximativ o sută de metri.

Mii de americani şi de filipinezi stăteau la o coadă ce se mişca extrem de încet pentru a ajunge la singura ţâşnitoare de apă. Cei care se considerau veterani acolo le-au spus noilor sosiţi că, de obicei, erau necesare aproape şase ore - uneori chiar zece sau douăsprezece - ca să ajungi la ţâşnitoare şi să-ţi poţi umple bidonul. Aşadar, după ce ţi-l umpleai, puteai să te aşezi din nou la coadă pentru următoarea porţie de apă.

Se presupunea că urmau să primească hrană în următoarea zi. Însă japonezii promiseseră acest lucru trei zile la rând.

Mutantul s-a aşezat la coadă, cu toate că, dacă avea nevoie de apă, o putea asimila direct din aer, ori prin descompunerea carbohidraţilor. În vreme ce şirul se deplasa cu viteză de melc, prizonierii care se întorceau spre capătul cozii se uitau la feţele celor prin dreptul cărora treceau, străduindu-se să identifice, dincolo de masca mizeriei şi extenuării, vechi camarazi.

Inevitabilul s-a petrecut.

— Jimmy? Dumnezeule... Jimmy!

Mutantul a ridicat privirea.

— A, Hugh.

— Deci trăieşti, a spus Hugh.

— Abia mă ţin, a spus mutantul. Şi tu, la fel.

— Nu! Adică... Ţin minte... am văzut cum ţi-au tăiat capul! După ce l-ai tras jos din camion pe japonezul acela!

— Cred că era altul, care semăna cu mine.

Unul dintre paznicii japonezi a apărut imediat şi l-a prins pe Hugh de umăr.

— Repetă ce ai spus, a zis el, într-o engleză aproape perfectă.

Hugh s-a chircit se spaimă.

— Mi s-a părut că semăna cu cineva.

— Repetă! a răcnit soldatul şi l-a scuturat violent. Ce e cu camionul?

— Se... seamănă cu cineva care a tras un japonez dintr-

un camion. Dar e vorba de altul.

Paznicul l-a împins deoparte pe Hugh şi l-a prins pe mutant de umăr şi l-a privit atent.

— Eu te-am îngropat. Ţi-am văzut faţa în groapă, privind în gol.

Mutantul s-a concentrat şi şi-a dat seama că japonezul făcuse într-adevăr parte din paznicii de atunci.

— Şi atunci cum de sunt acum viu?

Soldatul a continuat să se holbeze, apoi a pălit. L-a smuls pe mutant din coadă şi l-a îmbrâncit prin mulţime, către şirul de clădiri albe din afara perimetrului.

— Stai jos! a strigat el şi l-a împins pe mutant în josul unor trepte, după care a răcnit ceva în japoneză.

Au apărut imediat doi soldaţi tineri, cu uniforme curate, care au îndreptat ţeava puştilor către capul mutantului. Acesta s-a gândit să facă ceva ca să-i determine să tragă şi, murind, să simplifice situaţia. Însă curiozitatea lui a învins.

Paznicul s-a întors cu un alt japonez a cărui faţă i s-a părut cunoscută: ofiţerul care îl executase.

Acesta l-a examinat pe mutant şi a început să râdă.

— Ai un frate geamăn?

— Se spune că fiecare are un frate geamăn pe lume. Ofiţerul a înaintat şi a atins cu degetele ce mai rămăsese din însemnele de pe uniforma lui Jimmy.

— Nu aparţine aceluiaşi detaşament de puşcaşi marini, aşa se pare.

Apoi a spus ceva în japoneză, iar cei doi soldaţi l-au îmboldit cu baionetele pe mutant să se ridice în picioare.

— Vom vedea care e situaţia ta, a spus ofiţerul. Cum te numeşti?

— Soldat clasa întâi William Harrison, domnule, a răspuns el, şi a rostit un număr de identificare la întâmplare. Ofiţerul a notat totul cu oarece efort, apoi a lătrat un ordin către soldaţi.

— Mâine, a adăugat el.

Însă mutantul hotărâse ca până „mâine” să devină altă persoană, şi să se afle altundeva.

Soldaţii japonezi şi-au îmbrâncit prizonierul pe o uşă şi pe un coridor cufundat în întuneric. Un temnicer de origine filipineză, urmărit îndeaproape de un ofiţer japonez, a

descuiat o uşă făcută doar din bare masive de fier. Mutantul a memorat imediat feţele ambilor indivizi. Exista posibilitatea de a evada fizic, ucigând pe unul sau pe ambii indivizi, pentru ca apoi să iasă din închisoare ca replică a ofiţerului.

Filipinezul l-a dus pe mutant în ultima dintre cele şase celule şi a încuiat uşa din fontă. Mutantul şi-a mărit irisurile în beznă şi a memorat forma cheii.

După ce temnicerul s-a îndepărtat, cineva cu glas răguşit, aflat în celula alăturată, l-a întrebat:

— Ce ţi-au pus în cârcă?

— Nu mi-au spus. Dar tu?

— Am furat o conservă de peşte. Au zis că mă lasă să mor de foame.

— Şi afară se moare de foame, a spus mutantul. Aici măcar eşti ferit de soare.

S-a auzit zăngănitul cheii în broască, iar filipinezul i-a deschis ofiţerului japonez. Acesta avea o cravaşă, cu care l-a lovit pe mutant peste faţă şi umeri.

— Să taci!

Mutantul l-a auzit apoi făcând acelaşi lucru în celula alăturată.

În celulă, avea o scândură drept pat şi o găleată drept toaletă. Aceasta din urmă mirosea îngrozitor şi era năpădită de muşte; putea chiar auzi fojgăitul viermilor dinăuntru. Mai exista şi o ferestruică pătrată, cu latura de cincisprezece centimetri, deschisă, aflată aproape de tavan. Prin ea răzbăteau doar câteva raze de lumină. Era situată spre nord şi, evident, stătea sub umbra unui acoperiş.

Prizonierul care suspina alături era singurul care nu-şi pierduse cunoştinţa. Mutantul a reuşit să audă unul, aflat în apropiere de ghereta temnicerului, a cărui respiraţie era atât de slabă şi de neregulată, încât sigur trăgea să moară.

Nu i-ar fi fost deloc greu să devină îndeajuns de subţire ca să treacă printre gratii. Pe de altă parte, avea suficientă forţă ca să îndoaie barele şi să-şi croiască astfel drum, însă aşa ar fi făcut zgomot şi ar fi lăsat în urmă dovezi privind un prizonier care nu avea nimic uman. Şi aşa numele de „William Harrison” stârnise destulă curiozitate. Cel mai bine era să găsească o soluţie pentru a dispărea cu totul. S-ar fi

găsit şi o explicaţie: mită sau neglijenţă.

În podea se vedea o scurgere, care probabil ducea până la un râu sau fluviu. Însă avea un diametru doar de doi, trei centimetri; ca să-şi păstreze o masă suficientă pentru a redeveni om, ar fi trebuit să se transforme într-un vierme lung de treizeci de metri, iar cât ar fi existat în forma aceea grotescă, ar fi devenit uşor de detectat şi vulnerabil.

Asta i-a oferit totuşi o idee. L-a auzit pe paznicul japonez plecând, iar după mai puţin de o oră, filipinezul sforăia.

Scoţând un zgomot slab, ca acela făcut de cineva care-şi pocneşte degetele, şi-a extras piciorul drept, apoi şi-a sfâşiat hainele. Asta nu a atras atenţia nimănui. Piciorul s-a reformat într-o creatură care arăta ca un morman de zdrenţe, însă avea dinţi şi gheare la fel de ascuţite ca ale unui tigru.

Mutantul a început să se re-modeleze, nu într-un vierme, ci într-un şarpe de lungimea şi forma unui piton tânăr. Avea o secţiune transversală mai mică decât cea a ferestrei situate aproape de tavan.

Asta i-a luat aproape o oră, timp în care a fost vulnerabil. Apoi i-a trebuit doar un minut ca să se combine cu secţiunea cu dinţi de tigru, care avea de asemenea cincisprezece centimetri grosime.

Avea sute de picioare ca de gecko, astfel că i-a venit uşor să se caţere pe pereţi. A scos un ochi telescopic prin deschizătură şi nu a observat pe nimeni, cu toate că spre răsărit se vedeau lumini puternice. Spre vest, se găsea un şanţ de scurgere.

S-a târât şerpeşte prin deschizătură şi apoi a coborât zidul, schimbându-şi culoarea ca să se confunde cu rozul prăfuit al clădirii. S-a întins după aceea cât ţinea zidul, aşa cum îi văzuse pe şerpi procedând, şi a tras cu ochiul după colţul clădirii.

Nu-l ameninţa nimeni şi nimic. Spre dreapta, se găsea pătratul mare, unde prizonierii, pe jumătate adormiţi, înaintau lent în coada sinuoasă, către robinetul cu apă. Erau mulţi soldaţi japonezi de pază, însă ei stăteau jos ori în picioare cu spatele spre şanţul de scurgere.

Decizii. I-ar fi trebuit mult timp până să-şi reia forma

umană şi, pe de altă parte, ca şarpe i-ar fi fost mai uşor să se descurce prin apă, asta presupunând că şanţul nu era uscat. Dacă ar fi fost surprins, situaţia ar fi devenit neplăcută. În acele momente era o încrucişare între un boa constrictor şi o drujbă, astfel că nu se punea problema rezultatului final în cazul unei confruntări dintre el şi unul sau mai mulţi oameni. Însă, în acest caz, ar exista mai bine de zece mii de martori.

S-a uitat în jur şi a gândit. Electricitate.

Cablul de alimentare ce alimenta clădirea închisorii se întindea şi spre zona în care erau ţinuţi prizonierii. Cum nu a zărit nici un posibil martor, s-a strecurat în susul zidului şi a luat o îmbucătură uriaşă. A simţit gustul delicios al cuprului, sticlei prăfuite, plus tensiunea mare, iar totul în jur s-a scufundat în beznă.

S-au auzit imediat strigăte şi împuşcături în aer, după care s-au aprins lanterne, însă atenţia tuturor era îndreptată către interior, adică spre prizonieri. Mutantul s-a lăsat să cadă la pământ şi, slujindu-se de nenumăratele perechi de picioare de şopârlă, s-a îndreptat spre şanţul de scurgere. A plonjat în el şi a descoperit deşeuri lichide adânci de câţiva centimetri buni, după care a pornit să înoate spre sud.

Din hărţile militare pe care le văzuse la baza Bataan, observase că Golful Manila era spre sud, la circa patruzeci de kilometri depărtare, iar provinciile Panga şi Bulacan erau străbătute de numeroase râuri. După ce ajungea în Golful Manila, mai avea şaizeci de kilometri de străbătut pentru a ocoli Peninsula Bataan pentru a ajunge în Marea Chinei de Sud.

În cele şase ore, cât i-au trebuit pentru a ajunge în golf, din câte şi-a dat seama, n-a fost zărit decât de un martor: un bărbat beat, aflat pe un podeţ îngust. Acesta a scos un ţipăt şi a fugit mâncând nori. Chiar dacă ar fi apărut cineva care să verifice relatarea ciudată a bărbatului, mutantul s-ar fi aflat deja departe.

Până în zori mai erau câteva ore bune, când canalul s-a lărgit, devenind o suprafaţă noroioasă, iar mutantul a mers şerpeşte, ajungând în golf. S-a dus până la fund, unde a început procesul de transformare în peşte.

Un rechin l-a retezat în două, ceea ce l-a deranjat, însă evident că rechinului nu i-a plăcut gustul, astfel că a abandonat cele două jumătăţi de peşte. Mutantul s-a târât pe fund, mestecând crabi şi scoici, iar când a ajuns la greutatea pe care şi-o dorea, s-a transformat într-un rechin alb, o formă cu care se obişnuise. Ajunsese deja în Marea Chinei de Sud. S-a îndreptat spre est. Avea de străbătut doar aproximativ cinsprezece mii de kilometri până în California

23 - APIA, SAMOA, 24 DECEMBRIE 2020

Evacuarea camerei în care se găsea artefactul durase ceva mai mult decât se anticipase, însă nu apăruseră scurgeri, iar toate echipamentele folosite pentru culegerea de informaţii păreau să funcţioneze bine. La ora cinci şi jumătate, Naomi a anunţat prin intermediul monitorului:

— În regulă. Putem începe numărătoarea inversă.

Jack a aprobat cu un gest din cap.

— Gridley, să ne anunţi când eşti gata.

Nimeni din încăpere nu ştia cine era Gridley.

După câteva minute, la zece la sută din putere, nu s-a înregistrat nici o schimbare a temperaturii. Naomi a mărit puterea la 20, apoi la 30%.

— Mergi la 50%, a spus Jack, iar Russ şi Jan au aprobat cu o mişcare din cap.

— Unde dispare toată puterea asta? s-a mirat Jan, întrebare pe care şi-o puseseră cu toţii ceva mai devreme. Măcar atunci când în clădire existase aer, o parte din energie se cheltuise pentru încălzirea aerului. Acum, însă, pe o suprafaţă de o sută de centimetri pătraţi, laserul degaja o energie suficientă pentru a alimenta un orăşel, dar aceasta dispărea cu totul - fiind absorbită de artefact, evident.

— Mergem până la 100%? a întrebat Jack.

— Nu, doar la 75%, au rostit Russ şi Jan în acelaşi timp.

Nu s-a mai ajuns până acolo. Monitorul s-a stins, iar la o secundă după aceea, persoanele din camera 7 au auzit bubuitura înfundată a unei explozii.

Folosindu-se de biciclete, Jan şi Russ au ajuns primii la faţa locului. Jumătate din clădire se prăbuşise, marea instalaţie laser aproape că se scufundase în ocean. Tuşind şi gata să verse, Naomi şi Moishe au apărut din apă bălăbănindu-se pe picioare.

Russ a prins-o pe Naomi de braţ.

— Ai păţit ceva?

Ea nu i-a luat în seamă întrebarea, în schimb s-a uitat spre laboratorul ruinat.

— S-a mişcat.

— Mişcat? a exclamat Russ.

— A plutit, apoi s-a prăbuşit.

— Măiculiţă doamne...

— Crăciun fericit.

Majoritatea echipamentelor fuseseră distruse, însă o cameră de mare viteză, pe care producătorii o numiseră „solidă”, se dovedise îndeajuns de rezistentă ca să înregistreze secvenţa de evenimente petrecute înainte de a rămâne fără energie şi de a se prăbuşi în apă.

Când laserul a ajuns la puterea de 72%, adică 300 000 de waţi, artefactul s-a ridicat cu delicateţe de pe suport, cu o viteză uniformă de 18,3 centimetri pe secundă. După s-a îndepărtat din cale fasciculului, laserul a făcut o gaură în peretele din partea opusă, provocând uşoara explozie pe care o auziseră, din cauză că întreaga clădire se umpluse de aer. Fasciculul nu a provocat alte daune în afara exploziei unei nuci de cocos din vârful unui cocotier de pe Peninsula Mulinu, la mai bine de doi kilometri depărtare.

Artefactul a continuat să se înalţe în diagonală până când a rămas în plutire deasupra tunului din fibre optice al laserului. Apoi, forţa care îl ţinuse în stare de plutire, dispăruse brusc. Artefactul s-a prăbuşit, distrugând laserul şi făcând acea latură a clădirii să se prăbuşească în golf.

Aparatul de filmat nu a înregistrat ce s-a petrecut după aceea, însă a fost evident că artefactul plutise înapoi şi se aşezase din nou pe suport, de astă dată în sala destinată artefactului, care avea acum doar cerul deasupra. Câteva minute mai târziu, când oamenii însărcinaţi să investigheze au ajuns acolo, artefactul era încă brobonat de apă sărată, având suprafaţa rece.

Toate acestea aveau să modifice direcţia cercetărilor.

24 - GROVER CITY, CALIFORNIA, 1948

Vreme de câţiva ani, mutantul a fost încântat să rămână rechin - marele alb, pentru că avusese acea formă o perioadă mai lungă de o mie de ori mai mare decât viaţa umanităţii.

Din motive pe care nu le-a înţeles, s-a rotit ore în şir deasupra adâncii Gropi Tonga şi s-a scufundat atât cât a putut fără să forţeze. Se obişnuise totuşi să îşi silească trupurile de animale să acţioneze în baza unor impulsuri obscure, astfel că, după o vreme, s-a îndepărtat din acea zonă. Când a ajuns la câteva sute de metri de coasta Californiei, a renunţat la o mare parte din greutate şi a devenit un delfin.

La ora două dimineaţa, a pătruns înot într-un adăpost submarin, cu apă îndeajuns de scăzută ca să fie ferit de atacul unor prădători periculoşi, şi şi-a petrecut o oră plină de suferinţă ca să se transforme din nou într-o fiinţă umană.

S-a slujit de modelul care îi devenise deja familiar - Jimmy - însă a devenit ceva mai scund, şi s-a înzestrat cu un păr negru, presărat cu fire cărunte. Şi-a făcut pielea ceva mai închisă la culoare şi şi-a creat pantaloni negri şi un pulover negru - costumaţie tipică pentru un spărgător.

Trebuia să fure nişte bani şi unele informaţii.

Relieful zonei era similar cu acela pe care îl văzuse când căpătase pentru prima oară formă umană; a traversat o mică plajă şi a escaladat nişte stânci, după care a descoperit un drum sinuos, ce urma linia coastei. Mutantul s-a îndreptat spre nord în pas uşor.

În patru rânduri s-a ascuns când a văzut farurile aprinse ale unor automobile ce se apropiau. După câteva mile, a ajuns la un mic atelier de reparaţii auto izolat, în spatele căruia se găsea o casă modestă.

Era locul perfect pentru un mic furtişag. Putea produce bancnote la fel de lesne precum îşi făcea haine, din propria substanţă, dar nu ştia dacă nu cumva se schimbase

aspectul banilor ori dacă mai erau necesare cartelele de alimente - ori dacă, din cauza războiului, nu se introdusese vreun sistem complet nou. Dacă războiul se terminase, poate se foloseau ca bani yenii japonezi.

Anunţurile din geamurile atelierului auto erau în engleză şi nici unul dintre ele nu îndemna tinerii să se înroleze în armată - pe unul dintre ele, care recomanda populaţiei să cumpere obligaţiuni de stat, dar nu de război, se vedea imaginea unui vultur. Poate că războiul se terminase şi nu japonezii fuseseră învingătorii.

Uşa era încuiată, dar avea o yală simplă. Şi-a transformat degetul arătător de la o mână în cheie-şperaclu, şi în mai puţin de un minut, a deschis încuietoarea.

Şi-ar fi dorit să aibă mai multă lumină. Chiar şi cu irisurile dilatate la maxim, nu percepea toate amănuntele.

Pe un perete se găseau rafturi doldora de produse necesare automobilelor. A deschis un bidon de ulei şi a băut conţinutul ca să mai capete energie şi pentru a se bucura de gustul interesant, modificându-şi metabolismul vreme de câteva minute într-unul pe care îl folosise în urmă că câteva sute de mii de ani, când stătuse întins lângă conul unui vulcan submarin.

A găsit apoi o cutie cu chibrituri şi a supt capătul unui băţ, savurând gustul de fosfor, apoi a aprins altul, care a făcut flacără, oferindu-i şi lumină şi un val delicios de bioxid de sulf. Aşa a văzut şi două lucruri de care avea nevoie: un Almanah Universal pe anul 1947 şi o casă de marcat.

După ce şi-a pus almanahul sub centură, a aprins un alt băţ de chibrit şi a examinat maşinăria. Apăsând butonul „Anulare tranzacţie”, a auzit un clinchet sonor, iar sertarul pentru bani s-a deschis cu un şuierat uşor.

La lumina unui chibrit, a examinat o bancnotă de douăzeci de dolari. Nu a constatat diferenţe evidente. Moneda americană se schimbase ca dimensiuni cu trei ani înainte ca mutantul să devină Jimmy, iar oamenii încă se plângeau de treaba asta.

A verificat apoi fără grabă şi bancnotele de zece, cinci şi un dolari, şi le-a pus înapoi în sertar. Brusc şi cu un pocnet puternic, cineva a aprins lumina.

Un alb în vârstă stătea în cadrul uşii, ţinând în mâini o

puşcă cu două ţevi.

— În sfârşit, a zis omul cu glas tremurat şi parcă scârţâit. Până la urmă, tot te-am prins.

Evident, cineva îl mai prădase şi cu alte prilejuri.

— Eu n-am... a dat să spună mutantul, dar imediat după aceea s-a auzit o bubuitură asurzitoare şi n-a mai apucat să termine, pentru că rămăsese fără gură.

S-a ferit, lăsându-se în jos, iar cea de-a doua împuşcătură a trecut prea sus. Dându-şi seama de situaţia imposibilă pe care o crea prin faptul că nu se prăbuşise mort la podea, în timp ce şi-a format un ochi temporar şi mare din carnea sfârtecată a feţei, a ţâşnit pe lângă bătrân, care se chinuia să încarce din nou puşca, şi a fugit pe drum.

Pe întuneric, bătrânul a mai tras două focuri după el, dar mutantul ieşise din raza vizuală a omului.

După prima cotitură, mutantul a ieşit de pe drum şi a stat în beznă, formându-şi o înfăţişare care să nu-l dea de gol. A devenit o femeie de la ţară, albă şi în vârstă, îmbrăcată cu o rochie din bumbac în dungi albe şi albastre, puţin decolorată.

Profitând de noaptea întunecoasă şi cu cerul acoperit de nori, s-a grăbit să se îndrepte spre interiorul ţinutului. Simţindu-i prezenţa, câţiva câini au pornit să latre. Când s-au apropiat zorile cenuşii, s-a ascuns într-un camion abandonat într-o zonă împădurită din apropiere de Grover City.

Şi-a făcut un portofel şi l-a umplut cu bancnote de zece şi douăzeci, iar după răsăritul soarelui a intrat în oraş şi, aşezându-se pe o bancă din gară, s-a apucat să citească almanahul.

Secţiunea de mijloc cuprindea o mulţime de fotografii alb-negru şi cu granulaţie mare, înfăţişând o istorie a celui de-al doilea război mondial. Exista chiar şi o fotografie prezentând Marşul Morţii de la Bataan. Printre feţele trase ale oamenilor scheletici nu a văzut-o pe cea a lui Jimmy.

Lagărele morţii organizate de nazişti. Hiroshima şi Nagasaki. Debarcarea, victoria de la Midway şi cea de la Stalingrad.

Caracterul lumii se modificase în mod fundamental. Devenise mai interesant.

Un băiat a apărut în gară călare pe o bicicletă ale cărei roţi scârţâiau şi de care avea legat un cărucior cu ziare. Mutantul a încercat să cumpere unul, dar bineînţeles că băiatul nu avea să-i dea restul de la zece dolari.

— Îmi pari un băiat de treabă, a spus el cu un glas despre care spera că suna convingător pentru o bătrână. Poţi să-mi aduci restul şi mai târziu.

Chiar era un băiat de treabă, cu toate că faţa lui trăda un evident conflict interior.

— Îl împătureşti la loc după ce termini de citit şi îl laşi aici, pe piedestalul ăsta de lângă uşa gării.

Era 7 aprilie 1948. Două avioane, unul britanic şi unul sovietic, se ciocniseră deasupra Berlinului, care fusese împărţit între ţările care învinseseră Germania. Arabii atacaseră trei zone evreieşti din Palestina. Camera Reprezentanţilor aprobase înfiinţarea Forţelor Aeriene ale SUA, şi oferise ajutoare de un miliard de dolari Americii Latine pentru a lupta împotriva comunismului. Producătorul de avioane Glenn L. Martin anticipa că peste câteva luni, America va deţine arme bacteriologice, rachete teleghidate şi un „nor radioactiv” mai ucigător decât cel produs de bomba atomică.

Prin urmare, războiul nu se încheiase chiar de tot. Doar intrase într-o nouă fază. Mutantul a hotărât să nu se amestece într-o asemenea confruntare.

O primă idee clară era că trebuia să revină la colegiu. În aprilie nu era prea târziu pentru a depune cereri, însă exista problema situaţiei şcolare din liceu, a scrisorilor de recomandare - trebuia să adopte o identitate şi un trecut care să poată fi verificate.

Imediat ce a definit problema, a întrezărit şi modul de soluţionare.

În gară se strânseseră patru persoane. Acestea nu au tulburat-o pe bătrâna cu aer de fermier. Apoi a sosit şi un tren ce se îndrepta spre nord. Mutantul a împăturit ziarul cu grijă şi l-a aşezat pe maldărul de ziare, sub monedele lăsate de lume.

În vreme ce trenul se apropia, micuţa bătrână i-a întrebat pe cei patru dacă acela mergea la San Francisco. Ei i-au confirmat, iar ea s-a suit într-un vagon.

Conductorul i-a schimbat bancnota de douăzeci strângând din buze de nemulţumire, dar nu a comentat. Mutantul a continuat să citească din almanah, stocând informaţii pentru a descoperi cum se schimbase lumea în cei şase ani, cât el înotase prin ocean.

Bineînţeles că războiul modificase harta lumii, lăsând oraşe întregi, ba chiar şi ţări, în ruine. Statele Unite fuseseră cruţate, iar acum se părea că se aflau în fruntea unei coaliţii de ţări „libere” care lupta împotriva celor comuniste. Bombe atomice, avioane supersonice, proiectile teleghidate, creiere electronice, tranzistorul şi costume cu haine largi şi pantaloni strânşi pe picior. Al Capone murise, iar cel de la care i se trăsese porecla, Joe Louis, era tot campion, lucru care i-a dat o oarecare satisfacţie mutantului.

În gara din San Francisco, a cumpărat o revistă pentru femei şi a stat într-o cabină din toaleta femeilor vreme de aproape zece minute, apoi a ieşit de acolo ca o tânără de douăzeci de ani, îmbrăcată ca o studentă - pantofi în două culori, şosete, fustă în carouri (asta îi ceruse oarece eforturi) şi o bluză albă. A asimilat un suport cromat pentru hârtie igienică şi l-a reciclat, transformându-l în bijuterii asortate la îmbrăcăminte.

Apoi a luat autobuzul până la Berkeley şi a umblat prin campus toată ziua, trăgând cu urechea la discuţiile celor de acolo şi orientându-se. A zăbovit o vreme în biroul Admiteri. Evident, trebuia să devină student de colegiu, dar în ce specialitate? Şi-a amintit tot ce învăţase pentru specializarea ca oceanograf, dar bineînţeles că trebuia să ascundă asta, pentru că avea să o ia de la început. I se păreau utile, chiar interesante, şi fizica ori astronomia, dar dacă avea să pornească în căutarea altora din neamul lui, antropologia sau psihologia - cea a comportamentului deviant - i-ar fi slujit mai mult.

Sigur că avea timp să se specializeze în toate acestea.

A studiat postura, aspectul şi uniforma unui bărbat care se ocupa de curăţenie, iar la căderea întunericului, s-a strecurat într-o sală goală de curs şi s-a transformat. Pe holuri mai erau studenţi întârziaţi, însă un bărbat de cincizeci de ani, cu un început de chelie şi purtând o mătură

în mână era aproape invizibil pentru ei.

Pe la miezul nopţii, mutantul s-a furişat în biroul Admiteri şi a încuiat uşa. S-a mişcat iute şi fără să facă zgomot, reuşind să se descurce bine în încăperea în care, printre ramurile unui copac, pătrundea lumina discretă a unei lămpi stradale aflate la capătul clădirii.

În cutia pentru corespondenţă a secretarei pe care mutantul o identificase ca fiind începătoare a găsit aproape cincizeci de scrisori de răspuns din partea unor potenţiali studenţi. A găsit exact ce îi trebuia doar după ce a citit patruzeci dintre ele.

Stuart Tanner, un tânăr din North Liberty, Iowa, trimisese o scrisoare prin care mulţumea că fusese acceptat, dar spunea că universitatea Princeton îi oferise o bursă, lucru nu tocmai de neglijat. Mutantul i-a găsit dosarul în sertarul de „Acceptări” şi a memorat conţinutul. Băiatul avea o situaţie şcolară aproape perfectă. Nu făcuse atletism, ci înot în echipa liceului, ceea ce se potrivea perfect. Pe fotografia alb-negru apărea un băiat palid, blond şi cu ochi albaştri. Mutantul a adoptat faţa lui şi a observat că trebuia să mai asimileze în jur de zece kilograme.

După ce s-a asigurat că nu mai era nimeni pe acelaşi etaj, a scris la maşină o scrisoare de acceptare, adăugând că pleca imediat cu maşina spre California, ca să-şi găsească o slujbă pe durata verii, de aceea a comunicat că va avea adresa în Berkeley. A schimbat scrisoarea din plic şi a ieşit discret pe uşă ca un om nou.

Calea cea mai directă era să meargă până la North Liberty şi să-l ucidă pe Stuart Tanner, apoi să revină la Berkeley, având în buzunar toate actele şi documentele lui. Însă nu era nevoie să procedeze astfel. Era suficient să vadă şi să ştie cât mai multe despre orăşel ca să treacă drept localnic. Stuart crescuse în Iowa City, aşadar, trebuia să verifice şi acel aspect. Îi venea mai uşor să falsifice un permis de conducere de Iowa decât o bancnotă de douăzeci de dolari.

Cât fusese soldat în zona Pacificului, mutantul văzuse prea mulţi oameni murind violent, astfel că nu ar fi recurs la crimă decât dacă nu ar fi găsit altă soluţie.

Această atitudine l-a pus pe gânduri. Până nu demult,

uciderea unei fiinţe umane i se păruse la fel de simplă ca şi hrănirea sau schimbarea identităţii. Nu simţise milă ori compasiune faţă de japonezii care îl capturaseră, însă recunoştea că percepuse sentimente speciale faţă de ceilalţi soldaţi americani pe care îi cunoscuse în perioada petrecută în Peninsula Bataan. Faptul că fusese o victimă între atâtea altele probabil că acţionase în vreun fel asupra lui.

Indiferent ce ar fi fost, şi-a dat seama de ciudăţenia situaţiei: ceva îl făcea pe mutant să se schimbe. Ceva ce nu-i era specific; ceva din sine.

Schimbarea se petrecuse de fapt foarte încet. Începuse încă din azilul de boli nervoase, când ajunsese să înţeleagă diferenţele dintre indivizi şi să prefere compania unora în defavoarea altora. Când începuse să ţină la oameni.

Stuart Tanner dorise să-şi ia diploma în literatură americană. Aceasta ar fi fost o provocare interesantă. Poate cărţile, romanele, îl vor ajuta să înţeleagă ce se petrecea cu el. „Ce e acest lucru numit dragoste?” întreba mereu cineva pe nume Dorsey[10]. Ar fi putut începe prin a înţelege ce era aceea prietenie.

Mutantul ar fi putut citi o carte pe zi până în septembrie, pregătindu-se astfel pentru a susţine examenul la literatură. Avea posibilitatea să aleagă psihologia ca specialitate secundară, iar antropologia ca specialitatea opţională, care ar fi devenit disciplina pentru cea de-a doua diplomă. După aceea, avea să se apuce de treabă, căutând creaturi ca şi el.

A umblat prin Berkeley până a găsit o cafenea deschisă toată noaptea, unde a stat cu un catalog de cursuri pe care îl luase din birou, şi şi-a făcut planuri. După aceea, a trecut repede prin restul de almanah, lăsând impresia că îl frunzăreşte, căutând însă ceva anume. Când s-a luminat de zi, s-a întors la gară şi şi-a cumpărat bilet până la Davenport, Iowa, ce părea cea mai apropiată staţie de

[10] Cântecul What is this thing called love?, compus de Cole Porter şi înregistrat de Artie Shaw în 1938, a fost interpretat de numeroşi artişti, între care şi orchestra Tommy Dorsey (1901-1951), trombonist, şef de orchestră de jazz în perioada Big Band-urilor având-o ca interpretă vocală pe Connie Haines (n. tr.).

North Liberty.

Cum mai avea trei ore până la plecarea trenului, şi-a cumpărat o valiză de la o casă de amanet şi a umplut-o cu haine uzate de la un magazin numit Next-2-New. De la un anticariat a cumpărat două antologii groase ale literaturii americane şi şase cărţi destul de jerpelite.

Nu se făcea să apară pe strada principală din North Liberty şi, aşa cum arăta, să dea peste Stuart Tanner ori cineva care îl cunoştea. Revenit la gară, într-o cabină din toaleta bărbaţilor, şi-a schimbat părul în negru, iar pielea şi-a închis-o la culoare. Şi-a făcut nasul mai turtit şi şi-a transformat ochii din albaştri în căprui.

Îşi rezervase un compartiment privat la tren, pentru că avea bani îndeajuns. La ora cinci fără unsprezece minute a urcat şi s-a instalat.

Cât a călătorit prin Munţii Stâncoşi a citit întreaga antologie Joe Lee Davis, iar până să ajungă la Mississippi, parcursese câte o carte de Poe, Hawthorne, Melville, Fitzgerald, Hemingway şi Faulkner. Memorase fiece cuvânt, dar ştia din experienţa sa de colegiu că asta nu era de ajuns. Jimmy fusese în stare să scrie suficient de bine pentru a lua licenţa în oceanografie, însă notele lui la engleză fuseseră mici. Această situaţie trebuia remediată.

Între materialele anexate la cererea lui Stuart se găsea un eseu de unsprezece pagini în care explica de ce dorea să-şi ia diploma în literatura americană. Mutantul memorase, nu doar textul, ci şi caligrafia. A copiat eseul de două ori, încercând să înţeleagă de ce autorul folosise un anumit cuvânt şi nu altul; de ce alesese o structurare anume a frazei, şi aşa mai departe. Imediat ce a terminat de citit un roman, a scris câteva pagini despre el, străduindu-se să imite stilul şi vocabularul lui Stuart; acţiunea pe scurt, o analiză succintă a intenţiei autorului, aşa cum făcuse, fără mare succes, la cursul obligatoriu de engleză şi literatură. Până când trenul a ajuns la Davenport, creionul folosit ajunsese un ciot, iar el umpluse cu eseuri un caiet gros.

Fluviul Mississippi arăta interesant. S-a gândit că într-o bună zi s-ar putea transforma într-un peşte uriaş, ca să-l exploreze.

A stat la adăpost cât a plouat torenţial, pentru că aşa ar fi procedat orice om, apoi s-a dus pe jos până la autogară. Având de aşteptat două ore, a citit două ziare din Iowa şi a recitit în minte Soarele răsare, soarele apune[11], care era clar, dar misterios: de ce erau aceşti oameni atât de distructivi? Din cauza războiului, a presupus el; a celui dinainte. Cu toate că totul părea a fi doar un război mondial permanent, cu perioade de odihnă pentru re-înarmare, care avea să ţină până când va câştiga cineva.

Călătoria până în Iowa City a fost interesantă; autobuzul a rulat pe o şosea de o parte şi de alta a căreia se găseau doar câmpii, păşuni verzi, presărate din loc în loc de câte o zonă de prerie sau de vreo pădure. A văzut ferme individuale cu hambare, întotdeauna roşii, dar nici un oraş, după care a ajuns la Iowa City.

Autobuzul mergea până la Cedar Rapids, însă şoferul l-a îndrumat spre gară, să ia tramvaiul interurban dintre Cedar Rapids şi Iowa Ciţy, care oprea şi la North Liberty. Mutantul a trecut prin campus ca să ajungă la staţie, şi a observat că studenţii erau îmbrăcaţi aproape la fel ca şi cei de la Berkeley. Ceva mai simplu, bunăstarea nu ieşea atât de mult în evidenţă. A văzut mai mulţi bărbaţi fumând pipă şi mai puţine femei în pantaloni. Iar rochiile erau lungi până la jumătatea tibiei.

A ascultat atent discuţiile pe care le-a putut surprinde. A remarcat un accent caracteristic celor de acolo, dar acesta fusese mai pronunţat în gara de la Davenport. Trebuia să creeze un context pentru a-l auzi pe Stuart cum vorbea.

Acesta mergea la şcoală în Iowa City, aşa ştia mutantul din evidenţele lui, astfel că, la inspiraţie, a lăsat să-i scape două troleibuze. Şi, bineînţeles, când cursurile s-au terminat, adolescenţii au început să apară în grupuri de câte doi sau patru, cu excepţia lui Stuart, care mergea singur, citind o carte. Nu vorbea cu nimeni, iar restul colegilor îl ignorau.

Mutantul a făcut în aşa fel încât să se apropie mult de băiat, pe care l-a studiat pe ascuns, cu toate că lăsa impresia că şi el citea o carte. Era zvelt şi musculos, cu

11 Roman de Ernst Hemingway publicat în 1926 (n. tr.).

trăsături delicate. Cartea în lectura căreia se cufundase era Educaţia până la vârsta majoratului în Samoa[12], veche de douăzeci de ani, pe care mutantul trebuise să o cunoască pentru a-şi lua diploma în 1939.

Când a sosit tramvaiul, mutantul a urcat imediat după Stuart şi s-a aşezat alături de el.

— Interesantă carte.

Stuart s-a uitat brusc la el.

— Ai citit-o?

— Tata a avut un exemplar, a improvizat mutantul. A trebuit să o studieze în colegiu.

— Te-a lăsat să o citeşti?

— Nu... dar i-am pus supracoperta luată de la altă carte. Nu a băgat de seamă.

Stuart a pufnit în râs.

— Tata mi-a luat-o din mână. Pe asta o ţin ascunsă când sunt acasă. Dar, la naiba, sunt destul de mare.

Mutantul a confirmat din cap şi a zis:

— Se tem că-ţi vor veni idei.

— Ca şi cum asta ar fi ceva rău. Apoi l-a măsurat pe mutant. Eşti nou pe aici?

— Eram întrecere. Îmi vizitez nişte rude.

— Cum, în Liberty?

Mutantul a gândit cu repeziciune. North Liberty avea o populaţie de câteva sute de oameni; se putea ca Stuart să-i cunoască pe mulţi.

— Nu, în Cedar Rapids.

— De unde eşti?

— California. San Guillermo. Stuart părea destul de interiorizat.

— Mereu am vrut să merg acolo. Am fost acceptat la Berkeley. Dar n-am primit bursă acolo. Eşti student?

— Acum mi-am luat o vacanţă. (Şi-a verificat ceasul de la mână.) Ai ce face în North Liberty? Am câteva ore de

[12] Publicată în 1928, această carte de Margaret Mead a fost foarte controversată încă de la apariţie, analizând comparativ educaţia adolescenţilor pentru viaţă şi sex în Samoa şi în Statele Unite, susţinând ca tinerii americani suferă de stres în familie, şcoală şi relaţii umane. Ea a fost criticată pentru unele afirmaţii nesusţinute ştiinţific (n. tr)

omorât.

— Mor ele, a spus Stuart. Există o cofetărie unde poţi mânca îngheţată, ori te poţi duci să vezi cariera de piatră.

— Ce se extrage de acolo?

— Gresie. A pufnit în râs şi a împuns în direcţia în care se afla Iowa City. De acolo s-a extras toată gresia cu care s-a placat Clădirea Capitoliului. Iar după aceea au mutat capitala la Des Moines.

— Şi, din greşeală, au uitat clădirea acolo, a spus mutantul într-o încercare de a face o glumă.

Băiatul s-a uitat ciudat la el şi a râs.

— Ai putea omorî o oră cu un pahar de apă minerală. Ori te duci la Cedar Rapids să bei o bere adevărată.

— Îmi ajunge şi apa minerală. Mie-mi plac oraşele mici.

— Ai putea vedea tot oraşul în cel mult zece minute. Au mai discutat o vreme, iar mutantul a preferat să asculte sau să rememoreze ceea ce citise în ziarele zilei.

Au coborât amândoi la North Liberty, împreună cu vreo douăzeci de alţi elevi. Aproape toţi au pornit pe strada principală. După ce au intrat într-o cofetărie să ia îngheţată, o fată din spatele lor a rostit cântat, dar foarte încet:

— Stuart are un prieten.

Băiatul a roşit auzind asta.

— O proastă, a murmurat el, după ce uşa din plasă s-a închis în urma lor.

Interesant, a gândit mutantul. Oare Stuart, care gândea ceva mai libertin, era homosexual, atras de un individ ciudat din afara oraşului? Brunet şi atrăgător, având corpul aproape similar cu al lui Stuart, şi apărător al doamnei Margaret Mead.

S-au aşezat la o măsuţă rotundă, în apropierea unui ventilator oscilant. Mutantul s-a uitat la lista de preţuri, un carton micuţ scris pe ambele feţe.

— Ce zici de o îngheţată de banane? Dar n-aş putea să o mănânc pe toată.

— O împărţim.

Şi a băgat mâna în buzunar.

— Nu, e trataţia mea. Fac cercetări privind ciudaţii locuitori ai acestei insule.

A pufnit.

— Margaret Mead n-ar descoperi mare lucru aici.

— A, pariez că da. Pesemne că sunt la fel de mulţi locuitori aici ca şi pe insula ei.

— Da, iar noi umblăm pe jumătate despuiaţi şi facem amor cu cine vrem.

Amândoi au râs.

Cel care servea la masă, un tânăr cu păr roşcat şi cu faţa plină de coşuri, s-a apropiat de ei.

— Unde e asta, Stu?

Acesta a ridicat cartea.

— În Samoa, Vince. O să plecăm acolo imediat ce terminăm şcoala.

— Vince s-a uitat lung la mutant.

— Da, bineînţeles. Dar unde dracu' e Samoa asta?

— La naiba-n praznic, undeva în Pacific.

— Mai sunt lupte acolo?

— Nu ştiu.

A ridicat din sprâncene întrebător spre mutant.

— Nu mă întreba pe mine, a zis mutantul, care trecuse pe lângă acel grup de insule sub forma unui rechin alb, în drum spre California, dar nu văzuse nave militare. Războiul se terminase totuşi de câţiva ani.

— Bine, salut, a zis băiatul. Sunt Vince Smithers.

Eşti cumva din...

— Matt Baker, s-a prezentat mutantul şi i-a strâns mâna. Din San Guillermo, California. (Asta părea interesant pentru Vince. Mutantului îi venea greu să depisteze emoţii subtile, însă gelozia nu este un sentiment subtil.) O să împărţim o îngheţată de banane, iar eu vreau şi o cola.

Băiatul şi-a notat şi s-a uitat la Stuart.

— Cola cu vanilie?

Stuart a dat aprobator din cap, iar celălalt s-a întors la tejghea.

— Vă cunoaşteţi? l-a întrebat mutantul.

— Aici ne cunoaştem toţi. Eu şi Vince am mers la şcoală împreună, dar părinţii lui l-au trimis la academia militară. Vince, cum se numea locul acela de rahat?

— Dumnezeule, nici nu vreau să-mi amintesc de el. Am plecat de acolo, ca să fac o carieră în bananalogie. Spre încântarea tatălui meu.

Au continuat să discute persiflându-se şi luându-se peste picior cu un aer vinovat, lucru pe care mutantul l-a urmărit cu ochi de antropolog. Pentru el, cei doi erau mai puţin exotici decât polinezienii, dar la fel de interesanţi.

Schimbul lor de replici avea un aer conspirativ. Cei doi făcuseră ceva interzis împreună, ceva secret. Stuart voia ca noul său companion să tragă asemenea concluzii? Trăise singura experienţă în materie de homosexualitate când se aflase în azilul pentru bolnavi psihic, iar acel lucru nu i se păruse a avea un aspect social; el fusese doar receptor pentru doi dintre supraveghetori. Mai fusese şi un al treilea, care venise doar o dată, şi se dovedise mai interesant decât cele două brute: renunţase după două minute şi începuse să plângă, spunând ce rău îi părea şi, evident, după aceea îşi abandonase şi slujba de acolo.

Situaţia era mai complicată decât trebuia, însă mutantul remarcase că acest lucru era adevărat în legătură cu orice funcţie biologică umană care nu era involuntară.

Vince le-a adus îngheţata de banane şi paharul de cola pentru Stuart.

— Nu vrei nişte vanilie în îngheţată? l-a întrebat pe mutant.

Ceva complex.

— Ba da. Sunt dispus să încerc orice măcar o dată.

Vince a dat din cap cu un aer sumbru. Evident, se ajunsese la un punct de cotitură.

Au împărţit îngheţata cu meticulozitate şi au început să o mănânce fiecare de la capătul lui. Stuart i-a povestit mutantului despre bursa primită la Princeton.

— Au un campus frumos. Şi o să urmezi antropologia?

— Nu, literatură engleză şi americană. Ai fost acolo?

— O dată, când vizitam nişte rude.

(În realitate, stătuse acolo un semestru, când studiase paleontologia nevertebratelor.)

— Văd că ai rude peste tot.

— Şi familia mea e numeroasă. Stuart s-a strâmbat uşor.

— Toate rudele mele sunt în Iowa, şi a pronunţat numele statului cu un ton coborâtor.

— Nu plănuieşti să te întorci şi să creşti şi tu câţiva

copii?

— Nu, şi iarăşi nu. Iar asta nu pentru că nu mi-ar plăcea puştii. A înfipt furculiţa într-o bucată de banană.

Îi urăsc.

— N-ai fraţi sau surori?

— Slavă Cerului, nu. Îmi ajung cei de la şcoală. Mutantul asculta toate acestea cu aviditate. Curând au terminat îngheţata.

— Ei, acum îmi arăţi minunatul orăşel North Liberty?

— Ai cinci minute libere?

În timp ce ieşeau, mutantul i-a dat lui Vince un dolar şi, nepăsător, a făcut semn că nu doreşte restul.

— Te scalzi în bani, a zis Stuart.

— Sunt cel mai tare jucător de zaruri din San Guillermo.

— Poate trăgător la ţintă. Au râs amândoi.

În realitate, le-au trebuit zece minute. Din centrul orăşelului, Stuart l-a condus pe West Cherry Street.

— Aici e casa mea, a zis el. Vrei să intrăm?

— Sigur. Aş vrea să-ţi cunosc părinţii. Stuart l-a privit drept în ochi.

— Sunt plecaţi. Nu se întorc decât mâine. Mutantul i-a întors privirea.

— Iar eu nu trebuie să ajung la Cedar Rapids decât mâine. Am pierdut trenul.

Ritualul de curtare a fost scurt. Stuart a atacat dulapul cu băuturi al părinţilor şi a pregătit câte un whisky prea mare şi prea tare. Desigur, asta era doar un combustibil pentru mutant, dar dacă Stuart ar fi fost mai în vârstă, băutura tare i-ar fi putut ucide dorinţa sexuală.

Dar nu s-a întâmplat asta, desigur. A urcat bălăbănindu-se pe trepte, târându-l după el pe mutant, ajungând într-un dormitor care era deloc al unui băiat. Nici vorbă de afişe cu fete sau modele, ci doar sute de cărţi pe rafturi ce se întindeau de-a lungul pereţilor.

Mutantul nu avea habar care era protocolul, deoarece încă nu-l cunoştea nici pe cel heterosexual. De aceea, ajuns în dormitor, a făcut întocmai ceea ce a făcut şi Stuart, mişcare cu mişcare. Amintindu-şi durerea din azil, şi-a redus diametrul penisului, ca să nu-l incomodeze.

După aceea, băiatul a adormit în braţele lui, sforăind

fără să-i pese, fiindcă încă era beat. A analizat materialul genetic pe care Stuart îl lăsase în urmă. Avea unele probleme cu colesterolul şi trebuia să o lase mai moale cu îngheţata de banane. De asemenea, în viitor îl pândea diabetul. Poate că era mai bine că nu voia să aibă urmaşi.

25 - APIA, SAMOA, 2021

Le-ar fi fost imposibil să păstreze secretul. În primul rând, la mai puţin de un kilometru depărtare se aflase o barcă lungă cu echipaj complet, care ieşise la antrenament. Oamenii au auzit zgomotul exploziei când raza laser a trecut prin zidul clădirii în care era vid. Toţi cei treizeci şi patru de oameni de pe barcă, vâslaşi, cârmaci şi cel care ţinea ştrocul, au văzut cum o parte a clădirii s-a năruit, după care a urmat o ploaie de stropi.

Din poziţia în care se găseau, aceşti oameni nu au putut vedea artefactul. Însă clădirea era monitorizată permanent de o cameră telefoto automată, pe care CNN o montase pe versantul Muntelui Vaia, care străjuia golful. Această cameră a surprins prăbuşirea clădirii, şi a transfocat imaginea asupra artefactului care revenise netulburat în poziţia pe care o avusese iniţial.

Nimeni din Samoa nu a ştiut că la cinci minute după aceea, în Washington, s-a desfăşurat o conferinţă în mare grabă, preşedintele fiind smuls de la o partidă nocturnă de poker pentru a stabili dacă era cazul ca insula să fie transformată în vapori. Cineva s-a dovedit îndeajuns de făţarnic să arate că acela nu ar fi un act de război, întrucât nu se înregistraseră ostilităţi între cele două naţiuni, iar una dintre ele avea să dispară după explozie. Răspunsul preşedintelui la această afirmaţie fusese scurt, ca de obicei, după care el revenise la joc, nu înainte de a solicita ca a doua zi, la prima oră, să i se prezinte un rezumat al evenimentelor.

Acest raport avea să aibă ceva mai puţin de o pagină. Poseidon nu discuta cu nimeni, iar membrii echipei NASA respectau condiţiile contractuale.

Au rulat banda video de zeci de ori, au verificat datele

culese de senzori, şi, la cea de-a o suta vizionare, şi-au dat seama că ştiau mai puţin decât la început. Când laserul a atins 72% din putere, temperatura artefactului a început să crească pe toată suprafaţa. Când a ajuns cu 1,2 °C peste temperatura mediului, obiectul s-a ridicat în diagonală faţă de suportul său, cu 18,3 centimetri pe secundă, deplasându-se la un unghi de 45 până a ajuns deasupra tunului care emitea raza laser. Apoi a coborât spre podea. Era ca şi cum cineva ar fi scăpat un bloc de locuinţe peste un pahar de vin. Pardoseala nu a rezistat.

Porţiunea de sub suport nu s-a prăbuşit; era sprijinită independent. Probabil s-ar fi năruit dacă artefactul ar fi căzut pe el. Însă acesta păruse să manifeste interes doar faţă de laser. Când a revenit, s-a aşezat pe suport la fel de uşor ca o pană.

Pentru acea parte, cercetătorii s-au văzut obligaţi să analizeze înregistrarea CNN, deoarece camera lor rezistentă zăcea brutalizată pe fundul golfului, iar sursa ei de alimentare transmitea înregistrări ce înfăţişau mâlul tulburat şi învârtejit. La exact 1,55 secunde după ce s-a prăbuşit în apă, stropind totul în jur, artefactul s-a ridicat din apă, cu viteza constantă de 18,3 centimetri pe secundă şi s-a aşezat la loc pe suport. Scena era neschimbată şi la câteva minute după aceea, când Russ şi Jan au ajuns acolo cu bicicletele.

În vreme ce o echipă de lucru s-a apucat să reconstruiască încăperea pentru artefact şi mediul său de protecţie, o altă echipă de la NASA - mai precis, membrii ei purtau salopete cu inscripţia NASA - a recuperat laserul scufundat şi sursa de energie şi a analizat pagubele produse. Acestea erau grave.

De obicei, Jack Halliburton nu intra neanunţat în camera 7. Cele nouă persoane care stăteau la masa plină de rapoarte şi rămăşiţe de la prânz au amuţit când el a pătruns pe uşă.

Russ a fost unul dintre cei mai surprinşi.

— A, Jack. Vrei un sandviş?

Jack a clătinat din cap şi s-a aşezat pe scaunul ce i s-a oferit.

— Aş dori să văd evoluţia puterii laserului chiar înainte

ca artefactul să fi căzut peste el.

Moishe Rosse, care devenise specialistul lor în laser, a ridicat două tastaturi cilindrice şi a început să caute, folosind televizorul cu ecran mare drept monitor.

— Avem o funcţie în scară, a spus Russ. Se opreşte singur.

— Exact. Vreau să ştiu exact când s-a întâmplat asta, şi de ce.

— Ar fi o chestie de noroc dacă am afla motivul.

Măruntaiele sursei de energie fiind strict secrete, le-au folosit drept cutie neagră; ele ofereau strict ceea ce li se cerea.

— M-au lămurit într-o oarecare măsură.

Pe ecran a apărut un grafic familiar, arătând creşterea, apoi scăderea bruscă a puterii laserului. Abscisa graficului prezenta situaţia în microsecunde.

— Împărţiţi ecranul în două şi să vedem ce se petrece pe banda video înregistrată în timp real cu câteva microsecunde înainte ca puterea să cadă.

Artefactul se ridica încet, câte doi milimetri la fiecare microsecundă. Imaginea s-a derulat încet - înregistrarea cu viteză redusă a dislocării violente - când fasciculul laserului a alunecat sub artefact şi a trecut prin zidul din partea opusă.

— Stai. Opreşte exact acolo. Ora respectivului cadru era 06.39:23,705. Graficul arăta că puterea se oprise la 06.39:23,810.

— Mai mult de o zecime de secundă. Aşadar? a întrebat Russ, şi a făcut un gest către ecran. Ce v-au sugerat toate astea?

Ceilalţi presupuseseră că laserul se oprise automat, datorită vreunui circuit de intern de siguranţă, ori că totul se produsese din cauza violenţei imploziei. Cei de la instituţia federală nu au scos o vorbă.

Jack a rămas tăcut şi privit îndelung în gol.

— Evident, a zis el într-un târziu, la momentul 23,810, tot plutoniul din reactor s-a transformat în plumb.

— A devenit plumb?

— Exact. De aceea n-a mai funcţionat. N-ai cum să scoţi apă din piatră seacă.

— Doamne Dumnezeule, s-a minunat Moishe. Şi unde a ajuns toată energia aceea?

— Din câte bănuiesc eu, a înghiţit-o micul nostru prieten.

— Câte grame de plutoniu? a întrebat Russ.

— Încă nu ne-au spus. Dar s-au agitat neînchipuit de mult. Nu cred că este vorba de grame. Mai curând ne putem referi la tone, kilotone ori megatone.

— Echivalentul în trinitrotoluen, a precizat Russ.

Jack a încuviinţat cu un gest.

— Vor să evacueze insula.

— Megatone, atunci? a exclamat Russ, făcând ochii mari. Înseamnă că am stat pe o bombă?

— După cum vă spuneam, ei nu vorbesc de cifre. Pe de altă parte, am o bănuială că nici nu-i interesează dacă artefactul explodează. După părerea mea, vor să-l transforme în atomi dacă pare periculos.

— Dacă!

Jack a plimbat privirea roată prin încăpere.

— Eu cred că vom pierde şi câţiva membri ai echipei. Nu cred că voi învinui pe vreunul că pleacă.

Moishe a rupt tăcerea.

— Cum să facem aşa ceva, mai ales că lucrurile abia cum devin interesante?!

Nu aveau cum să mute 200.000 de samoani doar spunându-le: „Sunteţi în pericol; trebuie să plecaţi.” Pe de o parte, în Samoa Independentă, termenul de „independent” se referea în primul rând la America. Cei care voiau să trăiască sub dominaţia Unchiului Sam, puteau lua primul vapor spre Samoa Americană.

Se mai punea problema amplasării acestor oameni. Samoa Americană era peste măsură de aglomerată. Noua Zeelandă şi Australia îşi închiseseră graniţele, pentru că primiseră deja mai mult de 100 000 de samoani în cursul ultimului secol - iar acea emigraţie îi ajuta pe cei care voiau să abandoneze stilul de viaţă tradiţional de acasă.

Celelalte insule din arhipelag erau, în mare parte, fie jungle de nepătruns, fie pustiuri alcătuite din materiale vulcanice. Pe Savai'i, într-o salbă de orăşele de-a lungul coastei locuibile, se îngrămădiseră 60 000 de oameni, şi cei

de acolo nu erau dispuşi să-i mai primească şi pe alţii.

În plus, majoritatea samoanilor erau profund religioşi şi oarecum fatalişti. Dacă Dumnezeu hotărâse să-i măture de pe faţa pământului, atunci, facă-se voia Lui. Şi ar fi dat dovadă de lipsă de respect, ba chiar ar fi comis un sacrilegiu, dacă şi-ar fi abandonat căminele, când aveau generaţii de strămoşi îngropaţi exact în faţa caselor. Sondajele indicau că până şi în cazul în care Statele Unite ar fi achitat integral costurile strămutării, nici măcar 20% din oameni nu ar fi vrut să-şi părăsească locuinţele şi mediul în care trăiseră până atunci.

Samoanii au afirmat că ar fi fost mult mai simplu dacă ar fi fost mutat artefactul. Terenul nu aparţinea companiei Poseidon, şi nici guvernului SUA; era închiriat. Familia care avea terenul în proprietate îi putea evacua.

Jack s-a slujit de toată priceperea lui de negociator pentru a rezolva acest aspect al problemei. A avut o discuţie cu bătrânii satului, care alcătuiau fono, şi a arătat că evacuarea lor, deşi o acţiune firească de apărare, avea şi aspecte negative. Însemna, de fapt, capitularea în faţa puterii nucleare a SUA. Ar fi însemnat o încălcare a acordului - acord ce presupunea mult mai mulţi bani şi un prestigiu cum satul respectiv nu avusese nicicând - iar unii ar fi considerat asta drept o umilire. Pe de altă parte, dacă localnicii cooperau, în semn de recunoştinţă, Jack avea să le renoveze ambele şcoli şi să construiască o nouă biserică.

Nici măcar nu a menţionat numele de Poseidon. Înţelegerea se încheiase cu el.

Asta însemna să suporte renovarea altor două biserici şi finanţarea inaugurării acestora. Însă promisiunile făcute trebuiau onorate.

(Faptul că guvernul samoan dorea ca satul să-i evacueze pe cei de la Poseidon funcţionase în avantajul lui Jack. Constituţia prevedea precedenţa legilor satului şi nici măcar nu se punea problema că în chestiuni ce ţineau de proprietăţi imobiliare - un subiect delicat pe o insulă cu o suprafaţă fixă - legea locală avea întâietate faţă de cea federală. Iar bătrânii satului au simţit chiar o bucurie când au reafirmat acel principiu.)

Lucrările de reconstrucţie au fost majore. În afară de

faptul că asigura izolarea mediului, domul de deasupra zonei experimentale trebuia să slujească drept volum dublu de reţinere a suflului unei explozii, adică, un dom de titan înăuntrul unuia din oţel. Jack, Russ şi Jan şi-au unit forţele pentru a se opune acestor cheltuieli şi complicaţii suplimentare. Dacă artefactul hotăra să explodeze, domurile respective puteau la fel de bine să fie confecţionate şi din carton.

Rămas sub egida NASA, dar având ceva mai mulţi bani şi mai multă obrăznicie decât agenţia, Guvernul a afirmat că probabil aşa stăteau lucrurile. Domul dublu era doar o precauţie, pentru orice eventualitate.

Tot pentru „orice eventualitate” erau şi colierele care aveau menirea de a reţine artefactul, acestea fiind ataşate la cabluri groase cât braţul, şi erau ancorate straşnic în rocă. Se calculase forţa necesară să ridice artefactul de pe postament; colierele puteau rezista la o forţă de şase ori mai mare. Cei care văzuseră graţia şi dezinvoltura cu care, plutind, artefactul se ridicase de pe postament, nu şi-ar fi pus nici o nădejde în acele cabluri.

Iar acum venise rândul lui Jan să conducă ostilităţile. După ce artefactul fusese opărit, îngheţat şi violentat, cu rezultate dezastruoase, sosise vremea să i se vorbească blând.

26 - BERKELEY, CALIFORNIA, 1948

De astă dată, colegiul s-a dovedit mai greu. Oceanografia prezentase un interes firesc pentru mutant; engleza şi literatura erau cu totul altceva, mai ales la cursurile avansate pe care le impuneau performanţele din liceu ale lui Stuart. Mutantul a tras din răsputeri vreme de un semestru, după care a schimbat materia de bază, alegând antropologia.

Era la fel de firesc să aleagă antropologia, pentru că, într-un ritm accelerat, de şaisprezece ani studia rasa umană în mod obiectiv. Singura problemă era că trebuia să-şi limiteze răspunsurile şi lucrările la percepţii corespunzătoare unui tânăr din Iowa, inteligent, dar nu prea

cunoscător în ale lumii - care nu călcase vreodată într-un azil pentru bolnavi mintal şi nici într-o tabără de instrucţie, şi care citise despre Bataan doar din ziare.

Mutantul se schimba. Nu avea să devină vreodată uman, însă era suficient de uman ca să stabilească o empatie cu profesorii săi. Aceştia încercau să înţeleagă condiţia umană şi să transmită aceste cunoştinţe - însă erau ei înşişi prizonieri în trupuri umane; captivi ai culturii umane, tot astfel cum insectele din vechime apăreau prinse în ambră.

Din acest punct de vedere, mutantul beneficia de un avantaj. Indiferent de natura lui, uman nu era. A început să creadă că nici măcar nu provenea de pe Pământ.

Cu câteva luni înainte de a ieşi din mare, ajungând pe pământul Californiei pentru a doua oară, un pilot pe nume Kenneth Arnold văzuse o formaţie de discuri zburătoare zburând şerpuit prin munţii Cascade din Statul Washington. Şi persoane de la sol susţinuseră că le văzuseră.

Apoi s-a stârnit multă vâlvă când unul dintre acele obiecte se prăbuşise în apropiere de Rosswell, New Mexico, cu toate că inspectorii Forţelor Aeriene au afirmat că era vorba doar de un balon meteorologic, în ciuda acestora, credinţa în „farfurii zburătoare” a persistat.

În primul an petrecut de mutant la Berkeley, un pilot al Gărzii Aeriene Naţionale s-a prăbuşit în încercarea de a intercepta un asemenea Obiect Zburător Neidentificat, nume sub care acestea ajunseseră să fie cunoscute. Forţele Aeriene au iniţiat Proiectul Semnul pentru a investiga OZN-urile.

Mutantul urmărea cu aviditate relatările din presă privind această problemă. După cum s-a constatat, deşi rapoartele din cadrul proiectului respingeau ideea originii extraterestre a acelor lucruri, susţinând că OZN-urile erau interpretări eronate ale unor fenomene naturale, „Evaluarea Situaţiei”, un document strict secret, emis anterior, trăgea cu totul alte concluzii, însă acel document avea să rămână secret multă vreme.

Proiectul a fost botezat Proiect Grunge, iar la încheierea sa, în 1949, cei de la Forţele Aeriene au negat în mod explicit posibilitatea originii extraterestre, adăugând isteria

de masă şi „stresul de război” la lista explicaţiilor, în afara fenomenelor naturale, afirmând de asemenea că multe dintre observaţiile raportate reprezentau înşelătorii ale unor persoane care urmăreau publicitatea ieftină sau erau halucinaţii ale unor oameni cu tulburări mintale.

Majoritatea profesorilor de antropologie ai mutantului acceptaseră isteria de masă/stresul de război drept explicaţii, însă mulţi dintre studenţi erau de altă părere. Ei socoteau că era o acţiune secretă a guvernului.

Nenumărate cărţi şi reviste susţineau acest punct de vedere, dar mutantul le-a găsit neconvingătoare, deşi avea certitudinea că pe Pământ exista cel puţin o entitate de pe altă planetă. La data la care Proiectul Blue Book a înlocuit Proiectul Grudge, mutantul îşi îndreptase atenţia în altă parte.

A căutat, atât în legende, cât şi în relatări ştiinţifice, fiinţe care îşi schimbau forma, ori oameni bănuiţi a fi nemuritori, invulnerabili. Existau mai multe legende decât fapte ştiinţifice, iar toate erau îngropate în istorie şi memorie.

În timpul câtorva vacanţe, a plecat pe furiş de la Berkeley ca să găsească şi să discute cu unii pe care îi bănuia de origine extraterestră: doi bărbaţi care-şi schimbau pielea anual, ca şerpii, şi o femeie care susţinea că elimina oase, acestea ieşindu-i prin piele. Femeia era o impostoare, iar cei doi bărbaţi erau evident umani, dar ciudăţenii din punct de vedere dermatologic. Unul dintre ei îşi decojise o mână, întorcând pielea pe dos, operaţiune care îi luase o săptămână; el i-a permis mutantului să şi-o tragă pe mână ca pe o mănuşă.

Dar tot uman rămânea. Însă, în mod instinctiv, şi mutantul îşi ascunsese adevărata natură, încă de la început, şi reuşise să rămână nedepistat până la acea dată. Poate existau şi alţii care procedau la fel.

O scurtă perioadă, s-a gândit să publice în ziarele din marile oraşe un anunţ care să sune: „Sunteţi fundamental diferit de restul umanităţii?” însă cunoştea suficient de bine natura umană ca să anticipeze ce răspunsuri va primi.

Nu s-a gândit la posibilitatea existenţei unei entităţi precum cameleonul, care îl putea căuta pe autorul

anunţului cu intenţii ucigaşe. Dar la vremea aceea nu credea că ar putea muri.

27 - FORT BELVOIR, VIRGINIA, 1951

Şi cameleonul manifesta interes faţă de OZN-uri; spre deosebire de mutant, el s-a dus direct la sursa informaţiilor.

Îşi petrecuse mii de ani în diverse armate şi, la o adică, fusese nazist în cursul celui de-al doilea război mondial. Războiul din Coreea i se păruse dezagreabil, dar cunoştea destul de bine sistemul militar şi ierarhia de acolo, ca să-şi dea seama că trebuia doar să aibă răbdare să devină funcţionar la Pentagon, mai precis Om al Aerului (o funcţie ce se crease de o lună) clasa a IV-a Patrick Lucas. După ce a ajuns să facă parte din personalul Pentagonului, a aflat ponturi şi informaţii confidenţiale şi a reuşit să se strecoare în Proiectul Blue Book.

Odată ajuns acolo, s-a îngrijit de propria promovare într-un mod inelegant, lucru pe care îl mai făcuse şi înainte: când un ofiţer necăsătorit a fost inclus în personalul care lucra la proiect, cameleonul i-a studiat dosarul personal, s-a împrietenit cu el încă din prima zi, a ajuns singur cu el în apartament şi l-a ucis.

În cadă, a efectuat o autopsie superficială, însă în-deajuns de minuţioasă ca să se asigure că ofiţerul era uman - pentru că, dacă ar fi existat, o entitate asemănătoare cameleonului ar fi fost la fel de mult atrasă de Proiectul Blue Book.

Sub numele de Patrick Lucas, a scris un bilet anunţând că se sinucide, iar la ora două dimineaţa a schimbat uniforma şi tăbliţa de identificare cu ofiţerul. După ce pierduse mai tot sângele, palid la faţă, ofiţerul arăta ca un om beat, care nu mai ştie de el. Cameleonul l-a cărat la maşina lui şi a oprit pe un drum din apropiere de Vienna, Virginia. A turnat din belşug benzină peste cadavru şi scaunul şoferului, a azvârlit un chibrit aprins şi s-a transformat aproape instantaneu, luând înfăţişarea ofiţerului. Apoi a fugit printr-o pădure, revenind în sânul civilizaţiei.

În scurtul articol apărut într-un ziar s-a spus doar că în incendiu cadavrul se carbonizase şi nu a putut fi identificat, însă maşina era înmatriculată pe numele unui funcţionar de la Pentagon. În aceeaşi dimineaţă, investigatorii au găsit biletul de adio, iar cazul a fost clasat. Colegii de serviciu au clătinat din capete; Lucas fusese un solitar.

Şi noul locotenent părea un solitar, iar după ce s-a răspândit zvonul că ar fi fost infiltrat de CIA, oamenii au preferat să-l ocolească.

Vreme de câteva luni, misiunea locotenentului în care se transformase cameleonul a fost de a analiza rapoartele referitoare la OZN-uri, pentru a găsi acele 10% dintre ele care meritau să fie investigate în continuare.

A comandat calendare din anii precedenţi, mergând până în 1948 şi, cu ajutorul unui efemeris[13] a marcat serile şi dimineţile când planeta Venus era deosebit de luminoasă. În felul acesta a economisit mult timp.

Ştia de Proiectele Semnul şi Grudge, şi nu a rămas surprins când a perceput că oamenii care lucrau la Proiectul Blue Book manifestau mai puţin interes faţă de evaluarea ştiinţifică a rapoartelor privind OZN-urile decât faţă de stabilirea de relaţii publice. Unii vedeau în asta dovezi privind o conspiraţie, însă cameleonul şi-a dat seama că, de fapt, era vorba de modul conservator de gândire al militarilor de carieră. În esenţă, prin Proiectul Blue Book se înţelegea un ofiţer şi câţiva oameni cu funcţii mărunte, la care se adăugau câteva zeci de alţi oameni, atât militari, cât şi civili, care, din când în când, îşi băgau nasul prin dosare.

Avea senzaţia că îşi petrecea la fel de mult timp cu reporteri şi politicieni pe cât îşi petrecea cu probleme de OZN. Ori de câte ori aveau o zi cu o recoltă slabă de ştiri, reporterii veneau personal sau telefonau, dorind ceva ca să umple măcar o rubrică din ziare. Politicienii cereau să li se spună de ce nu se făcuse nimic în privinţa observaţiilor

---

13 Efemeris - un tabel care prezintă poziţiile Soarelui, Lunii, planetelor, asteroizilor sau cometelor pe cer la un anumit moment. În scopuri ştiinţifice, un efemeris modern cuprinde programe de computer care generează poziţia corpurilor cereşti la orice dată dorită de utilizator (n. tr.).

raportate în circumscripţiile lor.

Cu instinctul militar tipic atunci când e vorba de a pune omul potrivit la locul potrivit, cameleonul a fost desemnat să răspundă la telefoane. Desigur, avea o experienţă de mii de ani în relaţiile cu oamenii. Însă tactul nu fusese niciodată arma lui preferată.

Cameleonul i-a studiat pe colegii investigatori la fel de atent ca şi pe piloţi, poliţişti şi fermieri care raportaseră asemenea fenomene, considerând că dacă pe lume mai exista unul ca el, atunci aceste trebuia să graviteze prin zona Fort Belvoir. Însă omologul său se afla pe cealaltă coastă a Americii, pornit într-o căutare asemănătoare, dar în felul său, şi renunţase să mai creadă în farfurii zburătoare.

După încă un an, şi cameleonul a procedat la fel. Într-o bună zi, în loc să se prezinte la slujbă, a mers cu maşina până la Washington şi şi-a cumpărat o mulţime de haine de lucru de la magazine de îmbrăcăminte second hand, iar pe la ora la care superiorii săi şi-au dat seama că unul dintre investigatorii lor părăsise sistemul fără să ceară aprobare, cameleonul lucra deja la o fermă de vaci din vestul statului Maryland.

28 - APIA, SAMOA, 2021

Ideea de a transmite către inteligenţele extraterestre mesaje care să nu depindă de limbaj a apărut încă din 1820: genialul matematician Cari Friedrich Gauss a propus defrişarea unei suprafeţe uriaşe din pădurea siberiană şi semănarea de grâu în pătrate care să reproducă teorema lui Pitagora. Folosindu-se de un telescop nu foarte puternic, un observator de pe Marte putea să vadă acel desen.

În secolele al XIX-lea şi XX au fost avansate şi alte idei, precum folosirea de oglinzi care să reflecteze lumina soarelui, focuri uriaşe care să sugereze forme geometrice, ori aprinderea şi stingerea ritmică a luminilor unui oraş.

În 1960, cum Marte nu mai prezenta interes, Frank Drake şi alţii au propus elaborarea unui „cod Morse” detectabil de la distanţe interstelare, folosindu-se

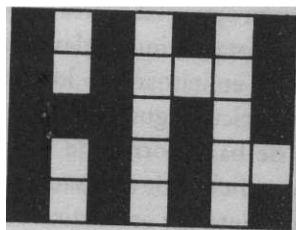
radiotelescoapele ca emiţătoare, în loc de antene, transmiţându-se un fascicul îngust de informaţii sub formă digitală. Ideea de bază pornea de la presupunerea că orice civilizaţie, suficient de avansată ca să recepţioneze mesajul, ar putea înţelege aritmetica binară. De aceea, s-au trimis de fapt o serie de linii şi puncte care spuneau „1 + 1 = 2” şi porneau de la această premisă. Ideea era de a se crea un tipar, o formă rectangulară alcătuită din pătrate care să constituie o imagine inteligibilă înnegrindu-se unele căsuţe (corespunzând cifrei 1) şi lăsând altele neatinse (corespunzând cifrei 0) - totul semănând cu un careu de cuvinte încrucişate înainte de a fi completat. Pentru ca acesta să aibă înţeles, trebuiau cunoscute dimensiunile formei rectangulare. Modalitatea cea mai simplă era de a transmite informaţia linie cu linie, dar cu pauze între ele. Apoi, o pauză mai lungă, şi repetarea procedurii, spre confirmare.

Acest lucru cere mult timp. Drake a sugerat că un şir lung de 1 şi 0 ar fi suficient, dacă ar exista modalitatea de a stabili câte dintre ele alcătuiesc o linie.

Răspunsul a venit sub forma numerelor prime. Orice pereche de numere prime înmulţite între ele dă un număr ce nu poate fi obţinut prin înmulţirea altor două numere. Numărul 35 nu se poate obţine decât prin înmulţirea lui 7 cu 5, aşadar, un extraterestru cât de cât, inteligent ar putea analiza acest şir de 1 şi 0:

10010101101010101010111010101010

şi ar obţine următoarea formă rectangulară.

Bineînţeles că o figură 5 pe 7 este la fel de probabilă, însă rezultă următorul desen, despre care sperăm că nu reprezintă o insultă în limba extraterestrilor.

Cu un număr suficient de spaţii, diferenţa dintre ordine

şi haos este evidentă. Exemplul lui Drake conţinea 551 de caractere, care alcătuiau o hartă de 29 pe 19 spaţii. Sigur că nu rezulta un cuvânt englezesc; de fapt, se voia a fi un semnal „primit”: înfăţişa o schiţare a unei creaturi extraterestre şi o diagramă a sistemului său solar, împreună cu alte forme care indicau că viaţa lui are la bază carbonul, că era înalt de 31 de lungimi de undă, şi că existau şapte miliarde de indivizi pe planetă - şi trei mii de colonişti pe următoarea planetă şi 11 exploratori pe următoarea. Mesajul pe care Jan voia să îl transmită artefactului folosea aceeaşi tehnică, deşi el putea fi ceva mai complicat, deoarece receptorul se găsea la câţiva centimetri depărtare; nu la ani lumină, începând cu aceeaşi aritmetică şi matematică, a trecut de desenul schiţat plus diagrama ADN pentru a alcătui reprezentările digitale actuale ale teoriei relativităţii a lui Einstein, fotografii ale unor oameni diferiţi, o fugă de Bach, una dintre stampele lui Hokusai înfăţişând muntele Fuji şi pictura Fata cu cercel de perle a lui Vermeer, în alb şi negru.

Transmiterea semnalului a durat aproximativ cinci-sprezece minute. Concentrându-se asupra unor părţi ale artefactului, s-au folosit toate frecvenţele, începând cu microunde şi terminând cu raze X; au bătut mesajul mecanic pe suprafaţa obiectului. Sigur, nu aveau cum să anticipeze reacţia lui. Poate că răspundea în vreun mod ce nu putea fi detectat - spunându-le: „Terminaţi şi lăsaţi-mă în pace!” Era normal totuşi să se aştepte un răspuns care să fie oarecum similar mesajului: prin lumină sau sunet, într-o secvenţă binară similară.

Da, putea fi şi o maşină lipsită de inteligenţă, capabilă să se ferească de pericole care i-ar distruge integritatea şi nimic altceva.

După două săptămâni de încercări, fără nici un rezultat, Jan şi-a pierdut curajul. I-a invitat pe Russ şi pe Jack să o întâlnească la restaurantul Sails pentru a lua cina şi a stabili câteva puncte strategice.

Cei doi bărbaţi au apărut împreună exact în clipa în care a izbucnit furtuna de la apusul soarelui. Soarele devenise un balon roşu la orizont, în vreme ce pânza ploii a traversat zona portului. Fără tunete sau fulgere; doar un

torent de apă.

— Încă o zi minunată în paradis, a zis ea.

— Extraterestrul încă n-a telefonat acasă? a întrebat Jack şi s-a aşezat.

— Are „convorbiri în aşteptare”.

Chelnerul le-a adus lista de vinuri. Jack a făcut un gest sugerând că nu are nevoie de ea şi a comandat o sticlă de Bin 43.

— Şi, ce părere ai? a întrebat-o Russ.

— Deocamdată, nici una. Şi-a umplut cana dintr-un ibric de argint. Cred că ar fi momentul să trecem la faza mediilor planetare. Dacă va reacţiona la aşa ceva, pot repeta algoritmul Drake, a spus ea, apoi a sorbit din ceaşcă. Aşa cum zici tu, Russ, poate doarme ori se află într-o stare de hibernare. Poate că dacă reproducem condiţiile de pe planeta mamă, va fi dispus să comunice cu noi.

Jan a tresărit, pentru că o pală de vânt a azvârlit spre ea câţiva stropi de ploaie.

— Chelner, a spus Jack, ridicându-se şi făcând semn către o masă dinăuntrul restaurantului. A luat ibricul lui Jan şi, în timp ce o femeie aprindea lumânările de la masă, chelnerul a apărut cu sticla comandată şi trei pahare.

— Sunt dispusă să am răbdare, a zis Jan, procedând la ritualul de degustare a vinului.

— Dar nu e vorba de răbdare. A pus palma peste buza paharului de vin. Cred că am făcut tot ce s-a putut în privinţa asta.

— Da, ştiam că vom afla totul ori nimic, a spus Russ.

Doar o privire la obiect şi vom... A ridicat din sprâncene şi a luat o înghiţitură de vin.

— Da, vom afla, a zis ea. Dar, deocamdată, nimic. Să mergem mai departe.

— Şi o luăm de la început? a întrebat Jack. Cu atmosfera de pe Mercur?

— Cu oricare, a spus Russ. Atmosfera de pe Mercur ne costă mai puţin. E vorba doar de arşiţă şi vid.

— Şi ce-aţi hotărât? El s-a uitat la Jan.

— Acustica e soluţia. Vrem să comunicăm în continuare mesajul prin lovirea suprafeţei obiectului. Dacă răspunde printr-un sunet, nu-l vom putea auzi în vid.

— Putem lega un fir metalic, pe care îl ţinem întins, a spus Jack, la fel ca la telefonul făcut din două cutii de conserve legate cu un fir.

— Greu de trecut aşa ceva prin zid fără să atenuăm vibraţiile.

Jack a ridicat din umeri.

— Atunci nu-l mai treci prin perete. Şi-a desfăcut şerveţelul de hârtie şi apoi a scos un stilou pe care l-a deschis. A desenat un pătrat înăuntrul altui pătrat şi a legat pătratul interior de cel exterior cu arcuri. Vedeţi? Avem firul întins care trage de partea din spate a acestuia - şi a atins pătratul interior - iar el acţionează ca un difuzor demodat. O să vibreze imitând vibraţiile artefactului.

— Dar tot nu vom putea auzi, a insistat Jan.

— Da, dar putem urmări procesul. Desenăm o grilă pe pătrat şi fixăm o cameră asupra lui.

— Aha, transformarea Fourrier, a spus Russ pe un ton aprobator.

— Ei, mare brânză, a spus Jack.

— Nu avem brânză, i-a explicat chelnerul, care tocmai apăruse în spatele lui. Vă putem oferi budincă de scoici sau pui cu ciuperci.

Russ s-a uitat la chelner şi a constatat că acesta nu glumea.

— Bine, budinca aceea şi peşte masimasi la grătar.

— Şi eu la fel, a zis Jan.

— Ca de obicei, a spus Jack.

— Colesterol cu sos de colesterol, a glumit Jan.

— Şi vin roşu la peşte?

— Bin 88, au spus Jack şi Russ în acelaşi timp. Dar de data asta vreau să fie cu adevărat arsă, a spus Jack, referindu-se la friptura de vacă. Dar rece la mijloc.

Chelnerul a dat aprobator din cap. Russ i-a imitat accentul:

— Sir, nu putem garanta că veţi supravieţui acestei mese. Vitele din Samoa au nişte paraziţi pentru care nu s-au găsit nume în nici o limbă occidentală.

Jack a zâmbit şi a umplut ambele pahare cu vin alb.

— Mercur, da? Iar apoi sărim pe Marte. Vid, şi puţin bioxid de carbon. După aceea, Venus şi planetele gazoase.

— Da, cu nume frumoase pentru trupe rock, a spus Russ.

— Titan? a întrebat Jan. Ori Europa?

— Cred c-ar merita încercarea, a zis Russ. Şi chiar spaţiu cosmic simplu, cu 2,8 °C deasupra lui zero absolut. Pesemne că a petrecut mult timp într-un asemenea mediu.

— Staţi puţin, a spus Jan, şi a scos un computer vechi din geantă. A derulat tastatura şi a scos antena, după care a tastat câteva cuvinte. Să lucrăm metodic. Începem cu mediul de pe Mercur.

Au parcurs jumătate din sistemul solar până să le sosească mâncarea şi l-au terminat la sherry şi brânzeturi, alcătuind o idee de program. Aveau să rezerve câte o zi fiecărui mediu, şi între una şi patru zile, între acestea.

Mercur cel fierbinte; Marte cel glacial; Titan, rece şi otrăvitor; arctica Europa, apoi modelul Jupiter: hidrogen şi heliu în formă lichidă la presiune înaltă, curgând cu 150 de metri pe secundă, asezonat cu metan şi amoniac.

Jan a luat o gură de sherry şi a derulat programul alcătuit.

— E ceva care mă deranjează. Jack a dat din cap.

— Presiunea din cameră...

— Nu. Ce ne facem dacă artefactul înţelege greşit? Dacă-şi închipuie că vrem să-l atacăm?

Russ a râs oarecum stânjenit.

— Credeam că eu sunt forma antropomorfică, nu el.

— Dacă face săritura aceea de pe piedestal cât e în simularea atmosferei de pe Jupiter...

— Ar fi mai rău decât o bombă care explodează deasupra solului, a zis Jack. Ar rade totul. S-ar auzi şi-n Samoa Americană.

— Ba chiar şi-n Fiji, a spus Russ. Chiar şi Honolulu.

29 - CAMBRIDGE, MASSACHUSETTS, 1967

Vreme de câteva luni, mutantul şi cameleonul s-au aflat în acelaşi oraş, făcând cam acelaşi lucru.

Cameleonul era la MIT şi studia inginerie maritimă, îl încântase perioada petrecută în Coreea ca ofiţer naval, iar

acum voia să înveţe mai multe despre proiectarea navelor de luptă.

Îl delecta orice avea legătură cu uciderea. În 1960, mutantul îşi luase doctoratul în antropologie. Combinând cunoştinţele sale privitoare la biologia Pământului şi cele legate de culturile ce se târau pe planetă era convins că sigur provenea de pe altă lume. De aceea s-a dus la Harvard cu scrisori de recomandare, măsluite în mod impecabil (devenind din nou un tânăr californian), şi a început să studieze astronomia şi astrofizica.

Chiar dacă probabil au călătorit laolaltă pe Linia Roşie[14], ori au fost în acelaşi timp la localul Plugul şi Stelele, pesemne că nici unul nu şi-a dat seama că se afla în compania unui seamăn. Amândoi stăteau cu ochii în patru după alţi extraterestri şi aveau o experienţă prea bogată ca să se dea de gol.

Nici unul dintre ei nu a fost recrutat pentru a participa la războiul din Vietnam. Mutantul a mimat un ulcer stomacal grav. Cameleonul şi-a luat diploma de masterat şi s-a înscris la Şcoala de Ofiţeri de Rezervă.

Aşadar, în timp ce cameleonul îndrepta tunurile către ţinte nevăzute din jungla vietnameză, mutantul îndrepta telescoape uriaşe către ţinte nevăzute din afara galaxiei. Număra în primul rând fotoni şi introducea rezultatele obţinute într-un program BASIC, cu ajutorul căruia obţinea un anumit fel de adevăr. Uneori, spre deosebire de astronomii profesionişti, mutantul decupla telescopul de contorul său fotonic şi se uita prin el la cerul înstelat al nopţilor.

Îl fascinau formaţiunile globulare şi în cele din urmă le-a fotografiat pe toate cele o sută şi ceva care se vedeau din Massachusetts. Şi-a văzut căminul, M22, arătând ca un glob neclar presărat de scântei, şi a revenit cu ochii de multe ori asupra sa, fără să-şi dea seama de ce.

În 1974, mutantul şi-a luat masteratul în astronomie, însă a descoperit că ar vrea să ştie ceva mai multe despre

14 Red Line („Linia Roşie”) este o linie de metrou din Boston, numită astfel pentru că trece prin Cambridge, unde se afla Univer- sitatea Harvard, a cărei culoare tradiţională este roşul-sângeriu (n. tr.).

computere şi abia după aceea să-şi continue căutările, de aceea s-a mutat la MIT vreme de câţiva ani, unde a studiat electrotehnica şi informatica.

Doi dintre profesorii lui mai avuseseră un extraterestru ca student.

I-a plăcut ţinutul, de aceea s-a întors la Harvard pentru a-şi lua diploma în astrofizică, bucurându-se de o altă întâlnire întâmplătoare. În cadrul activităţilor legate de absolvire, a corectat unele lucrări de la un curs elementar de astrofizică, numit Atmosfera Soarelui şi a stelelor. Una dintre studente se numea Jan Dagmar, pe care avea să o reîntâlnească mai bine de patruzeci de ani după aceea, în Samoa.

Universitatea Harvard şi-a respectat tradiţia de a-şi goni din cuib puii pe care i-a crescut, astfel că, după ce şi-a luat doctoratul, mutantul a trebuit să-şi caute de lucru în altă parte. Locul cel mai potrivit era Radio-Observatorul Naţional din Green Bank, din West Virginia, unde Frank Drake demarase Proiectul OZMA care, după douăzeci de ani devenise Proiectul SETI, altfel spus, pentru Căutarea Inteligenţei de Origine Extraterestră.

Mutantul a lucrat în cadrul proiectului timp de doi ani, sortând datele, apoi şi-a luat un concediu de studii pe durată nelimitată şi a schimbat tot felul de profesiuni, fără nici o legătură una cu alta. O vreme, a fost dansatoare exotică şi prostituată în timpul liber în Baltimore, după care a devenit bucătar într-un fast-food din Iowa City. Apoi s-a transformat într-o bătrână şi a ghicit în palmă la bâlciurile din Midwest, după care a revenit în California sub forma lui Jimmy, devenind un împătimit de surf vreme de câteva sezoane.

Sacrificându-şi jumătate din masă, s-a transformat într-un pitic şi a lucrat ca jongler la Circul Barnum & Bailey, reuşind să stabilească multe relaţii în lumea celor cu aspect ciudat. În acest fel a întâlnit oameni interesanţi, dar, indiferent ce ar fi susţinut ei, toţi păreau să fie pământeni.

S-a căsătorit cu Femeia cu Barbă, un hermafrodit sardonic şi cu un temperament stăpânit, rămânând împreună până în 1996. Mutantul a dispărut apoi, lăsând în urmă aproape trei kilograme de aur şi nici o explicaţie,

redevenind student.

După ce a absorbit doi câini vagabonzi, a revenit la tiparul Jimmy, însă a plecat din California, ajungând în Australia. A studiat ştiinţele mării la Monash University, dându-şi seama că ceea ce învăţase cu jumătate de secol înainte suferise revizuiri profunde.

Învăţase să se încreadă în anumite senzaţii - amintiri îngropate atât de adânc în fiinţa lui, încât îşi pierduseră cu totul acest caracter - şi una dintre ele era de afinitate cu adâncul apelor şi cu Pacificul.

30 - APIA, SAMOA, 2021

Au considerat că înainte de a începe experimentele de reproducere a mediilor planetare era prudent să construiască un zid de protecţie contra exploziilor între laborator şi insulă. Dacă s-ar fi întâmplat ca la simularea atmosferei de pe Jupiter să se producă o explozie, aceasta ar fi fost auzită şi în Fiji, dar măcar nu ar fi şters Apia de pe faţa pământului.

Zidul avea trei metri grosime la bază, cu o formă curbată spre vârf, unde ajungea la un metru grosime, fiind înalt de zece metri. Era un semicerc cu un diametru de 150 de metri, cu deschiderea către ocean. Cu toate că s-au angajat o serie de artişti locali să realizeze picturi murale pe faţa dinspre uscat, acel baraj se potrivea în peisaj ca un spin în ochi. Autorităţile locale nu s-au liniştit decât după ce s-au ales cu un autobuz şi două vitralii pentru biserica metodistă.

În eventualitatea unei explozii, toată forţa suflului, care altfel ar fi măturat insula, era deviată sau consumată pentru distrugerea barajului construit din beton spongios care mai curând s-ar fi lichefiat decât să cedeze.

Mai aveau însă câteva luni până să realizeze condiţiile de pe Jupiter. Planul original era de a începe cu cea de pe Mercur, însă personalul tehnic a insistat ca mai întâi să reproducă atmosfera de pe Marte. Dintre tehnicieni, Naomi şi Moishe plecaseră în Florida, unde obţinuseră costume spaţiale folosite de NASA şi petrecuseră câteva săptămâni

antrenându-se cu ele. Aşa ar fi putut pătrunde în mediul marţian ca să verifice situaţia. Condiţiile de pe Mercur erau mai severe; sistemele de condiţionare ale costumelor ar fi rezistat doar perioade foarte scurte de timp. De aceea, părea normal să se înceapă experimentele cu condiţii care să permită contactul şi controlul uman nemijlocit.

Prin urmare, în primele câteva zile, Naomi şi Moishe s-au plimbat pe cele trei sute şi ceva de metri pătraţi de „Marte”, verificând etanşeitatea, testând toţi senzorii şi dispozitivele de comunicaţie în mediul relativ îngăduitor.

Doar relativ: presiunea atmosferică ajungea la o sutime din cea care se înregistra la nivelul mării, fără nici urmă de oxigen, ci doar bioxid de carbon, cu urme slabe de azot şi argon. Şi totul răcit la -100 °C, apoi readus la o temperatură plăcută, adică -26 °C, simulând-o pe cea de la ecuator în timpul verii marţiene. Lumina ambientală a fost foarte scăzută şi de culoare roz, cu raze preponderent ultraviolete.

Mediul n-a provocat probleme serioase, astfel că Jan a repetat mesajul Drake de trei minute, transmiţându-l prin lovituri şi lumini intermitente la diferite lungimi de undă, într-un şablon care va fi repetat în toate mediile: de la unde radio la microunde, prin domeniul de lumină vizibilă şi până la lumină ultravioletă. Au hotărât că nu era cazul să ajungă până la raze gamma sau X, considerând că acestea ar fi putut fi percepute drept agresiune.

În planul original de rezervă, au început cu unde radio cu lungimea de undă de un metru, apoi au ajuns la o zecime de metru, după care, la microunde, la un centimetru, şi aşa mai departe, cele de-a şaptea şi a opta iteraţie fiind în ultraviolet. Însă Jack a arătat că numărul zece nu reprezenta ceva deosebit decât pentru creaturile care au zece tentacule ori degete, astfel că, pentru a nu fi consideraţi părtinitori, au folosit ca divizor pi la pătrat, adică 9,8696.

Artefactul a tolerat condiţiile tipice pentru Marte, dar nu a dat semn într-un sens ori altul, astfel că s-a eliminat atmosfera rarefiată, fiind înlocuită cu vidul fierbinte al planetei Mercur. Un soare artificial s-a târât alene pe un cer simulat, timp în care, cu răbdare, prin acel infern încins la 320°C, suficient pentru a topi plumbul, s-au transmis

mesaje prin bătăi, sunete şi lumini.

Însă în comparaţie cu Venus, Mercur era un loc în care puteai merge la picnic. S-au aşezat la adăpostul zidului şi au pompat înăuntru bioxid de carbon fierbinte, până la 90 de atmosfere şi la 464°C. Aşa cum se întâmplase şi în cazul simulării atmosferei de pe Mercur, temperatura artefactului s-a ridicat în acelaşi ritm cu cea ambientală. Reacţia lui la mesajul lui Jan a fost aceeaşi tăcere. Au readus lent presiunea şi temperatura la ambientul din Samoa, caldă pentru nord americani, chiar dacă ea era mortal de rece pentru venusieni.

Unele componente şi o parte din cablaje fuseseră suprasolicitate, şi nici componentei umane nu îi venise tocmai uşor. De aceea, oamenii şi-au luat câteva zile libere, cât s-au asamblat şi livrat o serie de piese de schimb din diverse ţări, şi au plecat să se odihnească pe o insulă ceva mai demodată, ce se numea Savai'i.

După ce au admirat faimoasele „nări”[1], nu aveau mare lucru de făcut decât dacă ar fi fost surferi care-şi căutau moartea cu lumânarea, astfel că majoritatea au făcut plimbări lungi, bucurându-se de linişte şi pace. Unii dintre ei au urmărit, ori au jucat, partide de crichet. Jan a angajat o bătrână care să o înveţe cum să vopsească pânza tradiţională siapo, şi a petrecut câteva după-amieze făcând numai asta, confecţionând perniţe pentru nepoţi şi ascultând în acelaşi timp vuietul hipnotic al valurilor oceanului spărgându-se de ţărm, sorbind sucuri din fructe locale şi fără a gândi prea mult. Sau cel puţin a încercat.

Au stat la venerabilul Safua Hotel, care era de fapt alcătuit din câteva cabane aşezate în jurul unei faleze centrale, unde se serveau produse de bufet drept masă de seară, iar un bar automatizat slujea drept atracţie şi liant social.

Prin lege, pe insulă nu exista nici un local, astfel că distracţiile nocturne se organizau între patru pereţi. Russ şi Naomi au jucat şah, în vreme ce mulţi alţii au ascultat un grup înjghebat din localnici foarte tineri care alternau muzica modernă cu cea tradiţională din Samoa. Aceştia din urmă au încercat să-i înveţe pe oaspeţi cum să danseze în stil samoan, dar fără succes, cu excepţia lui Jack, lucru ce a

surprins mai pe toată lumea. Jack a bolborosit ceva despre Hawaii, unde stătuse o perioadă cât satisfăcuse serviciul militar. După trei zile, au fost anunţaţi că se primiseră toate echipamentele de înlocuire, şi că instalarea acestora avea să se încheie în dimineaţa următoare. Drept urmare, au luat un avion uşor pentru a se înapoia pe Apia - călătoria pe mare ar fi fost ceva mai neplăcută pentru majoritatea dintre ei - şi folosind binocluri, au putut vedea din când în când pisici de mare şi rechini în apa transparentă.

Muese, unul dintre tehnicienii de origine samoană care rămăsese acasă, săpase o groapă adâncă pe plaja dintre zidul de protecţie şi laborator, unde făcuse un foc pentru a prăji un porc învelit în frunze de taro. În cursul după-amiezii, mai făcuse şi o groapă superficială, învelise cartofi dulci în folie de aluminiu şi pusese un grătar peste cărbuni pentru a frige pui şi peşte.

Jack a adus câteva vase cu gheaţă pentru băuturi şi un butoi de bere, şi i-a invitat pe toţi cei patruzeci şi opt de angajaţi din cadrul proiectului să vină la petrecere. Nu exista un motiv deosebit pentru a organiza o petrecere, dar nici nu aveau motive să se abţină. Activitatea avea să fie reluată din plin în următoarele zile.

Cu puţin înainte de apusul soarelui, Muese a dezgropat porcul şi s-a chinuit jumătate de oră să-l porţioneze, în vreme ce restul se ocupau de pui şi pe porţiile de pon şi masimasi. Reflectoarele de securitate s-au aprins automat, dovedindu-se mai puţin romantice decât torţele, însă dând lumină mai bună pentru gătit şi ales oasele de peşte.

După acea masă somptuoasă, un grup s-a strâns în apropierea focului cu ghitare, o muzicuţă, o vioară şi un fluier, şi a cântat muzică semănând cu cea irlandeză şi gaelică, aşa cum erau acestea cunoscute în Statele Unite. Russ şi Jan s-au tras deoparte, luând cu ei o sticlă de vin alb de Burgundia, înfăşurată într-un prosop umed.

— Şi ce facem dacă ajungem la atmosfera jupiteriană şi tot nu obţinem nici un răspuns? a întrebat Russ.

Jan a ridicat din umeri.

— Cred că vom trece la acţiuni invazive. Jack avea sigur ceva idei. Deocamdată nu s-a pronunţat.

Russ şi-a golit paharul, dar nu şi-a turnat altul.

— Are şi altceva decât idei. E vorba de o ofertă. Tocmai din China.

— N-a scos nici o vorbă până acum.

— Mda. Ştiu asta doar pentru că mă aflam în birou când maşina a decriptat mesajul. Nu-mi putea cere să nu mă uit.

— Dă-mi voie să ghicesc. Vor să vâre obiectul în tocană cu ciuperci.

— Nici pe departe. Şi, oricum, tocana asta e americană.

— Ştiu. Şi atunci, despre ce este vorba?

— Vor participa la finanţare pentru lansarea artefactului pe orbită. Vor împărţi costurile pentru patru rachete Long March.

— Şi după ce îl plasează pe orbită?

— Cred că vor lua şi laserul acela puternic, şi-l vor folosi la capacitate integrală, fără să mai pericliteze Pământul.

Ea a clătinat din cap.

— Să mă anunţi când se vor afla exact deasupra capului, ca să-mi caut o ascunzătoare.

— Cred că-l putem face să se răzgândească. Asta ar însemna să folosim banii puşi la dispoziţie de guvern. (Apoi a umplut paharele amândurora.) Trebuie totuşi să venim cu altă idee.

Ea a rămas cu privirea la domul de izolare.

— L-am putea trimite în viitor.

— Dar întâi trebuie să construim o maşină a timpului.

— Mă refeream la ceva mai simplu. Facem un gard în jurul lui şi aşteptăm până când ştiinţa vine cu o soluţie, a zis ea şi a sorbit din pahar, privind spre dom. Să suspendăm proiectul vreme de zece, cincizeci ori o sută de ani.

— Mai curând îl văd pe Jack murind.

Ea a dat din cap.

— Aşa gândeam şi eu, şi ceilalţi.

31 - WASHINGTON, D.C., 1974

Cameleonul a hotărât să se stabilească într-un loc şi să facă avere. Fusese bogat şi în trecut, datorită prăzilor de război, dar nu ajunsese un capitalist bogat, lucru ce i se

părea ispititor.

Şi-a păstrat identitatea de bază a unui bărbat care se ducea în fiecare dimineaţă la slujbă, îşi îndeplinea sarcinile administrative ca un roboţel de treabă, apoi se ducea acasă, la garsoniera lui, probabil să se uite la televizor şi să citească. Părea să nu manifeste interes faţă de femei, iar mai toţi colegii îl considerau homosexual.

În realitate, noaptea, cameleonul devenea tânăr şi homosexual. Renunţa la câteva kilograme bune şi arăta cu cincisprezece ani mai tânăr, lucruri pe care îl făcea fără dureri într-o secundă, şi schimba costumul de serviciu cu ceva mai atrăgător şi de bun-gust. Apoi pleca la vreo întâlnire ori ieşea în căutarea unei noi surse de bani.

Avea trei bărbaţi bogaţi, care îi făceau cu regularitate „daruri” pentru discreţie şi pentru serviciile aduse, şi, de asemenea, câştiga mai mult agăţând bărbaţi pe care, după partida de sex, îi jefuia. Dacă aceştia se opuneau, în unele cazuri se vedea silit să-i ucidă, dar ameninţarea cu divulgarea era de obicei suficientă. Prefera să-i lase în viaţă, astfel încât să-i poată identifica după luni ori ani pentru a relua relaţia cu ei sub altă înfăţişare. În anii şaptezeci, la Washington exista o „societate” homosexuală, iar cameleonul se învârtea în sânul ei ca un prădător invizibil.

Nu prefera relaţiile homosexuale celor normale; îi era indiferent. Cu toate acestea, câştiga mai puţini bani ca femeie, iar ca homosexual care se prostitua, mânca la restaurante mai bune, unde întotdeauna partenerul său plătea nota.

Anii şaptezeci şi optzeci s-au dovedit benefici pentru cei care jucau la bursă, cel puţin pentru investitorii conservatori, iar toţi banii pe care cameleonul îi obţinea prin sex şi extorcare mergeau direct la brokerul lui. După ce a făcut primul milion, a devenit el însuşi broker, manipulând identităţile false sub care apărea slujindu-se de una suplimentară.

Nu avea un plan, în sensul că ar fi fost mânat de ambiţie. Urmărea cum diferitele lui conturi creşteau şi scădeau la fel ca un crescător de flori, care într-un anotimp fertilizează şi în următorul trebuie să golească grădina.

Treptat, a devenit cea mai bogată creatură de pe pământ, deşi bogăţia îi era dispersată între mai bine de o sută de identităţi şi mii de conturi. Cu scop de experiment, a declanşat două războaie şi a profitat din ambele, deşi nu la fel de mult ca din droguri şi servicii pe Internet.

Păstra conturile un an până se umpleau, apoi, în loc să profite de avantaj, lăsa banii să dospească un an sau chiar un deceniu sau două. Până apărea ceva mai interesant. Poate cu banii avea să obţină cea ce nu reuşise prin cercetare, adică descoperirea altei creaturi ca el. Oamenii nu reprezentau o ameninţare pentru el.

32 - MELBOURNE, AUSTRALIA, 1997

Mutantul s-a stabilit în campusul Gippsland al Universităţii Monash în 1997, unde a stat patru ani, obţinând două diplome, în biologie marină şi biotehnologie. I-a plăcut la Melbourne, dar de multe ori şi-a petrecut timpul liber în apă, devenind subiect, dar şi cursant al biologiei marine, şi bucurându-se de peşte mai proaspăt decât i-ar fi oferit orice specialist în sushi.

Realizările lui academice au fost fără cusur, deoarece cursurile de la Monash nu s-au dovedit mai dificile decât cele de la Harvard ori MIT, astfel că a acceptat o bursă la Universitatea James Cook din Queensland, unde a studiat patru ani, obţinând diploma de masterat în ştiinţe şi doctor în biologie marină, specializându-se (destul de firesc) în comportamentul animalelor marine.

Apoi, cu titlul proaspăt de doctor, s-a angajat la AIMS, Institutul Australian de Ştiinţe Marine, unde a început să studieze „gropile stranii”, formulare folosită de pescari pentru a denumi zonele noroioase care murdăresc plasele de fund în apropierea recifurilor. La mulţi kilometri în larg, acestea se dovediseră a fi surse de apă dulce care proveneau din torente subterane – un proces natural care avea un efect nefiresc asupra recifurilor, deoarece apa aducea substanţe nutritive de la ferme, care, la rândul lor hrăneau algele, atrăgând astfel peşti în zonă. Pescarii păstrau secrete locurile acelor gropi, deoarece ele atrăgeau

bancuri de peşti – o captură bună făcea uitat necazul produs de ruperea unui năvod.

Investigarea acestui fenomen i-a oferit mutantului primul prilej de a se vedea pe sine ca rechin alb. AIMS folosea videocamere subacvatice pentru a monitoriza populaţiile de peşte, iar la un sfârşit de săptămână, mutantul s-a dus să viziteze un loc unde era amplasată o asemenea cameră. A prins între fălci cutia cu momeală ce se folosea pentru atragerea peştilor mărunţi, şi a făcut-o plată, frământând-o de colo, colo, ca reacţie normală la ciudatul gust metalic. Filmul s-a bucurat de un succes nebun, care îi uimise pe oceanografi şi făcuse deja turul lumii până la transformarea mutantului în om şi revenirea lui la laborator.

- Urât exemplar, a spus el, după ce a văzut filmul, apoi a reacţionat şi previzibil: Ba nu, e *frumos,* nu vedeţi? Doar e rechin.

În realitate, în perioada respectivă nu s-a comportat ca un adevărat rechin, analizând diferenţa dintre savoarea oceanului în apropierea acelei gropi şi gustul din alte zone: apa dulce era uşor acidulată. Pe termen lung, asta era rău pentru recif, dar pe termen scurt, acesta semăna cu un bufet de genul mâncare la discreţie pentru creaturile mici, care se hrăneau cu alge şi plancton, pentru cele mari, care se hrăneau cu acestea şi tot aşa în susul lanţului trofic, până la pescari, care blestemau gropile pentru că le murdăreau plasele, dar se întorceau acolo pentru capturi bogate.

În cele din urmă, fenomenul făcea parte dintre cei câţiva factori interconectaţi care distrugeau porţiunile din largul Marii Bariere de Corali, ceea ce afecta turismul, dar şi pescuitul. Mutantul a făcut o specialitate din asta, şi, faptul că era rechin cu jumătate de normă i-a oferit avantaje faţă de alţi cercetători: putea depista asemenea gropi în etapele de început, înainte ca ele să atragă peşti, care, la rândul lor atrăgeau atenţia oamenilor. În acest fel, el a făcut analize „productive” pe dos: descoperea relaţii între modelele de pescuit din apropierea coastei şi formarea de gropi ciudate, astfel că putea face predicţii ştiinţifice privind locurile unde se găseau gropile mici, în formare.

Acest lucru a condus în cele din urmă la un program selectiv de împădurire – pătrunderea apei dulci în ocean era provocată în mod indirect de absenţa copacilor, care înmagazinează de obicei mari cantităţi de apă după ploi, care se evaporă apoi fără probleme, formând norii.

Identitatea lui, aceea de James „Jimmy” Coleridge, era deja bine conturată şi recunoscută, un californian care îmbrăţişase cu entuziasm Australia. La 27 de ani, Jimmy era considerat un geniu în domeniul restrâns pe care îl stăpânea. Universitatea James Cook i-a promis „Specialistului în gropi ciudate” titularizarea în curând pe postul de profesor, iar mutantul a acceptat cu oarecare încântare, văzând în aceasta o poziţie utilă de pe care să poată evalua situaţia generală a ştiinţelor care studiau viaţa marină din Pacific.

Undeva, în adâncuri, trebuia să se afle şi răspunsul.

Tânărul doctor Coleridge era agreat de studenţii săi, atât de cei care urmau cursuri generale de oceanografie, cât şi de cei care lucrau cu el la Probleme Speciale în Ecologia Marină. Aşa s-a întâmplat că a curtat şi s-a că-sătorit cu una dintre absolvente, Marcia, o blondă frumoasă din Tasmania.

Ea a abandonat cursurile ca să devină soţie de profesor, o situaţie pentru care nu era tocmai bine pregătită. A atras atenţia nefirească a altor soţi din rândul cadrelor universitare, lucru care, evident, i-a făcut plăcere, flirtând cu o energie crescândă, mai ales că mariajul nu o fericise cu copii – o ambiţie destul de normală, însă greu de realizat dacă soţul nu are sex şi nu este cu adevărat uman.

Capricioasă şi schimbătoare, ea a devenit un adevărat diavol tasmanian pentru Jimmy, astfel că, în mod inevitabil, s-au găsit alţi bărbaţi dispuşi să o îmblânzească.

În primăvara anului 2008, când a rămas însărcinată, mulţi au bănuit ceea ce soţul ei ştia cu certitudine.

Mutantului nu-i surâdea ideea de a-şi complica existenţa cu copii, astfel că s-a arătat mai fericit decât alţi soţi când s-a vădit că tatăl nou-născutului era de altă rasă. (Cât de diferit, doar Jimmy a ştiut). Unii i-au admirat calmul cu care a acceptat vestea, mărinimia lui de a-i acorda un divorţ din vina ambelor părţi şi binecuvântând recăsătorirea

ei cu singurul bărbat de culoare din cercul lor de prieteni. Alţii au socotit că era o abdicare ruşinoasă de la drepturile lui ca bărbat. Chiar dacă în Queensland nimeni nu ar fi făcut distincţia între negru şi alb, mulţi măcar ar fi gândit măcar astfel.

Scandalul ar fi putut frâna cariera lui de la James Cook, aşa că în momentul când cei de la Universitatea Hawaii i-au propus postul de profesor plin, Jimmy a înşfăcat nada ca un rechin flămând ce era la sfârşit de săptămână.

Mutantul a decis să rămână o vreme ca Jimmy Coleridge. După ce-şi cizelase însuşirile sociale tipice secolului douăzeci şi unu în nordul tropical, faptul că studiase şi predase în Australia timp de treisprezece ani îi dădea un accent uşor exotic şi un comportament pe măsură. Jimmy era apreciat şi iubit de cadrele didactice bărbaţi şi de studenţi drept un tip agreabil şi dintr-o bucată, care nu se ameţea decât atât cât să fie rămână simpatic, dar putea bea până îi vâra pe toţi ceilalţi sub masă. Bineînţeles că pentru el ginul era la fel de inofensiv ca şi combustibilul de rachetă ori acidul clorhidric.

Coleridge se bucura de un respect deosebit, ţinând două cursuri şi un seminar la anii terminali, precum şi unul de Introducere în Oceanografie, acesta din urmă într-un amfiteatru cu capacitatea de 150 de persoane, dar la care se înscriseseră mult mai mulţi studenţi. Scotea lucrări cu o regularitate de metronom; având în vedere viaţa lui socială intensă şi cea academică, unii se întrebau chiar când mai avea timp să doarmă.

Desigur, se prefăcea că doarme uneori în braţele vreunei studente sau tinere profesoare, lucru care nu dăuna reputaţiei lui. Îşi redacta majoritatea lucrărilor în acel mod, cu ochii închişi şi cu mintea funcţionându-i la capacitate maximă.

În cel de-al zecelea an de profesorat, totul s-a schimbat. Ca mai toată lumea, a citit şi văzut ştirile legate de ciudatul artefact pe care Poseidon Projects în scosese din Groapa Tonga. Spre deosebire de restul lumii, mutantul a simţit un şoc, provocat probabil de recunoaştere.

A luat imediat legătura cu organizatorii proiectului, şi s-a lovit ca de un zid: nu se făceau angajări. Toate posturile

erau ocupate de oameni care porniseră proiectul. I s-a mulţumit pentru interes, dar asta nu l-a satisfăcut. Putea doar citi datele publicate, dar trebuia să-şi vadă în continuare de munca lui.

Mutantul era convins că nu vor fi publicate toate datele. Pe oamenii aceia îi mâna pofta de profit, nu dorinţa de cunoaştere.

Pentru prima oară în viaţă s-a gândit să-şi dezvăluie adevărata sa natură. „Nu doriţi un consultant care vă poate ajuta cu adevărat în relaţiile cu extratereştrii?”

Dar n-a făcut-o.

33 - APIA, SAMOA, 30 MAI 2021

Nu era prea greu de realizat atmosfera tipică pentru Europa, sub suprafaţa ei de gheaţă. S-au gândit chiar să nu încerce deloc, întrucât mediul – soluţie salină rece, la presiune – nu se deosebea prea mult de cel din Groapa Tonga, unde artefactul stătuse, cu aproximaţie, încă de la începutul timpului. Pe de altă parte, existau şi motive temeinice pentru a se realiza acel mediu. Se putea ca artefactul să reacţioneze la un mediu familiar.

El nu s-a arătat deloc recunoscător nici când a fost lăsat în mediul cunoscut, rămânând la fel de pasiv ca şi până atunci, reflectând temperatura dar, în rest, fără a da vreun semn că ar recunoaşte eforturile oamenilor. Acesta a constituit un test bun privind capacitatea domului de a rezista întreg, lucru ce avea să fie pus la încercare de atmosfera jupiteriană, însă în rest nu a reuşit decât să ridice presiunea arterială a observatorilor cam în acelaşi ritm cu presiunea apei dinăuntru.

După ce Jan terminase algoritmul cunoscut ei, domul a fost depresurizat şi golit, apoi pregătit pentru realizarea atmosferei de pe Io, cea mai apropiată de centru dintre lunile de mari dimensiuni, sateliţi ai lui Jupiter, descoperiţi de Galileo Galilei.

Atmosfera de pe Io este bizară şi schimbătoare, însă rarefiată, fiind foarte aproape de vid. Poate ajunge la aproximativ o sută de nanobari şi coborând până la unu

(aerul de pe vârful Everestului este de 330 de milioane de nanobari). Faptul că este alcătuită dintr-un amestec de bioxid de sulf şi sodiu nu are nici o legătură cu supravieţuirea omului acolo; omul s-ar transforma instantaneu într-un sloi de gheaţă în cursul decompresiei explozive, şi nici nu ar mai apuca să observe că aerul miroase rău.

Cu toate acestea, condiţiile de la suprafaţa lui Io probabil că nu sunt neobişnuite pentru univers, de aceea au realizat modelul, o atmosferă apropiată de vid, glacială, plus ceva bioxid de sulf îngheţat pe podea. Au modificat temperatura de la 173 °C la 143 °C, suficient pentru ca o parte din bioxidul de sulf să sublimeze, apoi să cadă sub formă de zăpadă.

Artefactul a reflectat cuminte modificările de temperatură, însă, în rest, a ignorat investigaţia.

Nu a fost nevoie să opereze modificări mari pentru a simula atmosfera de pe Pluto, ci doar să extragă bioxidul de sulf, să coboare temperatura la -40 °C şi să introducă puţină zăpadă: azot solidificat, metan şi monoxid de carbon, cu o idee de etan, care să dea gust azotului. Pentru orice creatură pământească, acea atmosferă nu se deosebea de cea de pe Io, dar pentru cineva obişnuit să trăiască pe un bulgăre de zăpadă din Iad, asta ar fi fost cu totul altceva.

Au folosit pentru ultima oară costumele spaţiale – pentru că, în baza înţelegerii, trebuiau să evalueze performanţele costumelor în diferite medii – după care acestea au fost înapoiate NASA. În cazul reproducerii condiţiilor de pe Jupiter, ele nu ar fi fost de nici un folos.

Pentru celelalte planete, se simulaseră condiţiile de la suprafaţă. Acest lucru nu era posibil pe Jupiter. Modelele teoretice admiteau existenţa unui miez din rocă, însă nu se putea ajunge acolo. Pe măsură ce se coboară prin atmosfera sau, din ce în ce mai densă, Jupiter devine mai curând o stea decât o planetă – temperatura ajunge la aproximativ 30000°C, iar presiunea atinge 100 de milioane de atmosfere. Acolo există „hidrogen metalic sub formă lichidă”, iar dacă în asemenea condiţii poate trăi ceva, atunci Pământul ar fi devenit lipsit de orice interes.

Jan a decis să încerce cele două regimuri de Jupiter: cel

aflat la o adâncime suficientă a atmosferei, care să beneficieze de o presiune atmosferică egală aceleia a Pământului la nivelul mării, cu toate că temperatura era de –100 °C şi, altul, mai adânc, unde presiunea era de 5 atmosfere, dar temperatura ajungea la 0 °C. În ambele cazuri, atmosfera era compusă în proporţie de 90% hidrogen, restul fiind heliu şi ceva arome – metan, amoniac, etan şi acetilenă.

Din punctul de vedere al temperaturii şi presiunii, acele condiţii erau mult mai uşor de realizat decât cele de pe Venus. Însă bioxidul de carbon nu este inflamabil. Jan s-a uitat la rezervoarele uriaşe de hidrogen, ce aşteptau trecerea la faza de înaltă presiune şi a încercat să alunge din minte mingea de foc ce se putea naşte.

Era vorba de o cantitate de o mie de ori mai mare decât aceea care a explodat în cazul dezastrului petrecut cu dirijabilul Hindenburg.

Mai toţi cei angajaţi în proiect, inclusiv Jan, nutreau slabe speranţe că artefactul avea să reacţioneze la ceva anume. Iar dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, s-ar fi considerat că se petrecuse o eroare experimentală.

Ceea ce se afla în interiorul artefactului nu gândea, adică nu făcea asta la fel ca oamenii. Nu-şi punea probleme pe care apoi să le rezolve. Pe de altă parte, nu se întreba care îi era locul în univers. Nu simţea nicidecum nevoia de a comunica.

Scopul său era supravieţuirea şi deţinea instrumente puternice pentru a realiza asta. Dacă viaţa care înfrumuseţa suprafaţa acestei planete părea a fi o ameninţare, putea simplifica situaţia. Din fericire, avea o răbdare care depăşea orice capacitate de înţelegere a oamenilor. La toate loviturile şi încercările de penetrare sau zgâriere ar fi putut răspunde, în cazul că s-ar fi simţit iritat, cu un simplu exerciţiu de voinţă, şi ar fi prăjit planeta, curăţând-o de oameni.

Însă o parte centrală din sine se găsea afară. Putea prea bine să aştepte întoarcerea ei. Probabil, a decis ea în cele din urmă, va grăbi întoarcerea răspunzând la acele mesaje prin lovire.

Când a coborât din avion pe aeroportul din Apia,

mutantul a găsit insula în plină sărbătoare nebună, cu toate că era ora trei dimineaţa. Vreo douăzeci de tineri şi tinere dansau şi băteau din palme la unison; pretutindeni se vedeau steaguri şi ghirlande multicolore.

În Hawaii, când se îmbarcase, îi fusese imposibil să nu observe că o serie dintre pasagerii albi erau neobişnuit de bătrâni. Când tinerii au încetat să mai cânte, timp în care-şi aştepta bagajele, a găsit explicaţia. Era a 60-a aniversare a independenţei statului Samoa, iar acei bătrâni erau ultimii supravieţuitori din forţele americane care fuseseră staţionate acolo în cel de-al doilea război mondial.

Atunci şi-a amintit imediat cu neplăcere de Bataan, iar în acelaşi timp, primăriţa din Apia i-a întâmpinat pe bătrânii veterani şi le-a spus poveşti pe care le auzise de la tatăl şi bunica ei. Mutantul a ascultat totul cu un aer respectuos, fără ca pe faţa lui să apară vreo expresie care să-i trădeze sentimentele.

Avea o faţă plăcută, chiar frumoasă. Mutantul luase forma unei tinere atrăgătoare.

Anunţul de pe net la care răspunsese se dăduse pentru angajarea unui tehnician laborant capabil să folosească o serie de aparate şi care să aibă cunoştinţe de biologie marină şi astronomie. Nu se cereau titluri de doctor în acele domenii, însă mutantului i-ar fi fost greu să se laude cu ele, chiar dacă le poseda. Documentele false pe care le avea asupra sa erau suficient de impresionante şi doar susţinea că studiase intens biologie marină şi obţinuse o diplomă în astronomie. (Diploma chiar îi aparţinea femeii a cărei înfăţişare o împrumutase. Din fericire, aceasta nu mai lucra, deoarece devenise mamă de tripleţi în Pasadena.)

Încropirea unei identităţi false i-a creat dificultăţi mai mari decât în alte situaţii. Mutantului nu-i era deloc greu să se dea drept femeia din Pasadena; avea până şi amprentele şi tatuajele ei, ba chiar şi mirosul ei specific.

Însă trebuise să se arate vrăjitor în domeniul informatic pentru a şterge evidenţele privitoare la soţul ei şi pentru a introduce un raport de activitate impresionant. Trebuise să se asigure că mesajele prin computere, telefon şi fax aveau să fie dirijate prin sine, înainte ca ele să ajungă la Rae Archer.

Adevărata Rae Archer era frumoasă şi făcea eforturi ca să pară mai tânără. Mutantul a modificat amănuntele, astfel încât să rămână acelaşi chip, însă doar simpatic, şi să sugereze vârsta reală, treizeci de ani.

După ce anunţul apăruse pe website-ul *Sky and Telescope,* reuşise totul în mai puţin de o zi. (Realizase o monitorizare automată cu ajutorul cuvintelor-cheie „Apia” sau „Poseidon Projects”.) Sub forma ei, vorbise cu Naomi şi Jan, care au fost de acord să îi acorde doamnei Archer un interviu, dacă aceasta era dispusă să rişte costul biletelor de avion până în Samoa şi retur. Mutantul a socotit că făcuse o treabă bună mimând comportarea unei tinere care încearcă să-şi controleze emoţia şi entuziasmul.

Desigur, verificarea datelor prezenta un risc deosebit de mare. Mutantul introdusese fişiere care să confirme competenţa profesională a lui Rae Archer în toate funcţiile deţinute până atunci. Însă dacă Naomi şi Jan ar fi hotărât să telefoneze în Statele Unite şi să întrebe o persoană reală care să-şi amintească de aptitudinile femeii, întregul eşafodaj de minciuni s-ar fi năruit.

La ora trei dimineaţă, toată lumea din Apia era ameţită şi scrântită. Aproape toate taxiurile din oraş aşteptau în faţa aeroportului – avionul din Honolulu sosea doar de două ori pe săptămână – dar mutantul a cerut informaţii şi a procedat cu bun simţ, luând un autobuz până în oraş. Cei treizeci de kilometri oricum se parcurgeau cu viteză redusă. Pentru trei dolari în plus, autobuzul a ieşit de pe traseu, mergând o intersecţie în plus, şi l-a lăsat pe mutant exact la uşa pensiunii situate la un kilometru depărtare de plaja unde se desfăşura proiectul Poseidon.

Cu pleoapele grele de somn, dar prietenos, proprietarul a apărut pentru a-l conduce pe mutant la camera sa. A mimat câteva ore de somn (timp în care a dirijat patru e-mail-uri către adevărata Rae Archer şi a monitorizat un apel greşit), apoi a urcat pe munte ca să vadă apariţia zorilor.

34 - APIA, SAMOA, IUNIE 2021

Mutantul bănuia că, din cauza sărbătorii, ar putea

apărea o anumită amânare a lucrurilor, dar nu se aştepta la o respingere totală.

— Reveniţi poimâine, i-a spus paznicul după ce a telefonat să anunţe sosirea ei. S-ar putea să treacă şi o săptămână până să vă primească cineva. (Ea l-a întrebat de ce, iar el a dat din cap şi a continuat să asculte, ce i se comunica telefonic.) Vă vom rambursa cheltuielile suplimentare. Apoi a ascultat din nou. Acum se întâmplă prea multe lucruri. Între timp, vizitaţi oraşul şi împrejurimile.

Mutantul a auzit foarte bine ce i se comunica în receptor, desigur. Agitaţia din glasul femeii – după telefoanele spre Statele Unite, şi-a dat seama că era vorba de Naomi – era palpabilă. Sosise cu o zi mai târziu. Se petrecuse ceva important în cadrul proiectului.

A mers pe jos ceva mai mult de un kilometru până în oraş, oprindu-se la un magazin de suveniruri ca să-şi cumpere nişte haine mai lejere şi să se schimbe din îmbrăcămintea de serviciu. Vânzătoarea i-a arătat cum să-şi lege rochia lavalava[15], şi a ales o cămaşă albastră pe care ar fi numit-o hawaiiană în orice alt context. Şi-a completat ţinuta de camuflaj cu o pereche de cercei cu aspect strident şi cu un colier din cochilii.

De fapt, Samoa îşi câştigase independenţa pe 1 ianuarie. Dar cum acea zi era deja sărbătoare, autorităţile au mutat-o în iunie. Mutantul a intrat în oraş cu un aer resemnat, aproape sumbru. Asta, în vreme ce restul lumii se distra.

A găsit lume cântând şi dansând, lucruri care ar fi prezentat interes mai curând pentru o fiinţă umană. Iar ospeţele i s-a părut la fel de neapetisante. Apoi a asistat nepăsător la curse de canoe şi de pirogi, dar şi la demonstraţii de dresaj cabalin.

S-a slujit de farmecul său feminin şi de atitudinea deschisă, tipic americană, pentru a se apropia de doi

[15] Lavalava este o piesă de îmbrăcăminte tipică pentru Samoa, constând dintr-o bucată rectangulară de material imprimat în culori vii, (având, în general, dimensiuni de 1,10 pe 1,80 m), care se leagă larg în jurul taliei şi este purtată deopotrivă de bărbaţi şi femei (n. tr.).

veterani, amândoi abia trecuţi de o sută de ani.

Unul dintre ei s-a dovedit uimitor de limpede la minte şi de coerent, îndeosebi în ceea ce privea războaiele. După cel de-al doilea război mondial, luptase în Coreea, conflict ce îl scârbise, la fel ca şi cel din Vietnam, sau alte confruntări armate de mai mică anvergură sau falsele războaie ce urmaseră.

(Prezenţa lui şi a altora lui în Samoa în cursul celui de-al doilea război mondial fusese o chestie de noroc, înaltul comandament japonez hotărâse în ultimul moment să nu mai invadeze şi ocupe insulele Arhipelagului Samoa; singura confruntare cu armata japoneză fusese o rafală de mitralieră trasă de un submarin aflat în trecere, care nu se soldase cu nici o victimă.)

Nu avea cunoştinţă de proiectul Poseidon, deşi îşi amintea dezastrul submarinului cu acelaşi nume care pusese la dispoziţie pretextul pentru demararea proiectului. Asta nu s-ar fi întâmplat dacă o mână de privilegiaţi ai sorţii şi-ar fi retras ghearele de pe Indonezia, o părere destul de obişnuită care totuşi n-ar fi reuşit să împiedice implicarea SUA în conflictul de acolo. Ca parte a forţei internaţionale de menţinere a păcii, care era în proporţie de 88% americană şi căreia numai de pace nu-i ardea.

După ce şi-a jucat rolul de „fată americană agreabilă” faţă de bătrân, mutantul a reuşit să o vâre şi într-un reportaj de ştiri transmis prin holoviziune. Asta nu-i influenţa nicidecum perspectivele de a obţine slujba, lucru care s-a vădit ulterior, deoarece s-a întâmplat ca acesta să fie transmis la ora când, epuizaţi, membrii echipei de cercetare s-au dus să ia cina, iar Jan i-a recunoscut numele. Russ a hotărât probabil pe loc să o angajeze, doar ca să mai schimbe peisajul şi să-l facă mai atrăgător.

Mutantul s-a plimbat toată ziua, explorând Apia, conştient fiind că aceea nu era nicidecum o zi obişnuită. Nici o rasă nu ar fi putut supravieţui jucând atât de tare.

În dimineaţa următoare, a fost respins din nou; toată lumea era prea ocupată ca să-şi găsească timp de interviuri. S-a întors la pensiune şi a petrecut restul zilei căutând pe web şi alcătuind un mozaic din informaţiile postate cu zgârcenie de cei de la Poseidon, împreună cu o

mulţime de speculaţii şi zvonuri.

Unele dintre speculaţii erau extrem de ciudate, atribuindu-le celor de la CIA geneza acelui proiect, sau chiar sugerând că toţi cercetătorii erau de fapt extraterestri, şi organizaseră acea mascaradă ca să le prezinte oamenilor realitatea cu ţârâita.

Probabil că mutantul era cel mai inteligent cititor care a văzut această speculaţie şi s-a întrebat dacă nu cumva putea fi chiar adevărată. În realitate, nu era. Pe insulă se aflau doar doi extraterestri.

35 - PAGO PAGO, SAMOA AMERICANĂ, IUNIE 2021

Cameleonul începuse să se plictisească, dar Apia era o aşezare prea măruntă şi aparte ca să comită o crimă, două, din simplă distracţie. A plecat de la slujbă cu câteva minute mai devreme şi a luat un taxi până la micuţul aeroport Fagali'i din afara oraşului, şi a luat un avion fără pretenţii până în Samoa Americană. În aparatul cu capacitatea de douăsprezece persoane se îmbarcaseră şaisprezece pasageri, dar patru dintre ei erau copii stând în poalele mamelor. Zborul a ţinut patruzeci de minute, dar tot atâtea minute de scâncete, plânsete şi vărsături ale copiilor ar fi putut face ca şi un om normal să aibă gânduri ucigaşe. Cameleonul s-a stăpânit, readucând în memorie imagini cu scene de infanticid pe care le comisese în trecut.

Pe aeroportul din Pago Pago era înfiorător de cald, însă atmosfera din oraş era şi mai şi: oamenii avuseseră „o zi proastă cu tonul”. Aproape jumătate din populaţia de acolo lucra într-una din cele dintre cele două fabrici de conserve de ton; deşeurile urât mirositoare se deversau în port, unde, în zilele caniculare, se luau la întrecere cu ceea ce provenea din canalizări, asaltând nările celor care treceau pe acolo.

Căderea întunericului a adus totuşi ceva ce semăna a briză. Cameleonul a coborât spre port şi faleză în căutare de bucluc. Porţiunea de la răsărit de fabricile de conserve, numită Zona întunecată, era locul potrivit pentru încăierări. Pe drum, a pătruns pe o alee puţin circulată şi a ieşit la

capătul celălalt având înfăţişarea unui marinar pakistanez cam mototolit.

Primele două baruri în care a intrat erau prea liniştite ca să găsească vreo distracţie, pentru că acolo se adunaseră cei de pe iahturi, care acostau în haznaua ce-şi spunea port cât să-şi completeze proviziile şi, probabil, să profite de prostituatele accesibile şi drogurile ieftine din Zona întunecată.

A auzit zgomote de încăierare şi a intrat într-o bombă slab luminată, numită Goodbye Charlie. Doi samoani înalţi şi musculoşi stăteau la bar, răcnind unul la celălalt în toate limbile pe care le cunoşteau. Barmanul îi urmărea temător, luând, evident, sticlele şi paharele din zona lor de acţiune. Ceilalţi consumatori se uitau la ei cu un aer detaşat. Putea fi o simplă neînţelegere ce avea să se aplaneze.

Cameleonul s-a aşezat pe singurul scaun liber de la bar şi a fluturat o bancnotă de douăzeci de dolari. Barmanul s-a apropiat de el, fără să-şi dezlipească însă ochii de le cei doi scandalagii.

— Da, vă rog.

— Aş vrea un Budweiser şi un whisky mic, a zis el cu un pronunţat accent pakistanez.

Omul i-a aruncat o privire lungă, apoi i-a smuls bancnota dintre degete.

S-a întors aducându-i o sticlă de Bud călâie, şi un păhăruţ ce fusese clătit, dar nu spălat, făcând uitat restul. A turnat apoi cu generozitate două degete de tărie dintr-o sticlă fără etichetă.

— Domnii ăştia sunt săriţi? a întrebat cameleonul.

— Poate loviţi, aşa cred.

Drogul preferat în Samoa Americană este metaam-fetamina, căreia i se mai spune şi gheaţă. Când îşi revin după o doză, oamenii sunt prost dispuşi, uneori certăreţi şi gata să se încaiere, adică „loviţi”. Asta putea da naştere violenţei.

Cameleonul a băut whiskey-ul din două înghiţituri şi s-a lăsat să alunece de pe scaun. A păşit apoi nesigur până a ajuns în faţa celor doi marinari.

— Hei, voi! Aceştia l-au ignorat. Hei, voi ăştia! Vreţi să vă potoliţi?

— Da, aşa, ce mama dracului, s-a auzit glasul unui american beat în tăcerea ce s-a lăsat. Cei doi s-au uitat încruntaţi la pakistanezul amărât, care era cu treizeci de centimetri mai scund decât ei. Unul dintre ei s-a aplecat în faţă şi a dat să ardă o palmă peste cap.

Cameleonul s-a lăsat brusc în jos, evitând lovitura şi l-a apucat pe om de încheietură, pe care i-a răsucit-o, făcându-l să cadă în genunchi. A răsucit mai tare şi a tras, iar umărul omului a plesnit ca o aripă de pui ce este smulsă. S-a prăbuşit pe podea, urlând ascuţit de durere. Cameleonul l-a redus la tăcere cu două lovituri de picior în cap. De jur împrejur, scaunele de bar s-au năruit, pentru că majoritatea clienţilor s-au tras grăbiţi din apropierea scenei. Americanul beat a rămas aşezat şi a aplaudat pocnindu-şi palmele rar.

— Al dracu' pakistanez, a zis celălalt samoan şi a scos un cuţit pentru tăiat ambalaje.

— De ajuns! a răcnit barmanul. Încăieraţi-vă afară!

— Am înţeles.

Cameleonul s-a răsucit pe călcâie şi a pornit spre uşă.

Ulterior, martorii au declarat poliţiei că restul s-a petrecut mult prea repede ca să poată vedea cu exactitate. Samoanul l-a atins pe umăr pe pakistanez, iar acesta s-a răsucit.

Pakistanezul i-a întins cuţitul samoanului şi a zis: „Ta”. Samoanul a rămas în picioare şi s-a uitat la pata de sânge ce se lăţea pe tricoul lui. După aceea, intestinele încolăcite, albăstrui, şi cu pete de sânge, i s-au revărsat din abdomen, atârnându-i până la genunchi, apoi omul s-a prăbuşit mort la pământ.

Nimeni nu l-a văzut pe pakistanez plecând. Când s-au bulucit spre uşă, nu au văzut decât un bătrân care şedea pe cheu şi pescuia cu un fir în mână.

A doua zi dimineaţă, poliţia a găsit cadavrele a două prostituate într-o ladă de gunoi de mari dimensiuni. Pe gâtul lor se vedeau urme de strangulare, mai precis degetul mare şi încă unul, însă cele două femei muriseră din cauza hemoragiei cerebrale, pentru că fuseseră lovite cap în cap.

Când soarele a ajuns ceva mai sus pe cer, au mirosit şi găsit un marinar pakistanez mort pe o alee, dar, inexplicabil, gol puşcă. Cazul s-a închis.

Cameleonul plecase deja cu zborul din zori spre Apia, într-o dispoziţie ceva mai bună.

36 - APIA, SAMOA, IUNIE 2021

A treia dimineaţă s-a arătat limpede şi calmă, astfel că mutantul şi-a luat muştiucul de respirat şi restul de aparatură până la Rezervaţia Marină de adâncime Palolo, situată la mai puţin de un kilometru depărtare, îşi alcătuise un costum de baie pe corp, cam decoltat după standardele americane, însă în drum spre plajă îşi pusese o lavalava, ca să nu-i şocheze pe localnici, care, ca să-şi revină după atâta distracţie şi băutură, la acea oră oricum dormeau mai toţi, cu excepţia fetei cu ochi lipiţi de somn care i-a luat taxa de acces la intrarea în parc.

Era ora fluxului. Şi-a pus masca, de care nici nu avea nevoie, muştiucul de respirat şi labele de înot şi s-a strecurat în mediul familiar. În apa mică dintre ţărm şi recif, i-a apărut o scenă de o straneitate nepământeană – întinzându-se pe multe hectare, o fermă de scoici uriaşe, mii de scoici, având diametrul de la treizeci de centimetri până la acela al unui capac de canalizare, ba chiar şi mai mare. Existau şi unele mărunte, protejate de cuşti din plasă de sârmă; gândindu-se ce gust trebuiau să aibă, mutantul a salivat. A scos destul de uşor una din cuşcă şi, întărindu-şi dinţii, a strivit-o: era delicioasă.

Reciful era frumos, un labirint multicolor de coral viu, dar nu aceea era destinaţia mutantului. A înotat repede dincolo de corali, către locul unde valurile se spărgeau de reciful care constituia o barieră şi separa insula de zonele adânci. A trecut prin curenţii puternici, a găsit o deschizătură zimţată şi a plonjat înăuntru.

A înotat prin apa rece şi neclintită până la fund, şi şi-a depozitat echipamentul sub o piatră mare.

Cât de repede se putea transforma în rechin?

I-au luat douăsprezece minute de durere cumplită, probabil cea mai rapidă transformare a sa. Cam pe la jumătate, i-a dat târcoale un rechin de recif având aproape aceleaşi dimensiuni cu el; acesta i-a dat roată de câteva ori

şi l-a adulmecat, apoi a socotit că indiferent ce ar fi fost acea creatură ciudată, nu o putea nici mânca, nici lua drept partener pentru împerechere, astfel că s-a îndepărtat. Se întâmpla uneori ca animalele marine să-l muşte, însă majoritatea scuipau substanţa ciudată care nu le amintea de nimic cunoscut.

Ca să poată vedea mai bine, a devenit un rechin-ciocan, şi a înotat vreo doi kilometri spre sud, pentru a vizita locul unde Poseidon îşi desfăşura proiectul. Era uşor de găsit, deoarece trebuia să urmeze un gust metalic, diferit de oricare altul întâlnit până atunci. A găsit imediat şi sursa: apă călduţă ce venea printr-un tub de scurgere; acel lichid răcea reactorul nuclear care alimenta locul cu energie.

După o căutare de un minut, a găsit şi conducta de alimentare cu apă. Informaţia îi putea sluji. Dacă era blocată, oare cât timp trecea până la supraîncălzirea şi oprirea reactorului? Sau până la topirea lui?

A examinat componentele zidului de protecţie, care se aflau în apa suficient de adâncă, pentru că nu voia să atragă atenţia asupra lui. Apariţia unui rechin-ciocan lung de aproape trei metri ar părea cel puţin ciudat în ape puţin adânci. A auzit copiii zbenguindu-se şi înotând pe partea dinspre sat a zidului de protecţie şi s-a simţit ispitit să le ofere ceva cu care să se laude faţă de tovarăşii lor de joacă – doar înotând prin apropierea lor şi arătându-şi colţii ca într-un zâmbet – dar a considerat că era preferabil să nu facă ceva neobişnuit, care ieşea din comportamentul tipic al rechinilor.

Se putea întâmpla să apară şi în obiectivul vreunei camere subacvatice de supraveghere. Era mai bine să se comporte ca un peşte derutat, care s-a aventurat prea aproape de ţărm. Rechinii-ciocan sunt de multe ori curioşi şi imprudenţi.

Parcă drept răspuns la acel gând, a auzit mugetul unui motor puternic, pornit brusc, şi apropiindu-se de el. S-a grăbit să se scufunde.

Era o şalupă foarte rapidă. L-a ajuns pe mutant înainte ca acesta să poată ieşi din zona de apă mică. A urmat un *bang* asurzitor, iar un harpon a străpuns trupul lui dintr-o parte în cealaltă. Puţin mai jos de cap.

Vuietul motorului a scăzut imediat în intensitate, iar omul de la bord a început să tragă trofeul pentru a-l aduce la bord. Mutantul s-a lăsat dus o bună bucată de drum spre şalupă, apoi a deviat pe neaşteptate la 180 de grade – rechinii-ciocan sunt recunoscuţi pentru agilitate – şi s-a îndepărtat apoi înot cu toată viteza.

Când a ajuns la capătul firului, a tras brusc; apoi a auzit un răcnet şi un plescăit. Doar ca să se distreze, mutantul a mai tras puţin, după care a înotat iute spre şalupă, abia deranjat de harpon. Omul era încă pe jumătate în apă când rechinul s-a ciocnit de piciorul lui, iar modificarea neîntârziată a gustului apei a constituit pentru el o dovadă că distracţia dăduse roadele aşteptate.

Cineva de la bordul şalupei a început să tragă cu un pistol mare, nimerind rechinul de două ori şi ratând două focuri. Mutantul s-a răsucit pe sub şalupă şi a muşcat sănătos din corpul făcut din fibră de sticlă, după care s-a îndreptat spre apele adânci. Când s-a simţit complet nevăzut, a oprit sângerarea spectaculoasă, dar inutilă, apoi a lărgit prima rană pentru ca harponul să alunece afară cât mai uşor. După aceea a înotat spre nord, rămânând la o adâncime confortabilă.

S-a întrebat dacă oamenii aceia fuseseră motivaţi de teamă ori de lăcomie. Pesemne că era vorba de lăcomie; înarmaţi cu un harpon şi pistol, sigur porniseră la pescuit de rechini. Vândute pentru supă, aripioarele le-ar fi adus câteva mii de dolari, iar asta explica de ce, în ciuda hranei abundente, în zonă nu existau prea mulţi rechini mari.

Masca, muştiucul şi labele de înot se aflau în siguranţă sub piatră, aşa cum le lăsase. I-au trebuit zece minute de dureri ca să redevină tânăra de mai devreme şi încă treizeci de secunde ca să elaboreze materialul pentru costumul de baie. Acum era cu vreun centimetru şi ceva mai mic din cauza pierderii de materie prin rănile căpătate. Pe drumul de întoarcere avea să prindă şi să absoarbă vreo doi peşti de recif pentru a-şi reface masa.

A fost întrerupt din acea operaţiune simplă. Tocmai urmărise şi prinsese un crap mare, şi-şi lărgea un orificiu pentru a-l absorbi, când a auzit o voce umană.

Fata care vindea bilete de acces în parc se afla la vreo

sută de metri depărtare, la marginea recifului; striga şi gesticula. A dat drumul peştelui şi a făcut ca orificiul să revină la dimensiunile lui obişnuite şi să fie acoperit de costumul de baie. A înotat spre tânără aşa cum ar proceda orice fiinţă umană, relaxat şi pe spate, având masca trasă pe frunte.

— Dumneavoastră sunteţi doamna Rae? a întrebat-o fata.

— Rae Archer, i-a răspuns mutantul stând în picioare în apa adâncă de un metru.

Domnul Wade s-a gândit că s-ar putea să fi venit aici. (Aşa se numea proprietarul pensiunii.) A zis că cei de la Poseidon v-au căutat şi că vor să ajungeţi acolo la ora unsprezece. E aproape zece.

Timpul zboară când te distrezi.

— Mulţumesc. Înseamnă că trebuie să mă grăbesc.

Mutantul şi-a menţinut viteza de înot la aceea a unei persoane atletice, după care a mers prin apa până la brâu cu o stângăcie convingătoare, păstrând labele de înot pe picioare. Şi le-ar fi putut scoate, dar ştia că prundişul era prea ascuţit pentru tălpile umane. Şi-a pus din nou lavalava şi a alergat în ritm domol până la pensiune.

A făcut un duş rece şi s-a şamponat repede, deşi ar fi reuşit o curăţare mai bună a suprafeţei pielii şi a părului şi altfel, doar stând în repaus douăzeci de secunde. A îmbrăcat hainele tropicale de birou şi s-a lăsat condus(ă) de domnul Wade până la Poseidon, deşi ar fi putut foarte bine să meargă pe jos fără a risca să întârzie.

Însă dacă ar fi procedat astfel şi ar fi apărut acolo fără să fi transpirat deloc, ar fi stârnit probabil mirarea multora.

În faţa porţilor doi bărbaţi aveau o şalupă uşoară de pescuit pusă pe două capre, şi le arătau unui grup de copii curioşi muşcătura de rechin din apropierea provei.

Naomi, o femeie masivă şi musculoasă, o aştepta la uşă, însă, în loc să o invite înăuntru, a condus-o înapoi, până la vila 7. Şi-au lăsat pantofii la uşă, alături de alte două perechi, şi au intrat în holul unde se simţea răcoarea aerului condiţionat.

La o masă de lemn, se găseau un bărbat şi o femeie, amândoi de vârstă medie. Femeia i s-a părut cunoscută. A

făcut câteva asocieri şi şi-a adus aminte că îi corectase lucrările acelei femei la Harvard, în 1980.

Mutantul i-a strâns mâna bărbatului, Russell Sutton, iar acesta l-a prezentat fostei lui studente, doctor Jan Dagmar. Amândoi păreau surescitaţi şi cu ochi extrem de obosiţi, de parcă ar fi stat treji vreo două nopţi doar cu cafea şi alte stimulente. S-au lăsat greoi pe scaune.

— Cafea? l-a întrebat Naomi, iar mutantul a acceptat, fără zahăr, şi s-a aşezat vizavi de Jan.

— Întâi de toate, să ne spui, te rog, ce ştii despre proiectul nostru, l-a invitat Jan.

— Asta mi-ar lua ceva timp, a spus mutantul. M-am pregătit în privinţa asta.

Jan a ridicat din umeri cu un aer amical.

I s-a adus cafeaua.

— Mulţumesc. Aţi descoperit întâmplător un artefact pe fundul mării şi l-aţi scos la suprafaţă, iar curând aţi constatat că era constituit dintr-un material cu densitate mai mare decât orice element din tabelul lui Mendeleev. De trei ori mai dens decât plutoniul, dar fără a fi radioactiv.

— De trei ori dacă este complet solid, a spus Russ. Dar s-ar putea să fie gol pe dinăuntru.

Mutantul a dat din cap.

— Dacă provine de pe Pământ, a fost realizat printr-un proces pe care încă nu-l cunoaştem – asta ca să ne exprimăm eufemistic! Tot astfel, dacă ar fi produs pe o altă planetă. Încă nu ştiţi cum a fost construit, dar, din punct de vedere intelectual, este mai comod să consideraţi că a sosit de pe altă planetă.

— Iar asta ţi-a stârnit interesul, a spus Russ.

— Mie şi altor şapte miliarde de oameni, a spus el. De când aţi dat anunţul, după ce pornesc computerul dimineaţa, acesta începe să caute materiale noi în care apare cuvântul „Poseidon”. Apoi a sorbit din cafea. Nu aţi reuşit să perforaţi ori să piliţi nici o moleculă din acest obiect. Aţi încercat să-l supraîncălziţi cu un laser şi... s-a petrecut un accident.

— Aşadar, ştii ce s-a întâmplat?

— Nu. Am văzut ce s-a transmis pe CNN şi am citit speculaţiile apărute în presă. Chestia aceea poate levita?

Russ a ridicat din sprâncene.

— Şi noi am văzut imaginile.

— Dar nu aţi dat nimic publicităţii.

— Nu. Russ s-a uitat spre Jan, apoi a revenit cu ochii la tânăra femeie. O să-ţi mai dezvăluim câte ceva dacă te angajăm şi semnezi contractul de confidenţialitate.

— Dar să nu te aştepţi la lucruri spectaculoase, a precizat Jan. Nu prea sunt multe de povestit.

— Ai obţinut diploma în astronomie, a zis Russ, apoi ai abandonat?

— M-am căsătorit, a spus mutantul, iar când totul s-a năruit, am rămas cu prea multe datorii ca să-mi mai pot continua educaţia universitară.

Aceasta era o parte a autobiografiei care ar fi apărut la o căutare computerizată, dar nimic altceva. „Soţul” dispăruse cu totul din peisaj, iar formularele pentru plata taxelor statale şi federale erau realizate cu precizie, la fel ca şi evidenţele de angajare pentru cele două slujbe de tehnician de laborator.

Se cam chinuise să descopere două firme uriaşe din Los Angeles, care înregistrau o fluctuaţie de personal atât de mare, încât nimeni nu şi-ar fi putut aminti de cineva cu numele de Rae.

— Am făcut unele verificări, i-a zis Naomi. Profesorii tăi de la Berkeley au avut o părere foarte bună despre tine.

Mutantul a privit-o netulburat.

— Şi probabil s-au întrebat de ce nu am continuat.

— Şi de ce ai devenit tehnician de laborator.

— Am avut pregătirea necesară, din slujbele avute pe durata verii. În astronomie nu se prea găsesc posturi.

— Asta-i clar, a spus Jan. Mai mult de jumătate din absolvenţi fac ceva ce nu are nici o legătură cu astronomia.

— Ştiam asta când am hotărât să-mi aleg specialitatea de absolvire, a spus mutantul. Îndrumătorul m-a sfătuit să învăţ cum să întorc hamburgerii pe partea cealaltă ca pe clătite. Jan a pufnit în râs.

— Aşa mi-a spus şi îndrumătorul *meu,* prin anii optzeci. Prin urmare, să păstrăm speranţa.

— Vrei să te întorci la specialitatea ta? i s-a adresat Russ, aceea fiind practic o întrebare la care nu se putea da

un răspuns precis.

— Am continuat să studiez la bibliotecă, citind *A.J.* şi *Aph. J1.,* a spus el cu precauţie. Interesul meu faţă de astronomie nu s-a diminuat, în special în ce priveşte formarea stelelor şi a aglomerărilor globulare. (Şi-a dat seama că vorbea ca un profesor de colegiu, însă chiar fusese profesor, şi încă mai multă vreme decât lucrase ca laborant. Sau ca prostituată, la o adică.) Dar mi-ar fi greu să redevin studentă. După ce lucrezi atâţia ani, e greu să revii. (Treizeci şi unu din ultimii nouăzeci şi patru de ani, dacă se ţinea seama că era rechin femelă.)

— Mă atrage partea activităţii de aici care ţine de SETI, a continuat el. Nu am urmat nici un curs legat de acest aspect decât ca parte a radio-astronomiei. Aşa că ar fi interesant să mai învăţ ceva, chiar dacă nu-mi va folosi ulterior.

Russ a dat din cap şi a schimbat din nou o privire cu Jan.

— Ştii ce am făcut în ultimele luni.

— Lucruri legate de medii planetare. Am văzut emisiunea *Nova* despre Venus; mi s-a părut incredibil.

— Ei bine... a făcut Russ, apoi şi-a lipit degetele celor două mâini, bătându-le între ele. Ăsta este un secret. Curând va afla întreaga lume, dar deocamdată ne gândim ce concluzie să tragem şi când să anunţăm. Ştii să păstrezi discreţia?

— Bineînţeles.

— Am obţinut o reacţie din partea artefactului. Mutantul a evidenţiat o serie de reflexe fiziologice, care reflectau simţăminte umane: dilatarea pupilelor, transpiraţie, un uşor gâfâit în semn de mirare:

— În timpul simulării atmosferei de pe Jupiter? Jan a confirmat cu un gest din cap.

— La început, am crezut că e vorba de o eroare. Ştii, noi folosim pi la pătrat ca factor de la o frecvenţă la alta.

— Da, interesantă soluţie.

— Iar artefactul a repetat mesajul, prima jumătate, mai precis, dar la o frecvenţă de *zece* ori mai mare.

Mutantul a dat din cap.

— Deci recunoaşte cifrele.

— S-ar putea să ştie câte cifre avem noi, a spus Russ.

— La început, am crezut că era o greşeală de transmisie, a zis Jan. Era faza acustică, aceea în care mesajul se bate. Se face automat, folosindu-se un ciocan acţionat de un solenoid. Reacţia, de zece ori mai rapidă s-a petrecut mijlocul mesajul nostru.

— S-a înregistrat, dar iniţial a fost ignorat, a precizat Russ. Unul dintre tehnicieni, Muese, l-a analiza ca zgomot de reacţie inversă – asta s-a mai întâmplat şi în alte ocazii – apoi şi-a dat seama că totul provenea de la artefact.

— În acel moment se ajunsese la transmiterea în infraroşu, a spus Jan, indicând o distanţă cu ajutorul mâinilor puse una peste alta, dar ne-am întors la modul acustic, retransmiţând semnalul mai rapid transmis de artefact. A răspuns printr-un semnal lung, de aproximativ douăsprezece minute.

— Spunând ce? Russ a clătinat din cap.

— Nu avem nici cea mai vagă idee. Nici un indiciu. Dar nu e aleatoriu.

Amândoi păreau calmi, dar mutantul le-a simţit pulsul crescut. Jan a rostit cu precauţie:

— Ai spune că o creatură inteligentă, o inteligenţă de vreun anumit tip, ar reacţiona folosind acelaşi cod. S-a uitat la femeia atrăgătoare cu o nepăsare studiată care părea să afirme: *acesta este un test.* De ce crezi că n-a făcut-o?

Mutantul a făcut o pauză mai lungă decât s-ar fi cuvenit.

— Unu, lama lui Occam: nu a înţeles că prima serie reprezenta un cod. S-a purtat ca Minah Bird[16]. Însă cel de-al doilea „mesaj”... factorul de zece este interesant, dar poate că obiectul, ori ce anume l-a creat, a avut zece apendice. Şi atunci, vă pun o întrebare evidentă: Aţi efectuat analiza

[16] Minah Bird, pasărea Minah, este un personaj din desenul animat Inky and the Minah Bird. În film, Inky încearcă să prindă pasărea minah, care e puternică, mereu tăcută, apare din senin, îşi schimbă mărimea şi are permanent o expresie impenetrabilă, calitate la care se face aluzie în textul romanului (n. tr.).

Zipf[17]? Entropia Shannon[18]?

Jan şi Russ s-au consultat din priviri, iar Naomi a chicotit.

— Panta Zipf este -1, a spus Russ încet, astfel că mesajul nu este doar zgomot.

Ţipetele delfinilor şi limbile umane generează de obicei o pantă de -1; acest lucru nu poate apărea pur întâmplător.

— Entropia Shannon mă cam sperie, a spus Jan. E de ordinul 26.

— Mamă, a făcut mutantul, simţind că lucrurile devin tot mai interesante. Limbile umane aveau doar o complexitate de ordinul nouă. A delfinilor, de ordinul patru. Aşadar, nu a alcătuit propria lui versiune a mesajului lui Drake?

— Aşa am sperat noi, a zis Russ, dar nu respectă prima cerinţă: cele două numere prime care să ne spună proporţiile matricei cu informaţii.

— Am reuşit ceea ce era evident, a spus Jan, încă punându-l pe mutant la încercare.

Mutantul a privit-o fix.

— Presupunând că matricea ar avea aceeaşi dimensiune ca şi a voastră, sau că este produsul altor două numere prime. Dar asta nu a dat rezultate.

— Nu tocmai, a zis Russ. În cele din urmă, ne-am închipuit că el vorba de *trei* numere prime multiplicate laolaltă. Ceva de genul „să plătim pe neve."

Jan a încuviinţat din cap şi s-a aplecat în faţă, lăsându-şi coatele pe masă.

— Ştii ceva? Organizaţia noastră nu are o ierarhie rigidă. Cu alte cuvinte, Russ şi Jack Halliburton stabilesc ce trebuie făcut, ei hotărăsc şi precizează ce trebuie să facem noi, ceilalţi. La nivelul de lucrător, treaba e cam haotică. Aşa vrem să se desfăşoare lucrurile. Nu suntem într-o

---

17 Legea Zipf se referă la frecvenţa apariţiei şi distribuţiei unor cuvinte în cadrul limbajului (n. tr.).

18 Teorema lui Shannon, se referă la capacitatea unui canal de comunicaţie în funcţie de lăţimea de bandă şi de raportul semnal/zgomot. Formula lui Shannon dă entropia unui mesaj M în biţi:

H(M)=-log2p(M), unde p(M) este probabilitatea apariţiei mesajului M (n. tr.).

întreprindere de cercetare-dezvoltare, unde se pot stabili sarcini şi se lucrează conform unui program, într-un fel, noi bâjbâim pe întuneric, slujindu-ne de intuiţie. Până şi bătrâni ca mine şi Russ ştiu că educaţia şi experienţa pot interfera cu intuiţia. Când angajăm oameni la nivelul tău, o facem înţelegând că, deşi o mare parte a activităţii tale este de rutină, există oricând loc pentru iniţiative proprii. Femeia pe care o vei înlocui venea mereu cu idei trăsnite, dar uneori ne erau de ajutor.

— Şi de ce a plecat? a întrebat mutantul.

— O boală în familie, fiica ei, mai precis. S-ar putea să se întoarcă după ce se rezolvă lucrurile, dar se pare că va mai dura.

— Până atunci, însă, avem nevoie de cineva ca tine, a spus Russ. Cred că ţie nu ţi se va întâmpla... deşi mi se pare jenant. Femeia pe care *ea* o înlocuise a trebuit să plece pentru a naşte. Tot astfel, suntem pe cale să ne pierdem şi secretara, care este însărcinată.

— Eu nu pot avea copii, a spus mutantul, fără să adauge că *decât prin fisiune.*

A roşit şi şi-a dus mâna la gură.

— Nu aveam intenţia de a ne vârî în viaţa ta particulară, a spus Jan, aruncându-i o privire tăioasă lui Russ.

— Sigur că nu, a întărit Russ, care arăta ca un om care are o nevoie disperată de hârtii pe care să le răsfoiască.

În schimb, şi-a examinat interiorul ceştii de cafea, pe care o golise.

— A, nu sunt chiar aşa de sensibilă, a spus mutantul. E o chestiune de biologie. Iar viaţa mea e mai simplă. Dacă primesc slujba, ce trebuie să fac în etapa asta? S-ar părea că spectroscopia şi cromatografia în gaz nu fac parte din meniu chiar acum.

— Acum, nu, evident, a zis Russ, care s-a dus cu ceaşca la cafetieră ca să şi-o umple. În CV-ul tău se menţionează că te pricepi la criptografie.

— Da, am urmat un curs şi am citit pe cont propriu. De fapt, citise chiar foarte mult, dar în altă viaţă.

Când studiase informatica la MIT, toată lumea manifesta interes faţă de asta.

Jan a lovit de două ori în carneţel şi a privit la ecran.

— Nu e trecut în dosarul tău.

— Doar am asistat la cursuri. Îndrumătorul meu a declarat cursul drept frivol. Ar fi fost în stare să mă omoare dacă ar fi aflat că preferam să merg la un asemenea curs decât să rezolv ecuaţii diferenţiale de ordin superior.

— Da, înţeleg chestia asta, a zis Jan.

— Poate că ar fi fost o alegere potrivită, a spus Russ. Pentru că asta o să faci vreme, aşa cred. Având în vedere şirul ăsta blestemat de date oferite de artefact, trebuie să ne împărţim în două grupuri. Unul, din care vei face parte, va încerca să descifreze mesajul. Celălalt va insista pe lângă artefact, transmiţându-i o serie de mesaje mai complexe, care să urmeze principiile primului mesaj. Acesta este grupul condus de Jan.

— Şi ţineţi totul sub control? Fără amestecul guvernului?

— Evident. Suntem o corporaţie care vrea să scoată profituri, şi s-ar putea să scoatem un profit revoltător de mare dacă descifrăm ce vrea să ne comunice acest artefact. Şi aşa s-ar cuveni, având în vedere câţi bani a băgat Jack în proiect.

— Dacă ne-am afla în SUA, a spus Jan, guvernul şi-ar vârî codiţa din motive de securitate naţională. Însă aici nu poate face mare lucru. Jack este cetăţean samoan, dacă vrei să ştii.

— Dar aveţi totuşi o echipă de la NASA, a spus mutantul.

— Eu fac parte din ea, a spus Jan. Şi am folosit costume spaţiale create de cei de la NASA şi tot ei ne-au pus la dispoziţie laserul militar care a făcut ca lucrurile să devină foarte interesante în urmă cu vreo două luni. Însă acordurile noastre cu ei sunt redactate cu foarte mare grijă, iar contractele individuale de angajare, ei, aici e vorba de un soi de mercenariat.

— Li se oferă un anumit procent din profit, dacă toată lumea se poartă frumos, a spus Russ, şi nimeni nu primeşte nimic dacă se întâmplă ca cineva să divulge ceva. Ca să nu mai vorbesc de haita de avocaţi care e gata să-l sfârtece şi să-l arunce pe drumuri pe cel care trăncăneşte.

— Ceva de genul ăsta va apărea şi în contractul tău de

confidenţialitate. Jack joacă cinstit, dar nu e maleabil. Jan a lovit din nou cu degetele în carneţel. Evident, cred că te poţi considera angajată. Trebuie să aprobe şi Jack, dar el doarme de câteva ore, şi nu va lua nici o hotărâre până mâine dimineaţă. Însă noi doi şi Naomi ne ocupăm de toate angajările pentru sectorul tehnic şi administrativ.

— Deci, să stau pe lângă telefon?

Russ a clătinat din cap.

— Insula asta nu e chiar atât de mare. Te găsim noi.

— De ce ţi-e frică, nu scapi[19], a zis Naomi şi a surâs.

37 - APIA, SAMOA, 13 IUNIE 2021

Încercarea de a descifra codul folosit de artefact a fost cel mai interesant lucru pe care-l făcuse mutantul vreodată. Dacă ar fi fost încuiat într-o cameră doar cu şirurile de zero şi unu – şi având o linie de date pentru comunicarea cu exteriorul – ar fi fost în stare să descifreze totul singur. Nu ştia dacă asta i-ar fi luat o săptămână, un an ori un mileniu. Şi nici nu-i prea păsa.

Însă ceilalţi lucrau contra cronometru. Jack voia problema lămurită cât mai prezenta interes pentru mijloacele de informare, iar astfel, dacă păstrau secretul, într-o zi să anunţe progresele făcute în comunicarea cu obiectul, iar în următoarea să dea şi traducerea mesajului.

Pentru ca secretul să fie păstrat cu mai multă străşnicie, a mărit miza: persoana sau echipa care spărgea codul primea o bonificaţie de un milion de dolari, cu condiţia de a se păstra şi în continuare discreţia. În caz contrar, premiul se reducea la o sută de mii.

Mutantul s-a întrebat care era logica unei asemenea decizii luate de Jack, ori dacă în această situaţie se putea vorbi de logică. De ce credea el că asta îi va aduce bani? Dacă mesajul ar fi sunat: „Salutări; vă dau la schimb nişte imagini”, şi artefactul nu ar fi oferit nimic mai important decât ceea ce i se dăduse de către oameni – lucru aşteptat

[19] În original, în traducere liberă, „Poţi fugi, dar nu ai unde să te ascunzi”, expresie atribuită boxerului Joe Louis (1914-1981) (n. tr.).

de mutant şi de majoritatea celorlalţi participanţi la proiect – atunci cum avea compania Poseidon să obţină bani din asta? Lansând pe piaţă tricouri cu imagini ale artefactului?

Când mutantul i-a pus această întrebare lui Naomi, ea l-a privit printre gene şi a dus un deget la buze.

— Nu e treaba noastră să găsim explicaţii, i-a şoptit ea.

Numărul cifrelor de zero şi unu era de 31 433, care reprezenta produsul dintre un număr prim şi pătratul unui alt număr prim: 17 x 43 x 43. Aşadar, putea fi reprezentat prin 17 pătrate, fiecare de câte 43 de puncte şi linii pe o latură, ori 43 de dreptunghiuri, de 17 pe 43, aranjate în diferite moduri. Ori doar o linie de 31 433 biţi de informaţii.

Computerele companiei puteau rula programe puternice de decriptare, şi nici nu încăpea vreo îndoială că dacă se implica şi guvernul, se puneau la dispoziţie instrumente de calcul şi mai sofisticate. Însă trebuia să se pornească de la presupunerea că nu aveau de a face cu un mesaj *ascuns*, ori care nu fusese ascuns în mod voit.

Într-o asemenea situaţie trebuia să intervină intuiţia, ori poate chiar norocul chior. La problemă lucrau douăzeci de persoane, fiecare având în faţă monitoare cu ecran plat şi cinci cuburi de câte 1,5 metri, pentru vizualizare tridimensională. Asta, ca să descopere ceva care să semene a mesaj coerent, ori măcar un fragment. Încăperile în care lucrau aceşti oameni semănau cu nişte coşmaruri cu careuri de cuvinte încrucişate, pătrate şi cuburi albe şi negre care dansau permanent, într-un ritm haotic.

Mutantul a „simţit” ceva – nu ţinea de logică, nefiind vorba de numere, ci de o senzaţie că artefactul încerca să se exprime clar. Numai că era atât de inuman, încât fiinţele umane nu puteau pricepe mesajul.

Poate că şi mutantul devenise prea uman ca să-l înţeleagă.

Cei hămesiţi după milionul promis lucrau permanent, găsind putere doar în cafea, stimulente şi nesomn, motiv pentru care Russ a decretat o „zi de chiul.” Toată lumea trebuia să stea acasă, dedicându-şi timpul somnului ori altor activităţi de relaxare. Jack s-a văzut silit să accepte situaţia. După cinci zile de trudă neîntreruptă, oamenii simţeau că înnebuniseră niţel.

Mutantul şi-a petrecut ziua de odihnă plimbându-se pe dealuri împreună cu Russ. Au convenit să nu discute deloc despre proiect.

Pe dealuri însemna urcuşul abrupt, lung de patru kilometri, până la Vailima, conacul unde Robert Louis Stevenson şi-a trăit ultimii ani. Russ mai urcase până acolo de câteva ori, astfel că i-a fost ca un „ghid localnic” lui Rae.

Probabil că mutantul cunoştea mai multe despre scrierile lui Robert Louis Stevenson decât toţi participanţii la proiect laolaltă, datorită diplomei în literatura engleză pe care o obţinuse cu câteva vieţi mai devreme, însă a făcut-o pe prostul şi s-a lăsat educat de Russ.

A hotărât să afirme totuşi că a citit *Comoara din insulă, Dr. Jekyll şi Mr. Hyde* şi nimic altceva de Stevenson. De aceea, în timp ce au urcat alene dealul, Russ i-a povestit acţiunea din *Răpit* şi *Stăpânul din Ballantrae,* şi o parte a poveştii complexe a vieţii lui Stevenson pe insulă.

Mutantul ştia mai totul, însă ştia şi să asculte. Marele scriitor venise acolo să-şi caute alinare pentru tuberculoza de care suferea, fără a găsi tratamentul potrivit, dar descoperise un stil de viaţă relaxat şi odihnitor. El, ori soţia lui, Fanny, a importat o mulţime de lucruri care au făcut ca Vailima să devină un colţ transplantat din Scoţia civilizată: lenjerie fină şi porţelanuri, un pian bun, la care se cânta rareori, pereţi plini de cărţi – până şi un şemineu, pentru cazul în care Pământul ar fi ieşit de pe orbită.

Povestirea ar fi fost mai interesantă dacă Stevenson şi-ar fi scris vreuna dintre cărţile clasice acolo, dar acestea fuseseră publicate de mult. A terminat cinci cărţi acolo şi a dat petreceri grozave, pentru samoani, dar şi pentru englezi şi europeni aflaţi în trecere. A găsit oameni pe care să-i poată iubi, o situaţie cu care Fanny trebuie că se resemnase înainte de a se muta acolo, iar ultimii lui ani au fost încărcaţi de bucurii şi plăceri.

Mutantul nu făcea nici un efort să-l seducă pe Russ; se mulţumea să stea în preajma lui. Dar asta era suficient. Russ nu rămăsese niciodată nepăsător faţă de femeile atrăgătoare, şi ajunsese la o vârstă comparabilă cu aceea a lui Stevenson când se stabilise acolo, mai puţin soţia şi boala, plus gene bune şi toate beneficiile aduse de

medicamentele secolului XXI. Era suficient de tânăr la minte şi la trup pentru ca o legătură cu o femeie de treizeci de ani să pară ridicolă pentru vreunul dintre ei. În vreme ce urcau alături, transpirând şi râzând, oprindu-se pentru o bere la un mic local întâlnit în drum, diferenţa de vârstă s-a dovedit mai curând o noutate, decât o barieră. Desculţi, s-au plimbat prin conacul lui Stevenson, având drept ghid o adolescentă samoană care nu prea citise multe dintre operele scriitorului, dar ştia tot ce ţinea de viaţa de zi cu zi în acea casă şi le-a vorbit de parcă autorul tocmai ar fi ieşit pentru scurtă vreme, probabil coborând până la Apia ca să vadă ce i-a mai adus ultimul vas sosit, sau ca să se alăture lucrătorilor locali la treburi ale fermei sau la curăţarea tufişurilor şi arbuştilor – ea a susţinut că, în ciuda problemelor fizice, lui îi făcea plăcere să muncească până la extenuare, deoarece după aceea putea sta şi privi frumuseţea pădurii şi a mării, bucurându-se pe deplin de ele, liniştindu-şi astfel gândurile. După ce ghidul i-a lăsat singuri, Russ a spus că spera ca tot ce li se spusese să fi fost adevărat, cu toate că se îndoia.

Nu era pentru prima oară că mutantul îşi dorea să fi descoperit oamenii înainte de 1932. Ar fi fost interesant să urmărească secolele trecând şi să vadă cum se schimbă oamenii.

După turul conacului, au urcat în continuare pe munte, spre locul unde erau înmormântaţi Stevenson şi Fanny. Pe piatra lui exista inscripţia obişnuită:

Sub cer cu stele, necuprins
Să-mi faci mormânt, să stau întins;
Ferice, chiar dacă moartea m-a învins
Şi-aşază-mă în tihnă, căci asta îmi doresc.
Pe piatră aste versuri să-mi stea scrise:
„Odihna şi-a găsit unde dorise; întors e călătorul, cum promise,
La fel şi vânătorul, mergând în loc regesc.”

— Mă-ntreb dacă a fost chiar sincer, a spus mutantul. A scris „Chiar asta îmi doresc”. A fost atât de rău bolnav? Ori se referea la ordinea firească a lucrurilor?

— A fost grav bolnav, i-a răspuns Russ, dar n-a scris asta în Samoa, ci în California, cu mult timp înainte de a fi

ajuns aici şi de a i se îmbunătăţi starea sănătăţii.

Mutantul l-a luat de mână şi au rămas cu privirea aţintită asupra pietrei de mormânt.

— Şi ce ţi-ai propus să faci în restul acestei zile de chiul? l-a întrebat el pe Russ.

— Nu ştiu. Am putea merge la un film, dacă tot tragem chiulul.

Mutantul a râs.

— Am o idee mai bună.

La un kilometru în josul dealului au găsit un hotel ciudat, construit cândva prin secolul XX, unde şi-au petrecut câteva ore sub un ventilator de tavan făcând dragoste, apoi povestindu-şi unul altuia viaţa. Russ s-a arătat ceva mai vorbăreţ şi, dându-şi seama de asta, a socotit că trăise ceva mai mult.

Au ajuns înapoi la sediul proiectului cu puţin înaintea căderii întunericului, şi, ca să păstreze aparenţele, s-au despărţit, Russ ducându-se în oraş la masă, iar mutantul luându-şi un sandviş de la bufetul de pe plajă.

Mutantul a presupus că secretul lor nu va avea viaţă prea lungă; de fapt, fuseseră deconspiraţi imediat ce părăsiseră camera de hotel, deoarece funcţionarul de la recepţie îl recunoscuse pe Russ. În Samoa, bârfa este un sport ca oricare altul, o mare artă. Recepţionerul avea un văr care lucra la proiect, şi fiecare dintre băştinaşi a aflat câte o versiune a poveştii încă înainte ca Russ şi Rae să coboare dealul. Peste o zi ori două, avea să ştie toată lumea.

Însă nu aveau să afle chiar tot. Russ n-a putut dormi în acea noapte. Îi plăceau femeile, dar el era căsătorit cu munca; trecuseră aproape treizeci de an de când se considerase ultima oară „îndrăgostit”. Însă nu găsea alt cuvânt pentru a descrie sentimentele pe care le avea faţă de Rae. Nu şi-a putut-o scoate din minte. Ce noroc pe el; nu putea crede cât de mult îi schimbaseră viaţa evenimentele din acea zi.

Şi nu ştia nici măcar jumătate din adevăr.

38 - LOS ANGELES, CALIFORNIA, 25 IUNIE 2021

Amprentele l-au dat de gol pe mutant. Adevărata Rae Archer şi-a schimbat permisul de conducere, iar amprentele ei au intrat în baza de date a Serviciului de Securitate Internă.

Într-o fracţiune de secundă, un computer le-a semnalat ca fiind identice către un set care se afla în baza de date a CIA. Cei de la CIA le-au mulţumit celor de la Securitate Internă şi au promis că mai departe se vor ocupa ei de caz.

Fără ca măcar să ştie, toţi cei care lucrau la proiectul Poseidon îşi puseseră amprentele la dispoziţia unui spălător de vase care era, de fapt, angajat al CIA. Când s-a descoperit că existau două Rae Archers cu amprente identice, iar una dintre ele era angajată în cadrul unui proiect ştiinţific ultrasecret, cei de la CIA au sărit în sus.

La reşedinţa doamnei Rae Archer a apărut un domn numai zâmbete de scuze de la Poliţia din Los Angeles, care a spus că trebuia să recolteze din nou amprentele pentru carnetul de conducere; cele dinainte se rătăciseră.

Adevărata Rae Archer s-a arătat plăcut surprinsă că organele statului se deranjaseră să se deplaseze până la domiciliul ei, în loc să o invite la sediul lor, dar şi-ar fi dorit să fi fost prevenită de acea vizită; arăta ca naiba, după părerea ei. Atrăgătorului ofiţer nu-i păsa, şi nici femeii ce rămăsese în maşină şi făcuse câteva fotografii cu o cameră specială.

Apoi, la Langley, o clădire oarecare care slujise aceloraşi scopuri vreme de şaizeci de ani, agenţii au examinat probele şi au analizat ce era posibil, legal şi modul de procedură.

Aveau la dispoziţie câteva minute de imagini video cu Rae Archer, mamă de tripleţi, destul de stresată, şi şase imagini de computer cu Rae Archer, asistentă de laborator din Samoa. La prima vedere, arătau la fel, înfăţişând o americancă de origine japoneză, foarte atrăgătoare. Faptul că semănau ca siluetă sau trăsături faciale nu era neobişnuit; însă faptul că amândouă aveau aceleaşi amprente şi modele ale retinei sugera că femeia din Samoa reprezenta un nou tip de spion, pesemne o clonă.

Dar cine s-ar fi chinuit să o cloneze pe Rae Archer şi cine ar fi reuşit să facă aşa ceva în anii nouăzeci?

Au făcut o investigaţie şi li s-a confirmat că nu era o realizare a CIA, şmecheriile cu amprentele şi cu retina nu făceau parte din arsenalul agenţiei. Modelul retinei se putea falsifica prin substituirea de date, însă amprentele fuseseră obţinute de pe un pahar de apă pe care spioana îl dăduse spălătorului de vase.

Au considerat că trebuia cu orice preţ să o contacteze şi să o ia la întrebări.

39 - APIA, SAMOA, 15 IULIE 2021

Părerile contradictorii ale oamenilor în legătură cu Rae i-au stârnit interesul mutantului, făcându-l în acelaşi timp să se amuze. Unii au calificat-o imediat drept o neruşinată pusă pe manipularea oamenilor, ori de-a dreptul o nimfomană. Mulţi bărbaţi s-au bucurat pentru Russ, un hoţ bătrân, cum ziceau ei, ori au fost de-a dreptul geloşi. Rae nu se farda şi se îmbrăca extrem de sobru, cel puţin la birou, însă bărbaţii au afirmat că o simţiseră drept o femeie pusă pe cuceriri încă de la început. Cei care o văzuseră înotând, remarcaseră o parte din tatuajul reprezentând un soare răsărind ce fusese aplicat pe fundul ei obraznic.

Unii dintre bărbaţi şi mai toate femeile şi-au dat totuşi seama că era vorba şi de altceva, nu doar de sex. Felul în care ea îl privea pe Russ; modul în care vocile li se schimbau când se adresau unul altuia.

După ziua de chiul, majoritatea oamenilor s-a întors cu forţe sporite la muncă. Câţiva nu beneficiaseră de ziua liberă ca să reflecteze asupra absenţei rezultatelor – poate *sosise* vremea să se apeleze la oficialităţi.

Iar acestea venea, dar nu pentru a pune umărul la decriptare.

Doi agenţi CIA, dându-se drept o pereche în voiaj de nuntă, şi-au rezervat cea mai elegantă cameră de la hotelul Angie Grey pe o săptămână. Alţi patru agenţi au închiriat camerele alăturate. Sosiseră în Samoa Americană cu un avion militar şi veniseră până în Apia cu feribotul, astfel că

nu au mai avut probleme cu controlul bagajelor.

Un al şaptelea agent, o doamnă în vârstă, cu părul alb, şi-a luat o cameră la pensiunea unde stătea Rae Archer. La o oră după ce camerista a făcut ordine, camera lui Rae a fost împânzită cu microfoane.

Supravegherea nu a dat nici un rezultat. Mutantul s-a arătat imediat precaut, mimând la perfecţiune comportamentul uman. A mâncat, a băut şi a ieşit afară la intervale regulate, şi a stat întins pe întuneric în fiecare noapte. Iar faptul că, în loc să doarmă, analiza 31 433 de unu şi zero, nu putea fi observat de nimeni.

De trei ori, ea a venit dimineaţa devreme, după ce-şi petrecuse noaptea cu şeful ei. Din acest motiv, nu era recomandată abordarea directă, adică contactarea directă a celor de la Poseidon şi informarea lor în legătură cu misterioasa lor angajată. În afară de legătura ei amoroasă cu cel de-al doilea om din companie, ceea ce au aflat despre Jack Halliburton nu i-a făcut să fie mai optimişti privind dorinţa lui de a coopera cu instituţia guvernamentală americană. Omul se slujise cu cinism de Marina SUA pentru a aduna o serie de specialişti talentaţi, angajându-i cu salarii mult mai mari, şi renunţase şi la slujba proprie după o ceartă presărata cu vorbe sarcastice. Între timp, el renunţase şi la cetăţenia americană.

Cealaltă abordare directă, răpirea femeii de pe stradă sau din camera ei, prezenta unele avantaje – cu toate că nu avea habar că le-ar fi fost mai uşor să „răpească” un tanc Powel – dar, cum nu aveau jurisdicţie acolo, ar fi vrut să procedeze cu mai multă subtilitate. S-au slujit de o momeală, una indirectă.

Russ îşi depusese cartea de vizită într-o cutie pentru participarea la o tombolă lunară, prin care se atribuia un sfârşit un sfârşit de săptămână la hotelul Aggie Grey, în cea mai elegantă cameră, ori în apartamentul prezidenţial. După plecarea perechii de proaspăt căsătoriţi, l-au „ajutat” să câştige camera cea mai elegantă în weekendul următor.

Ştiau că, mai devreme ori mai târziu, vor trebui să discute şi cu Russ. Era preferabil să o facă fără ocolişuri.

Existau trei posibilităţi: primul va sosi Russ, ori Rae, apoi vor intra împreună. Ultima variantă era improbabilă,

deoarece amândoi se purtau cu discreţie. Însă echipa CIA se pregătise pentru oricare dintre variante, precum şi pentru situaţia în care nu ar fi apărut nici unul.

Dacă Russ ar fi ajuns primul, trebuia să i se dea nişte explicaţii imediat. Numai că prima a fost femeia.

Mutantul a intrat în camera somptuoasă, şi-a zvârlit geanta cu obiecte personale pe pat şi s-a dus în baie să-şi aranjeze părul. A auzit un sunt vag din hol, produs de un bărbat, care băgase o pană între uşă şi ramă, ca să o blocheze, apoi a urmat sunetul unei uşi deschizându-se şi închizându-se.

Femeia s-a grăbit să iasă din baie şi i-a văzut pe bărbatul şi pe femeia care tocmai pătrunseseră, venind din camera alăturată.

— Nu-ţi îngreuna situaţia, l-a sfătuit bărbatul. Ştii bine de ce suntem aici.

Mutantul i-a răspuns mecanic, analizând în acelaşi timp diferite soluţii de ieşire:

— Mai bine-mi spui tu.

— Nu eşti Rae Archer. Dar semeni atât de bine cu ea, încât sigur eşti o clonă a ei.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Am discutat cu adevărata Rae Archer, care se află în Pasadena. Eşti altcineva.

— Pentru cine lucraţi? l-a întrebat mutantul.

Femeia a dat din umeri.

— Pentru comunitatea de informaţii a Statelor Unite.

— Înseamnă că nu aveţi jurisdicţie aici.

— Vrem să ne răspunzi la nişte întrebări.

Mutantul şi-a ridicat de pe pat geanta cu lucruri pentru noapte.

— Nu vreau.

Ajuns la jumătatea drumului spre uşă, a auzit plesnetul unei benzi de cauciuc şi a simţit o înţepătură în mijlocul spatelui. A întins mână – dovedind o supleţe neobişnuită – şi a scos din carne o săgeată cu aripioare de plastic.

Bărbatul ţinea în mână ceva ce semăna cu un pistol de jucărie.

— N-o să păţeşti nimic, a zis el. Doar o să ameţeşti puţin.

Mutantul a examinat săgeata, a mirosit-o şi a scuturat-o în dreptul urechii.

— Se pare că a mai rămas ceva în ea.

— Nu durează mult...

Agentul a scos un geamăt, a scăpat pistolul şi a căzut în genunchi. Săgeata îi era înfiptă în gât, iar acul pătrunsese adânc în artera carotidă. A reuşit să şi-o scoată, dar genunchii i-au cedat şi a căzut lat, cu braţele şi picioarele tremurând, apoi mişcându-se convulsiv.

— Ar trebui să fii atent unde-ţi injectezi asta, a spus mutantul.

A încercat să deschidă uşa, însă aceasta era blocată. A auzit fâsâitul slab al unui obiect metalic frecându-se de piele şi, din trei paşi uriaşi, s-a aruncat asupra femeii, înainte ca ea să poată ridica pistolul automat pentru a trage. I-a smuls arma în lateral şi a auzit o plesnitură, semn că îi rupsese degetul, după care arma s-a descărcat, aproape fără sunet, în perete, după care i-a smuls-o din mână.

Femeia a scos un răcnet de durere, iar un bărbat scund a apărut pe uşa dinspre camera alăturată cu o puşcă cu două ţevi îndreptată spre el. Mutantul a sărit în lături exact când primul glonţ a pornit spre el, iar fierbinţeala radiată de glonţ i-a trecut pe lângă faţă. A întins mâna după armă, iar al doilea foc i-a smuls braţul stâng din umăr.

În tăcerea în care ecoul împuşcăturilor răsuna doar în mintea bărbatului, cu sângele şiroindu-i din ciotul de braţ rămas, mutantul a ridicat pistolul şi l-a aţintit între ochii omului.

— Bang, a zis el şi a dat drumul armei pe podea. A făcut apoi doi paşi şi s-a slujit de canapea ca de o trambulină, trecând prin uşa de sticlă ce dădea în balcon. S-a izbit de balustradă şi s-a rostogolit peste ea, căzând peste copertina de deasupra intrării în hotel.

Russ era la jumătate de intersecţie depărtare, şi ridicase capul auzind zgomote de împuşcături. A văzut pe cineva alunecând pe copertina hotelului şi aterizând pe pavaj, după care pornise în goană, cu sângele şiroind din ciotul de braţ.

Părea să nu aibă faţă, de parcă şi-ar fi tras un ciorap peste cap. Nedumerit, Russ s-a frecat la ochi.

Silueta a alergat *peste* trafic, călcând pe capota unui automobil ce se îndrepta spre sud, apoi pe capota alteia ce mergea spre nord, după care a ajuns pe trotuarul de vizavi, a sărit peste gardul scund ce dădea în parcul din jurul portului, şi, în vreme ce turiştii şi familiile ieşite la plimbare căscau gura, a ţâşnit ca un sprinter şi a trecut peste digul spargeval într-un plonjon lung.

Până când a ajuns prima persoană la spargeval, pe apă nu s-au mai văzut decât câteva vălurele. O sirenă a început să vuiască ascuţit.

Mutantul şi-a căutat adăpost pe fundul apei din port, sub umbra unui tanc petrolier care avea pescajul la jumătate. S-a străduit să devină peşte în cel mai scurt timp, transformând oasele în cartilaje şi dinţii, muşchii şi intestinele în forma fusiformă a unui rechin de recif; hainele pline de sânge au rămas în urmă ca un indiciu evident.

Metamorfoza era aproape încheiată când a auzit scafandri aruncându-se în apă, în locul pe unde sărise el. A inspirat o gură sănătoasă de apă călduţă, amestecată din plin cu motorină – un gust delicios – şi, devenit tot un muşchi, s-a avântat înot spre marea deschisă.

Un elicopter adus de poliţie a efectuat un zbor de recunoaştere la mică înălţime pe deasupra portului şi, folosindu-se de binocluri şi de sonar, oamenii de la bord nu au observat nimic altceva decât peşti şi gunoaiele obişnuite atât de la suprafaţă, cât şi de pe fund. Doi rechini mari, unul dintre ei speriat evident de elicopter, şi atât.

Russ nu recunoscuse silueta respectivă ca fiind femeia pe care o iubea. Încercând să facă ordine în impresiile vizuale – ştia că pe insulă se aflau echipe de turnare ale unei companii de film; s-a gândit că pesemne foloseau hotelul Aggie Grey ca decor pentru vreo secvenţă de acţiune – de aceea a intrat în hol ca un somnambul.

Toţi cei aflaţi la recepţia se grăbeau să telefoneze care încotro. Doi poliţişti cu pistoalele scoase au trecut în viteză pe uşa de intrare şi au urcat valvârtej la etaj. Cât i-a urmărit gonind, Russ s-a trezit cu un bărbat alături de el, care l-a întrebat:

— Domnul Russ Sutton?

Bărbatul care îl interpelase era scund, solid şi mirosea

ciudat. A praf de puşcă?

— Cine sunteţi?

Omul i-a prezentat o legitimaţie.

— Kenneth Swanwick. Investigator, CIA. Russell a clătinat din cap.

— Şi ce vreţi cu mine?

— Rae Archer e spion. Noi...

— Asta face parte din film?

De astă dată, a venit rândul agentului să rămână nedumerit.

— Ce film?

— Cel pentru care se trag acum cadre în apropierea cascadei.

Omul a inspirat adânc.

— Nu e vorba de nici un film, a zis el şi i-a arătat din nou legitimaţia. Ne-am slujit de tombola aceea pentru a organiza acţiunea de prindere. Ştiam că Rae Archer e spion şi am vrut să o luăm pe nepregătite.

— Hai să fim serioşi. Cum să fie spion?

Cu toate acestea, anumite ciudăţenii începuseră să se cristalizeze în mintea lui.

— Am prins-o pentru interogatoriu, iar ea a ucis un agent, a rănit un altul şi a scăpat trecând printr-o uşă de sticlă.

— Nu se poate să fi fost ea. Poate e cineva care-i semăna.

— Păi, tocmai asta e problema, a spus Swanwick, şi credem că putem face şi dovada.

— Staţi puţin, a zis Russell şi a arătat spre uşă. *Asta* a fost...

— Nu ştim cine a fost. Dar s-a dat drept ea. Arăta ca Rae Archer. Avea până şi amprentele ei.

— Dar...

— Dar adevărata Rae Archer se află încă în California. Am discutat cu ea. Susţine că nu ştie nimic şi suntem înclinaţi să-i dăm crezare.

Curând li s-a alăturat o femeie atrăgătoare, a cărei faţă încordată avea aceeaşi culoare cu părul: cenuşiu-deschis.

— Dumnealui este domnul Sutton?

— Da, i-a răspuns Swanwick. E puţin descumpănit.

— De parcă noi am fi altfel. (La fel de înaltă ca Russell, femeia şi-a aţintit ochii mari şi cenuşii asupra lui. Datorită tranchilizantelor luate, pupilele i se micşoraseră.) Mă numesc Angela Smith.

— Şi sunteţi spion?

— Investigator.

Russ a rămas cu privirea la ochii ei stranii.

— Iar acesta nu este un film, adevărat?

— Aş vrea să fie aşa. Am putea reface decorurile ş-am trage încă o dublă. Apoi, adresându-se lui Swanwick: Trebuie să pleci cu poliţiştii peste câteva clipe. Când ajungi la secţie, trebuie să găseşti acolo şi un avocat. Apoi s-a răsucit cu scaun cu tot spre Russell: Aţi cunoscut-o pe Rae Archer mai bine decât oricine. Aţi avut relaţii intime cu ea.

Russ a încuviinţat cu precauţie printr-un gest, apoi a scuturat din cap:

— Ascultaţi-mă, nu putea face aşa ceva. Sub nici o formă.

— Înseamnă că nu a fost ea, s-a grăbit Swanwick să intervină. Indiferent cine a fost, s-a dovedit de o periculozitate extremă, şi este încă în libertate. Trebuie să stăm de vorbă, dar nu putem urca în cameră, a spus Angela. I-am încurca pe poliţişti. Cu mâna bandajată, a făcut un semn spre bar: Unchiul Sam vă oferă o bere.

Au găsit neocupată una dintre puţinele mese. Barmanul a apărut imediat şi le-a luat comanda. Pe fereastra care dădea spre parc şi port se vedea un grup tot mai numeros de oameni curioşi, îndemnaţi din când în când să se retragă de doi poliţişti care purtau uniforme de paradă ce săreau în ochi.

— Doar o clipă, încercaţi să vă gândiţi la Rae ca la o spioană, i-a sugerat Swanwick. Aţi avut cumva impresia că a încercat să vă stoarcă de informaţii?

Asta dădea relaţiei o interpretare supărătoare.

— Nu tocmai, a spus Russell, pe un ton ce-i trăda nemulţumirea. Amândoi lucrăm la acelaşi proiect. Am discutat mereu despre el. La fel face toată lumea care participă la proiect.

— Gândiţi-vă la situaţie altfel – au! Făcând un gest mai larg, se lovise la degetul bandajat. Se presupune că ea era

astronom. V-a convins că avea pregătire în domeniu?

— Fără îndoială. Ca să vă convingeţi perfect, ar trebui să o întrebaţi pe doctor Dagmar; ea este cea mai bună specialistă în astronomie. Dar Rae se pricepe, oricum mai bine decât mine. Eu sunt doar inginer în probleme marine, dar m-am ocupat toată viaţa de astronomie.

Swanwick l-a aprobat cu un gest din cap.

— A manifestat vreun interes deosebit faţă de aplicaţiile militare sau în domeniul apărării pe care le-ar putea avea acest lucru? Mă refer la artefact.

Russ a rămas o clipă pe gânduri.

— Apărare? Aş putea răspunde cu un *nu,* fără să mă tem, pentru că acesta e un aspect care nu prezintă interes pentru mine. Mi-aş fi adus aminte dacă ar fi încercat să *stoarcă* de la mine asemenea informaţii.

În bar a apărut un poliţist care avea o puşcă cu ţevile retezate într-o pungă de plastic. Swanwick s-a ridicat.

— Aţi împuşcat-o pe femeie cu această puşcă?

— În legitimă apărare. Femeia a...

— Da, bine, a zis poliţistul, şi i-a făcut semn unui subofiţer din spatele lui, care s-a apropiat imediat cu o pereche de cătuşe.

— Nu este nevoie, a spus Swanwick, însă poliţistul solid l-a răsucit cu brutalitate şi i-a pus cătuşele la mâini. Femeia avea o armă în mână, a spus el.

— Iar dumneata aveai asta în cameră ca să goneşti şoarecii? l-a ironizat primul poliţist, care s-a întors spre Russell. Doctore Sutton, vă rog să aşteptaţi aici cu doamna dumneavoastră. Curând va veni cineva să vă ia declaraţia.

I-au urmărit pe cei trei îndepărtându-se.

— A împuşcat-o cu... cu puşca aceea?

— A şi nimerit-o. I-a smuls un braţ. (Vreme de o clipă, s-a lăsat tăcere mormântală. Oamenii de la celelalte mese se uitau la ei. Femeia a scos un oftat de ciudă.) Fiindcă veni vorba de „doamne”?

Russ a făcut un semn.

— După magazinaşul de cadouri, pe hol, la stânga. Ea şi-a luat şi poşeta.

— Mă întorc imediat.

Lucru deloc surprinzător, Russ n-a mai revăzut-o.

40 - FALEOLO, SAMOA, 15 IULIE 2021

Ajuns de cealaltă parte a recifului, mutantul a rămas în ape relativ adânci, îndreptându-se încet spre vest, către aeroportul de la Faleolo. În ziua următoare, de acolo decola un avion spre Honolulu.

Recăpătându-şi forma umană, va ieşi pe ţărm după căderea întunericului. Se va ascunde o vreme, apoi va intra în aeroport. Apoi va rezolva problema de a-şi procura bilet fără paşaport ori cărţi de credit. Putea crea bani falşi, dar chiar şi în circumstanţe normale ar fi dat naştere la bănuieli dacă şi-ar fi cumpărat un bilet scump cu numerar. Ca samoan poate ar fi trecut neobservat, dar nu ştia limba îndeajuns de bine ca să treacă drept băştinaş.

Cu optzeci ori nouăzeci de ani în urmă, ar fi găsit pe cineva singur, l-ar fi ucis şi s-ar fi slujit de identitatea şi biletul lui. Acum, aşa ceva i se părea monstruos. Poate că ar fi luat locul celui care-i retezase braţul lui Rae. Lumea ar fi fost un loc mai bun fără un asemenea om.

Până a ajuns la Faleolo, şi-a formulat un plan mai bun. Presupunea şi riscuri, dar putea să-şi găsească din nou scăparea în apă. Exista posibilitatea ca oamenii să-şi dea seama de acel procedeu, însă el îl salvase de câteva ori de-a lungul vremii.

A depăşit Faleolo cu aproape un kilometru, ca să ajungă într-o zonă mai puţin luminată. Luna, aflată în primul pătrar, nu-i crea probleme. A rămas în apa mică şi s-a transformat.

A transformat aproape jumătate de kilogram din propria substanţă într-o pungă de plastic plină cu bancnote uzate de cincizeci şi o sută de dolari. Din alte cinci kilograme, şi-a creat un rucsac cu haine murdare şi un portofel, în care avea suficienţi bani locali, tala, pentru câteva călătorii cu taxiul şi o noapte de beţie, având o nouă identitate şi un permis de conducere emis în California pe numele persoanei pe care a creat-o cu multă durere. Newt Martin, un tip obişnuit de vizitator într-un asemenea colţ de lume. Tânăr şi neliniştit; care fuge de ceva. Având suficienţi bani pentru droguri şi un loc de dormit, şi poate chiar ceva în

plus. Chiar foarte mult în plus.

Şi-a confecţionat un paşaport convingător la o inspecţie vizuală. Computerul de la punctul de trecere al frontierei nu s-ar fi lăsat prostit.

La opt şi jumătate s-a furişat pe ţărm, şi-a stors apa din părul lung şi blond, şi a pornit spre aeroport. S-a urcat într-un taxi şi i-a cerut şoferului să-l ducă la ceas.

Planul de acţiune era simplu. Trebuia să găsească un tânăr american destul de disperat ca să-şi „piardă” temporar portofelul cu paşaport şi bilet, în schimbul unei sume mari de bani. Tânărul îşi va da mult mai târziu seama că nu a fost vorba doar de atât.

„Ceasul” era un turn construit la începutul secolului XX în centrul oraşului, devenind un reper principal pentru toată lumea. Mutantul a plătit taximetristului şi a pornit pe Beach Road către port. Ştia că acolo, la jumătatea distanţei până la hotelul Aggie Grey, existau câteva baruri mai prăpădite, dar nu călcase niciodată în vreunul dintre ele. Newt Martin sigur avea să o facă.

Barul Bad Billy i s-a părut promiţător. Mirosul specific se simţea încă din stradă: bere vărsată pe jos şi fum de ţigară pătruns până şi în mobilier. Muzică rap, veche de douăzeci de ani, dată la maxim. Mutantul s-a strecurat printr-o masă de oameni ce stăteau în uşă, ca să mai tragă o gură de aer curat, şi s-a apropiat de bar. Acolo se aflau doar alţi doi clienţi, deoarece restul jucau biliard ori stăteau pe scaune pliante în jurul unor măsuţe doldora de băuturi, discutând cu voce tare în cel puţin două limbi. Auzul lui extrem de fin a surprins şi o a treia limbă, franceza, vorbită de o pereche refugiată într-un colţ; cei doi comentau în şoaptă ceea ce se petrecea în jurul lor.

O conversaţie purtată în engleză se referea la întâmplările ciudate de la hotelul Aggie Grey. Unul dintre samoani avea un prieten în poliţie, de la care aflase că fusese vorba de o acţiune de spionaj industrial care se ratase.

„A, a spus altcineva – focuri de puşcă şi superspioni ca-n filmele cu Jackie Chan. Asta era doar o chestie publicitară pentru lansarea unei noi pelicule.”

Dorind să atragă atenţia asupra sa, mutantul a co-

mandat un martini dublu. A trebuit să explice ce voia şi s-a ales cu un pahar de jumătate de litru cu gin prost şi cu un sfert de lămâie care plutea deasupra lichidului. (Cum făcuse şi pe barmanul, ştia ce era acela gin prost. Poşirca aceea provenea de la o distilerie aflată în afara oraşului şi era îmbuteliată în sticle mari de plastic provenite de la băuturi răcoritoare.)

Aroma era interesantă, amintind de gustul apei de santină şi de scurgeri accidentale de carburanţi.

O prostituată aromată, de origine samoană, s-a apropiat de el.

— Ce bei acolo?

Era încă tânără, dar devenise deja pufoasă. „Ce-ar fi să mă cauţi în altă parte?” a gândit mutantul. „Vezi-ţi de drum, dispari” – apoi, trecând în revistă expresii folosite de-a lungul deceniilor – „şterge-o, caramba, mişcă-ţi fundul, fă paşi, mă laşi să respir?” Cu toate acestea, i-a răspuns:

— Martini? Vrei şi tu?

— Ce trebuie să fac pentru asta?

— Nu de tine am eu nevoie acum.

Ea s-a aşezat pe scaunul înalt, iar pe sub fusta scurtă s-a văzut că nu avea nimic altceva.

— Ştiu eu nişte tipi...

— Nu în sensul acela. Mutantul a atras atenţia fetei de la bar; a arătat cu degetul spre paharul său, apoi la spaţiul din faţa fetei. Ştii unde-s băieţii cu droguri?

— Of, Doamne, a zis ea şi a privit în jur. Acum sunt poliţişti peste tot. După ce s-a întâmplat la Aggie...

Fata de la bar a adus băutura, iar mutantul s-a dat puţin în spectacol căutând o bancnotă de douăzeci în teancul gros de bani.

— Am fost plecat din oraş. Ai văzut ce-a fost acolo?

— Nu, dom'le. Era amiază. Nici nu mă sculasem la ora aia, a zis ea şi a rămas cu ochii lipiţi de portofelul lui până când el l-a închis. Îţi aduc orice doreşti. Omule, să nu ieşi pe stradă, fin'că poliţiştii îi saltă pe toţi *palagi* (albii) pe care nu-i ştiu.

— Stai puţin aici.

Mutantul s-a dus la toaleta bărbaţilor, adică o singură cabină mizeră şi, profitând de lumina scăzută, a operat

nişte schimbări minore. A revenit la bar cu aceleaşi trăsături, dar cu pielea mai bronzată şi păr blond.

— A, asta-i altceva, a zis ea, şi a dat cu degetul pe faţa lui, după care a verificat dacă i-a rămas vopsea pe el. Şi cât te ţine asta?

— O zi, ori două. Aşa, şi ce crezi că s-a întâmplat la Aggie Grey?

— Se spune că a fost o chestie de cascadorie. Câteva focuri de armă, iar după aia, un tip a sărit prin geam, a căzut pe chestia aia de pânză de deasupra intrării, cum se chea...

— Copertină?

— Aşa, bravo. Şi apoi individul a traversat ca nebunul strada şi parcul şi s-a aruncat în apă. Se zice că glonţul i-a smuls un braţ, sânge cât cuprinde peste tot, dar nimic nu l-a oprit, ce mai, ca-n filme.

— Şi cei care filmează în oraş ce-au spus?

— Cică n-au fost ei, dar ştii cum e, vorbe.

— Da, ştiu. Bea restul şi să mergem.

— Unde?

— Să caut ceva de tras pe nas. La vânzători. Mutantul a băut dintr-o înghiţitură jumătate din pahar. Fata a încercat să-l imite, dar a apucat-o un acces de tuse. Barmaniţa a adus un pahar de apă şi i-a aruncat mutantului o privire tăioasă.

— Cred că-i de ajuns, a spus el, după ce fata s-a liniştit şi a început să respire mai mult sau mai puţin normal. Din ce-or fi făcând băutura asta?

Ea a suspinat şi a coborât destul de nesigură de pe scaunul înalt.

— Ştiu undeva o petrecere. Dacă te duc acolo, şi găseşti pe cine trebuie, ai grijă şi de mine?

— Şi asta ce-nseamnă?

— O sută de dolari.

— Mai vedem. Apoi a luat-o de umăr şi a dirijat-o spre ieşire. Dacă găsesc ce-mi trebuie, da.

Au mers pe Beach Road cale de câteva intersecţii, apoi au intrat pe o alee cu pietriş şi fără nume. Ea s-a oprit lângă o Toyota pe care doar rugina o mai ţinea laolaltă, şi, cu un scrâşnet sfâşietor, a deschis portiera şoferului.

— Gata, mergem.

— Eşti în stare să conduci? a întrebat mutantul, apoi a constatat că portiera de pe partea lui nu se deschidea. Aflată în maşină, fata s-a aplecat şi i-a făcut vânt de două ori.

— Da, da. Hai, urcă.

Înăuntru mirosea a mucegai şi marijuana. La a treia încercare, motorul, mai vechi decât şoferul, a pornit, după care au rulat pe hopurile de pe alee. Fata conducea cu precauţia pedantă a celor deja beţi, mergând într-un zigzag larg.

— Nu mă laşi pe mine să conduc?

Nu putea muri, dar nu voia să atragă atenţia poliţiei rămânând în viaţă în caz de accident.

— Nu, îmi place să conduc.

Fata a reuşit să şofeze pe drumul sinuos la deal, pe care mutantul l-a recunoscut drept cel care ducea spre conacul lui Stevenson. Din fericire, traficul era liber. Fata a rămas tăcută. Se concentra ca să menţină maşina pe centrul şoselei.

Au trecut de Vailima şi au ajuns într-o zonă împădurită, unde nu se vedea nici o casă în apropierea şoselei.

— Uită-te după o panglică portocalie pe partea ta, i-a spus ea, încetinind mult. Legată de un copac. În jurul trunchiului.

— Uite-o acolo, a zis mutantul, apoi şi-a dat seama că nişte ochi umani nu ar fi reuşit să zărească acel copac.

— Unde? Că eu nu văd.

Fata s-a uitat mijindu-şi ochii pe deasupra volanului, clipă în care roţile din dreapta au intrat pe pietrişul de pe marginea drumului. Vrând să redreseze maşina, a tras prea tare stânga de volan şi a intrat binişor pe contrasens, silind un bărbat călare pe un scuter Vespa să iasă de pe şosea. Omul a strigat ceva în samoană, dar şi-a văzut de drum.

— Ai încredere în mine, e acolo.

După două sute de metri, lumina farurilor a căzut pe panglica portocalie, de fapt o bandă de plastic scorojită de soare. Fata a intrat pe un drum neamenajat din imediata apropiere a copacului legat cu banda colorată.

— Mamă, ce ochi ai, s-a minunat ea. Abia au văzut

drumul pe care trebuiau să meargă, iar mutantul s-a ţinut mai bine de banchetă. În câteva rânduri, au nimerit în gropi atât de adânci, dar acoperite cu apă încât, hurducându-se, maşina a gemut din toate încheieturile, iar arcurile au azvârlit-o pe fată cu capul de tavan. Asta a făcut-o să râdă.

Au ajuns într-un târziu la o casă în stil occidental, care nu-şi prea găsea locul acolo. Dindărătul storurilor răzbăteau câteva raze de lumină. Pe aleea circulară stăteau parcate mai multe maşini. Erau şi câteva rable ca aceea pe care o conducea fata, dar şi câteva noi, două taxiuri şi chiar o limuzină sclipitoare.

„Prea mulţi oameni”, a gândit mutantul. Trebuia să fie precaut.

Au mers pe un podeţ din scânduri aşezat pe solul înnoroit. A simţit mirosul lemnului de pin folosit la construcţia ei; dar şi de vopsea. Casa era nouă. Afacerile păreau să fie profitabile.

Fata s-a proptit în sonerie, iar uşa de intrare s-a crăpat o idee. Un bărbat negru şi înalt a privit-o de sus:

— Mo'o. Ai găsit bani pe undeva?

Ea a făcut un semn în direcţia mutantului.

— El e blindat.

Negrul l-a privit în ochi mai lung decât ar fi fost normal.

— De ce ar trebui să am încredere în tine?

— Nu-i nevoie. Nu cunosc pe nimeni aici. Gagica asta a zis că mă duce undeva ca să găsesc nişte negustori.

— Cumperi ori vinzi?

— Acum, cumpăr.

— Să văd cu ce te lauzi. Negrul a aprins o lanternă. Mutantul a deschis portofelul şi a răsfirat bancnotele. Omul a murmurat ceva, apoi i-a pus fasciculul lanternei în ochi.

— O să riscăm, a zis el şi a deschis uşa pe jumătate. Să ştii, dacă eşti poliţist, familia o să-ţi moară în faţa ochilor. Apoi, şi tu.

Mutantul a ridicat din umeri.

— Nu-s poliţist, şi n-am familie. A trecut, dar bărbatul i-a barat calea fetei.

— Dar am bani, a protestat ea. El plăteşte.

— O sută, a confirmat mutantul şi a scos două bancnote de cincizeci din portofel şi i le-a întins.

Bărbatul de culoare a luat banii, dar a continuat să blocheze calea fetei.

— Mo'o, du-te acasă. Nu vreau să-mi facă maică-ta scandal.

— Dar am douăzeci şi unu de ani, iar ea e o caţă.

— Iar tu eşti beată. Du-te şi dormi în maşină până îţi revii.

— Să mă aştepţi acolo, i-a spus mutantul, făcându-i semn să se ducă. Îţi mai dau o sută dacă găsesc ce caut.

Fata a plecat mormăind şi bălăngănindu-se. Înăuntru, lucrurile arătau ca şi cum petrecerea s-ar fi terminat, dar lumea nu se îndura să plece acasă. A văzut vreo cincizeci de persoane stând în picioare, jos, ori întinse în diverse poziţii. O masă pe care se găseau sticle de vin şi whisky şi mâncare, totul răvăşit. Aerul era cenuşiu de atâta fum de ţigară. Mutantul a identificat ţigările după mirosul de fum: trabucuri scumpe, dar şi de două parale, la care se adăuga aroma de plastic ars a cocainei şi mirosul tare al haşişului. Nimeni nu fuma heroină, însă la vedere rămăseseră multe ace; pe masa cu gustări trei seringi stăteau cu acele în jos, într-un pahar plin cu un lichid limpede.

Încăperea avea un aspect nefinisat, pereţii fuseseră zugrăviţi recent cu trafaletul şi, din loc în loc, se vedeau reproduceri ieftine de Gaugain prinse cu piuneze. Mobilierul nou era împrăştiat la întâmplare.

— Aşa, ce să-ţi dau? l-a întrebat negrul.

— Cred că haşiş. Mutantul şi-a adus aminte de vremurile când lucrase la circ. Din cel negru ai?

— Ai vrea tu. Mai toată lumea fumează ceva diluat.

Mutantul a clătinat din cap.

— Nu vreau nimic din Maroc. Ce ai din Asia?

— Roşu şi auriu. Dar te costă.

— O punguţă de haşiş auriu, cât e?

Omul a zis 250, iar mutantul l-a făcut să coboare la 210 dolari.

A luat marfa şi un tub de fumat şi s-a aşezat pe un scaun pliant dintr-un colţ, de unde putea vedea tot ce se petrecea în încăpere.

Haşişul avea o savoare interesantă. Ardea degajând multă căldură, probabil datorită aditivilor.

Mutantul a căutat din ochi pe cineva care să aibă aerul că este învăţat cu mulţi bani, dar că l-a cam lăsat norocul. Probabil cineva care nu era localnic; în această categorie se încadrau cam o treime din cei aflaţi acolo.

Era preferabil un american; unul care să semene cu mutantul ar fi făcut lucrurile mai uşor de explicat. A remarcat un bărbat de culoare cu tenul ceva mai deschis, care arăta foarte asemănător cu mutantul în acele momente, dar era cu câţiva centimetri buni mai înalt şi mult mai greu. Stătea mai retras, pe un scaun pliant, cu bărbia sprijinită pe antebraţ, urmărind atent o dispută lenevoasă dintre doi bărbaţi care stăteau pe podea cu picioarele încrucişate.

Avea în mână o ţeavă de fumat, dar goală. Mutantul s-a apropiat şi s-a aşezat pe podea alături de el, şi a aprins din nou răşina din vas.

— Aşadar, ce părere ai? s-a adresat către el unul dintre cei care discutaseră până atunci. Cât de vechi e universul?

— Treisprezece miliarde şapte sute de mii de ani. Nu mai ţin minte vremurile acelea nici pe jumătate.

Celălalt a clătinat din cap.

— Cât pe ce. Şaisprezece miliarde.

— S-a folosit de Tora şi de teoria generală a relativităţii, a spus bărbatul de culoare. Miroase bine.

Mutantul i-a întins pachetul.

— Haşiş auriu; ia-ţi de-o doză. Iar celui cu Tora i-a zis: O să-ţi acord un avantaj de 2,3 miliarde de ani. Asta înseamnă şase zile lungi, nu?

Apoi omul s-a lansat într-o explicaţie privind dimensiunile reduse ale universului la începuturi. Celălalt participant la discuţie îl privea cu expresia unui cocker spaniel ce se chinuieşte să rămână treaz. Bărbatul de culoare a rupt o bucăţică, făcând din ea o bilă şi a mirosit-o. Apoi a dat din cap şi i-a înapoiat punguţa.

— Mulţumesc.

Mutantul a aprins un chibrit de lemn şi i l-a ţinut. Omul a inspirat fumul adânc şi a dat din cap satisfăcut.

— Mda, şi ce doreşti?

— Cum adică, nu crezi în dorinţa sinceră şi spontană de a împărţi ceva?

— Nu eşti chiar atât de ameţit ca să fii generos cu haşiş auriu.

— Asta demonstrează un bun spirit de observaţie.

— Aşadar, vrei ceva, dar nu droguri. Înseamnă că e vorba de sex ori bani. (A clătinat din cap.) N-am nici una, nici alta.

— Ar mai fi ceva, a zis mutantul şi s-a ridicat în picioare mimând o situaţie grea. N-ai vrea să discutăm afară?

Omul a încuviinţat cu un gest, dar nu s-a clintit din loc. A ridicat un deget şi l-a privit lung.

— A, şi nu pot ucide pe nimeni. N-aş vrea să mai trec încă o dată prin asta.

Cei doi bărbaţi interesaţi de vârsta universului au ridicat privirea, dar şi-au păstrat expresiile impenetrabile pe feţe.

— Nici pe departe nu-i vorba de aşa ceva. Vino. Bărbatul s-a ridicat în picioare şi a păşit cu o grijă exagerată, fiind probabil mai drogat decât părea. Mutantul i-a spus gazdei că vor reveni în casă după scurtă vreme.

Când au deschis uşa, au perceput un animal care a rupt-o la fugă. În rest, cu excepţia sunetului produs de picăturile ce cădeau de pe frunze, pădurea întunecată era tăcută.

— Uite care-i treaba. Trebuie să mă îmbarc pe un avion ca să ajung mâine în America. Dar nu am nici bilet, nici paşaport. În lumina slabă ce venea dinspre ferestrele cu storurile trase, bărbatul l-a privit printre gene.

— Da, şi?

— Ai paşaport?

— Sigur. Dar nu semeni nici pe departe cu mine.

— Nici o greaţă. Am mai făcut asta.

— Da, dar o să rămân prizonier aici. Cum rezolv chestia asta?

— E simplu ca bună ziua. Ţi-l trimit prin poştă de la Los Angeles. Însă nu e nevoie să mă crezi pe cuvânt.

Dacă nu-l primeşti, aştepţi câteva zile şi te duci la ambasadă ca să declari pierderea lui. Vor face verificări şi-ţi vor elibera unul temporar; îl înlocuieşti când ajungi în Statele Unite.

— Trebuie să mă mai gândesc. Şi cât eşti dispus să-mi dai?

— Cinci mii pe loc, plus costul biletului. Probabil că am posibilitatea de a-mi lua la clasa întâi; asta înseamnă o mie. Dar, o să-ţi mai dau cinci mii dacă ajung la Los Angeles fără necazuri. Ţi-i trimit în pachet, odată cu paşaportul.

— Pentru partea asta trebuie să am încredere în tine, corect? Doar eşti un necunoscut pe care l-am întâlnit într-o casă conspirativă.

— Ar fi bine să mă consideri o poliţă de asigurare. N-am nici un interes să anunţi furtul paşaportului.

Omul a rămas pe gânduri, analizând situaţia. Mutantul a profitat de prilej ca să privească foarte atent în ochii dilataţi ai bărbatului şi i-a copiat amprenta retiniană, pentru orice eventualitate.

— Mai pui două punguţe de haşiş auriu şi facem târgul.

Şi-au strâns mâinile, prilej cu care mutantul i-a memorat şi amprentele digitale. Apoi şi-a notat adresa la care să trimită banii şi paşaportul.

L-a lăsat să aştepte la uşă şi a reintrat să cumpere haşişul promis. Bărbatul a spus că vrea patru sute de dolari şi a rămas de neclintit; nu mai făcea reduceri de preţ decât la cantităţi mai mari. Zece punguţe ar fi fost o mie cinci sute. Mutantul a refuzat oferta, mulţumindu-se cu două.

Partenerul lui în ale infracţiunii le-a vrut pe loc, dar mutantul a refuzat; abia după ce avea biletul în mână era dispus să i le dea. S-au îndreptat apoi spre locul în care era parcată Toyota plină de rugină. Tânăra prostituată lăsase scaunul şoferului pe spate şi dormea adânc, sforăind uşurel. Mutantul a transferat-o delicat pe bancheta din spate şi i-a luat cheile din buzunar.

Cât a condus spre oraş, bărbatul de culoare a dormit şi el. Mutantul a vrut să evite Beach Road şi centrul oraşului; probabil că poliţiştii ar fi recunoscut maşina şi s-ar fi întrebat cine e la volan. Nu cunoştea drumurile lăturalnice, de aceea a pornit la nimereală, mergând mai mult spre vest şi sud, până când a ajuns la Fugalei Street despre care ştia că trebuia să aibă în dreapta Maketi Fou – piaţa centrală – şi nimic altceva decât mlaştini în stânga. Apoi a ajuns lângă plajă la târgul de vechituri, de la marginea oraşului şi a intrat pe şoseaua ce ducea la aeroport.

A mers încet vreme de jumătate de oră, dar a evitat să

treacă în viteză prin gropi, pentru că nu voia să-şi trezească pasagerii. Aeroportul era luminat ca ziua, iar în preajma lui aşteptau zeci de automobile şi taxiuri. Avionul pe care urma să îl ia a doua zi trebuia să sosească peste o oră. Şi-a mai amintit că, în ciuda orei târzii, casa de bilete fusese deschisă la sosirea sa, în urmă cu o lună.

Bărbatul negru s-a frecat la ochi şi a căscat; nu avea loc să se şi întindă.

— Gata. Dă-mi banii. Intru să-mi iau bilet pentru Los Angeles; ţi-l aduc şi-mi dai haşişul.

— S-a făcut. Mutantul i-a întins un teanc de bancnote prinse cu un elastic. Dar o să-te însoţesc. Haşişul rămâne aici, pentru că s-ar putea să aibă câini care să-l adulmece. După aceea, ne întoarcem aici. Îmi dai biletul şi paşaportul şi păstrezi restul şi haşişul. Te duc eu până în oraş.

Apoi a tras maşina în apropiere de zona de aşteptare.

— De acord cu toate, mai puţin plecarea împreună de aici. O să iau un taxi.

— Cum, n-ai încredere în mine?

Omul a pufnit:

— După ce ai biletul şi paşaportul meu, ţi-aş fi mai de folos mort decât viu.

— La asta nu m-am gândit, a recunoscut cu sinceritate mutantul. Cunoşti mai bine decât mine cum gândeşte un infractor.

— Aici ai nimerit-o, a spus omul.

Au coborât şi au intrat în clădire. Parterul era deschis, fără nici un perete despărţitor. În jur erau zeci de oameni care stăteau pe scaune de plastic şi citeau ori se uitau la televizor. Un grup de băieţi şi fete la vârsta adolescenţei, îmbrăcaţi cu costume tradiţionale, flecăreau bine dispuşi. Ei aveau să întâmpine călătorii sosiţi din Statele Unite cu dansuri şi cântece.

Mutantul a urcat la barul de la etaj, iar complicele lui s-a apropiat de ghişeul de bilete. Nu mai era nimeni la rând, iar singura agentă de vânzări nici nu a făcut vreun efort să se arate fericită ori mai vioaie.

Şi-a luat o bere şi s-a aşezat aproape de scară, de unde să poată urmări desfăşurarea tranzacţiei. Şi-a imaginat ce s-ar fi întâmplat în State dacă cineva, fără nici un bagaj ar fi

venit după miezul nopţii şi ar fi încercat să cumpere un bilet pe o rută internaţională cu bancnote de cincizeci şi o sută.

Tânăra femeie tratata totul de parcă ar fi fost vorba de cumpărarea unei franzele, deşi s-a uitat cu atenţie la paşaportul bărbatului.

Reveniţi la maşină, mutantul a verificat paşaportul şi biletul şi i-a înmânat cheile maşinii.

— Poţi conduce?

— Dacă merg la fel de încet ca tine, sigur. Rămâi aici până la plecarea avionului?

Mutantul s-a întins pare bancheta din spate şi a vârât o bancnotă în buzunarul de la bluză al fetei.

— Te întorci la casa aceea şi nu povesteşti nimănui unde ai fost.

— Mai curând m-aş duce pe jos până la maşina mea, ca să merg acasă. Îmi ajung senzaţiile tari pe noaptea asta. Ce fac dacă fata se trezeşte?

Mutantul s-a gândit puţin.

— Cel mai bine ar fi să-i spui că m-ai lăsat undeva în oraş. Şi... să nu te întorci mâine la aeroport. Ai putea avea probleme.

— Da, mi-am dat deja seama de asta. A pornit maşina, apoi a clătinat din cap. Mare nebunie, a zis el.

— Stai cu ochii pe cutia poştală.

S-au privit o clipă, apoi bărbatul de culoare a demarat. Mutantul avea câteva lucruri de făcut, dar nu se grăbea; poarta nu se deschidea decât la ora doisprezece. S-a întors în aeroport şi şi-a lăsat paşaportul şi portofelul într-un compartiment de bagaje, după care a plecat ca să mai pună pe el zece kilograme de carne.

În cursul zilei i-ar fi fost mai uşor: intra într-un supermagazin şi cumpăra carne. De astă dată n-a riscat să ia câinele ori purcelul cuiva, aşa că s-a îndreptat spre ocean.

A luat-o de-a lungul şoselei şi a ieşit din oraş. Toată lumea dormea, iar stelele erau acoperite de nori; cu excepţia luminilor de la farurile maşinilor, lumea era întunecată ca tăciunele. Mutantul a ajuns la o cărare ce ducea spre o plajă stâncoasă şi s-a strecurat în apă.

Nu avea nevoie să se mai transforme în peşte, şi-a

întins labele picioarelor transformându-le în lopeţi, şi-a desfăcut fălcile şi a făcut ca gâtlejul şi gura să se dilate atât cât să poată înghiţi un peşte mare. A înotat fără zgomot spre recif şi a cercetat în jur mai mult cu nasul şi senzorii de pe piele decât cu ochii – la fel ca un rechin, putea vedea schimbarea potenţialului electric ce semnala prezenţa unui peşte mare ce avea necazuri.

Asta însemna mâncare – a simţit o gâdilătură uşoară şi s-a dus drept spre acel loc, unde a găsit un rechin de recif luptându-se cu un ton care era pe jumătate cât el. Mutantul a ucis rechinul dintr-o muşcătură, retezându-i coloana vertebrală, apoi a prins tonul rănit, pe care l-a ingerat dintr-o înghiţitură. Apoi s-a întors şi a înghiţit şi rechinul.

Cei doi peşti îi asiguraseră o masă suficientă. A înotat spre ţărm, şi-a modelat din nou picioarele ca să intre în pantofi şi a mers pe jos până la aeroport, de astă dată, un american alb şi masiv, şi de acolo a luat un taxi până în oraş.

Barul Bad Billy era încă deschis – se lăuda că era ultimul care închidea în emisfera vestică – însă mutantul nu a vrut să atragă atenţia asupra sa, de aceea a cerut taximetristului să oprească la primul motel, Klub Lodge, unde şi-a luat o cameră şi a stat întins şi a gândit vreme de câteva ore.

Detesta să abandoneze artefactul, să-l părăsească pe Russ, şi s-a gândit să se prezinte drept ceea ce era: evident, de pe altă planetă, şi probabil având legătură cu acea maşinărie imposibil de deschis. Însă nu voia să ajungă un specimen supus studiilor, şi pesemne că oamenii puteau bănui unele dintre aptitudinile lui ca să construiască o cuşcă din care să nu mai poată scăpa.

Oare Russ l-ar fi protejat dacă s-ar fi întors sub forma lui Rae? Nu; Russ ştia deja că Rae nu era o femeie şi că fusese păcălit.

Şi îl putea înşela din nou. După o perioadă de uitare, mutantul putea apărea sub forma altei femei, ca să-i câştige din nou dragostea. Asta nici măcar nu ar fi însemnat că joacă teatru.

Însă nu era înţelept să rămână în Samoa. Peste o zi ori două, când îşi vor da seama ce fuseseră pe cale să prindă,

americanii aveau să trimită agenţi care vor împânzi insula. Chiar dacă *nu* şi-ar fi dat deja seama de asta, şi chiar dacă ar fi considerat că mutantul era un soi de om modificat ori maşină de spionat, americanii ar năpădi insula, încercând să-l descopere şi să-l prindă. A sperat că agenţii vor căuta o femeie cu un singur braţ.

A aşteptat până la zece dimineaţa, după care a plecat în oraş; trotuarele erau destul de populate, astfel că prezenţa lui nu bătea la ochi, ci trecea drept un turist oarecare, puţin ars de soare. Când se dăduse drept Rae, găsise un magazin cu lucruri ieftine, ţinut de o biserică; s-a dus direct la el şi şi-a cumpărat o valiză şi câteva obiecte de îmbrăcăminte. Ajuns la un loc frecventat de turişti, şi-a cumpărat două cămăşi în culori strălucitoare şi o lavalava drept amintire. Apoi, o serie de articole de toaletă de la un magazin oarecare şi două sticle de lichior Robert Louis Stevenson drept cadouri. În grupul sanitar al unei cafenele s-a debarasat de o parte din pasta de dinţi şi din gelul de bărbierit, pentru ca acestea să nu arate proaspăt cumpărate, după care a luat un taxi şi a mers la aeroport.

A văzut trei poliţişti de serviciu, şi o femeie de origine samoană, îmbrăcată sobru, care supraveghea călătorii. Mutantul s-a gândit că se putea întâmpla ca identitatea pe care şi-o alesese să fie un dezastru dacă Scott Windsor Daniel, american de culoare era cunoscut poliţiei.

Era preferabil să acţioneze imediat. A intrat într-un grup sanitar pentru bărbaţi şi a aşteptat să intre într-o cabină. Imediat ce s-a văzut înăuntru, a îndurat durerile ce însoţeau transformarea feţei şi mâinilor pentru a semăna cu acelea ale lui Daniel. Şi-a schimbat şi cămaşa, îmbrăcând una pe care o cumpărase drept amintire, şi care, în condiţiile acelea, slujea drept culoare de protecţie.

Totul i-a luat cincisprezece minute. Chiar dacă cineva observase că bărbatul alb intrat în cabină era negru la ieşire, nimeni nu a scos o vorbă.

Primul test l-a constituit controlul paşaportului. 0 localnică a verificat documentele şi scanarea retinei, apoi a încasat taxa de plecare, însă femeia care stătea în spatele ei cu braţul drept într-un bandaj legat pe după gât era cea de la „comunitatea de informaţii a Statelor Unite”, care

fusese cât pe ce să o doboare pe Rae cu un glonţ.

Nici una dintre ele nu i-a acordat o atenţie deosebită lui Scott Windsor Daniel, deci asta însemna că era căutată mai curând o femeie. Una scundă cu un braţ lipsă?

S-a făcut şi verificarea amprentelor, care venea în plus faţă de cea a retinei. Femeia-spion, destul de stângace din cauză că se slujea doar de un braţ, a folosit o lupă de bijutier şi, aruncând o privire, a comparat desenul de pe degetul mare cu cel aflat pe o cartelă.

A trecut la fel de uşor prin celelalte verificări de securitate, ceea ce i s-a părut încurajator. Autorităţilor nu le trecuse prin cap că aveau de a face cu cineva care-şi putea schimba forma. Au căutat în bagajul ce nu atrăgea atenţia prin nimic, l-au verificat cu detectorul de metale şi au trimis valiza pe tobogan, iar pe el l-au trecut printr-un controlor optic spre stupul multilingv al sălii de aşteptare.

S-a aşezat la bar şi a degustat ceva ce se pretindea a fi Chardonnay, şi a răsfoit ziarul *Observer* ce apărea pe plan local. Scandalul de la Aggie Grey ocupa toată pagina întâi, cu o turnură ciudată – echipa de filmare, „nu aveau dreptul să declare” dacă cele petrecute făceau parte dintr-un film de acţiune pe care îl turnau. Probabil că îi instruise cineva; aparţineau unei companii americane, iar guvernul le putea face greutăţi dacă nu cooperau. Cu toate acestea, se putea ca exprimarea evazivă să aibă rolul de a beneficia de publicitate pe gratis.

Nici interviurile date de oaspeţii de la Aggie Grey, sau de poliţişti nu aduceau lumină asupra incidentului. Unii turişti afirmaseră la unison că „bărbatul” care traversase parcul şi plonjase în apa portului părea să nu aibă un braţ. Toţi socoteau că asta făcea parte dintr-un film.

Îi era greu să facă planuri pornind de la informaţii atât de sărăcăcioase. În Honolulu trebuia să se îmbarce pe un avion al companiei Delta, şi avea de aşteptat acolo şase ore. Ar fi fost prudent să-şi schimbe identitatea acolo, pentru cazul în care luaseră cumva urma lui Daniel. Dacă era adevărat, în Los Angeles se putea aştepta la un comitet de primire. Dacă domnul Daniel nu apărea acolo, fără îndoială că-l vor mirosi pe cel adevărat din Samoa.

Ori puteau să-l aştepte în Honolulu. Ce era de făcut?

Aeroportul nu se afla prea departe de mare, dar era mai greu de ieşit în regim de urgenţă din el decât din camera hotelului Aggie Grey. Urmăritorii se aşteptau probabil la cineva cu puteri neobişnuite – asta depindea cine erau aceştia. Pesemne că spionii nu declaraseră chiar totul poliţiei. Aşadar, un scenariu era „poliţia caută un traficant de droguri care are paşaportului domnului Daniel”, ceea ce nu ridica probleme prea mari pentru a scăpa.

A lăsat deoparte acea problemă şi a revenit la ocupaţia mentală obişnuită, analizând cei 31 433 de biţi de informaţii. Ori zgomote. Şi-a continuat drumul printre acele catralioane de permutări, timp în care a mers cu şirul până s-a îmbarcat, şi-a ocupat locul la clasa întâi şi a ales la întâmplare un film pe monitorul din faţa sa. A acceptat şampania cu o înclinare uşoară din cap şi a răspuns banal la întrebările neutre ale însoţitoarei de bord.

Dacă ar fi rămas câte o secundă la fiecare combinaţie posibilă a celor 31 433 de cifre, i-ar fi trebuit tot atât timp cât a existat Imperiul Roman.

Nu a avut nici un vecin de scaun, astfel că timpul s-a scurs cu rapiditate, într-o ceaţă de zerouri şi unu. A ieşit din starea de reverie când trenul de aterizare a atins asfaltul aeroportului din Hawaii.

Cei de la clasa întâi au coborât în mod democratic, permiţând şi câte unui reprezentant al *hoi polloi* să se strecoare printre oamenii elitei, iar mutantul a ajuns să intre în aeroport cu expresie neutră, privind în jur fără vreun interes aparte, aducând foarte bine cu un individ care trebuie schimbă avionul şi trebuie să îndure a nu ştiu câta oară formalităţile de verificare a paşaportului şi transferul de bagaje.

La început n-a remarcat nimic ieşit din comun. Apoi însă, a văzut că fiecare punct de verificare pentru cetăţeni americani era protejat de câte un poliţist masiv, care stătea plasat între punctul de control al paşapoartelor şi cel de verificare a bagajelor.

Poate că stătuseră mereu acolo. Din zborurile anterioare, când făcuse naveta între Australia şi Statele Unite, nu-şi amintea asemenea amănunte. Era însă mai bine să nu rişte.

A găsit două grupuri sanitare destinate celor care erau dispuşi să ocupe un loc mai la coadă în rând, dar să se simtă uşuraţi. Nimerise bine şi momentul.

Când a pătruns în spaţiul de protecţie dintre coridor şi toaletă, un îngrijitor cu un cărucior tocmai ieşea dintr-o cameră cu unelte de curăţenie. După ce a aruncat o privire în jur şi s-a convins că nu-l vede nimeni, mutantul a acoperit gura şi nasul omului şi l-a împins înapoi în cameră.

I-a tras un pumn în bărbie doar cât să-l ameţească puţin, apoi a aprins lumina. Încăperea, de mărimea unei debarale, era dotată cu diverse unelte şi substanţe.

A găsit o rolă de bandă lată şi i-a făcut un căluş din ea, aşezându-i două bucăţi şi pe ochi, asta după ce i-a copiat amprenta retiniană. Apoi i-a scos uniforma pe care a îmbrăcat-o şi l-a legat bine pe om cu bandă.

I-a luat amprentele, l-a studiat o clipă, după care a stins lumina şi s-a transformat. Nu a fost prea dureros ca să imite culoarea pielii şi structura facială. Apoi a ieşit cu căruciorul, lăsând uşa încuiată.

Cât timp avea la dispoziţie? Dacă poliţiştii aceia îl aşteptau pe domnul Daniel, era vorba de minute.

A ezitat o clipă în faţa unei uşi pe care scria *Acces doar pentru persoanele autorizate* şi a încercat să-şi imagineze ce s-ar putea afla dincolo de uşa cu acel anunţ. Poate era locul în care oamenii de serviciu se duceau să fumeze. Ori nimerea într-o cameră plină de agenţi de securitate.

Întorcând căruciorul, s-a îndreptat din nou către zona vămii. Pentru cetăţenii americani existau şase culoare, şi trei pentru străini – plus unul marcat „pentru angajaţi”.

A ajuns la jumătatea culoarului, când a auzit un strigăt:

— Hei! Nătărăule!

S-a oprit şi s-a întors. Iritat, un poliţist gras i-a adresat câteva cuvinte. Din nefericire, erau în hawaiiană.

A ridicat din umeri, sperând că nu toţi cei care păreau hawaiieni vorbeau şi limba.

— Doar ştii regulile, i-a zis poliţistul. Unde naiba te duci?

— Până la maşină, a spus mutantul. Am mâncarea în răcitor.

— A, cina *lichidă.* Măcar lasă căruţul aici, bine?

Mutantul a făcut cale întoarsă şi a parcat căruţul astfel încât să nu deranjeze.

Ajuns afară, uniforma îl scotea în evidenţă, în loc să-l facă nevăzut în mulţime. Ar fi bătut la ochi să cheme un taxi sau să ia autobuzul. Greşise că nu-şi păstrase hainele ce-i aparţineau lui Daniel.

I-ar fi luat aproape douăzeci de minute ca să creeze haine care să treacă neobservate şi să renunţe la acelea de îngrijitor. Prea mult. Riscând, a intrat într-un magazin de suveniruri şi a cumpărat nişte haine de turist mai modest – o cămaşă hawaiiană, şort şi papuci. S-a schimbat într-o toaletă – transformându-şi pielea într-o culoare mai deschisă – şi a pus uniforma în sacoşele de hârtie de la îmbrăcămintea cumpărată.

La coada de la staţia de taxiuri, a început să-şi gândească strategia. I-a spus taximetristului să-l ducă la hotelul Hilton din centru, dar a privit cu atenţie clădirile prin dreptul cărora a trecut. Un hotel, Crossed Palms, i s-a părut suficient de demodat.

A lăsat şoferului un bacşiş modest, şi doar a trecut prin holul de la Hilton. Pe drumul de întoarcere spre Crossed Palms, a reuşit să arunce uniforma de îngrijitor într-o ladă de gunoi.

Femeia de la recepţie, care aprindea o ţigară de la alta, s-a arătat încântată să-i dea lui „James Baker” o cameră pe trei zile, plătită în avans în numerar, fără să aibă bagaje ori să prezinte vreun act de identitate.

Camera era întunecoasă şi mucegăită, şi clar nu merita 150 de dolari pe noapte. Însă mutantul avea în sfârşit posibilitatea să se relaxeze pentru prima oară de când uşa laterală din camera specială de la Aggie Grey se deschisese şi fusese asaltat de spioni nedoriţi.

Nu trebuia să se precipite, şi-a spus; identitatea cu care revenea la Apia trebuia să fie absolut perfectă. Putea să revină în California şi să recreeze un împătimit de surfer, dar de ce să mai plece din Hawaii? Se afla şi mai aproape de Samoa, şi, în plus, o persoană de origine hawaiiană care căuta o slujbă s-ar fi bucurat de mai multă credibilitate.

Ştia că în curând o slujbă avea să devină vacantă. Michelle recepţionera era gravidă în şapte luni. Abia aştepta

să plece şi să devină mamă cu normă întreagă.

Aşadar, avea la dispoziţie o lună în care să-şi construiască o identitate perfectă, care să-i îngăduie să revină în Samoa.

Era bine şi ca recepţioneră. Nu îndrăznea să mai încerce a se da drept laborantă, dar voia să devină o persoană pe care Russ să o observe, şi de care să se apropie.

Evident, se dăduse de gol pentru că voise să treacă drept o persoană reală şi fusese deconspirată în urma unei proceduri obişnuite de securitate. „Am vorbit cu adevărata Rae Archer” îl lămurise pe deplin şi nici nu mai avea nevoie să înţeleagă altceva. Dăduse dovadă de lene apelând la identitatea unei fiinţe umane reale. De astă dată, va crea o femeie pornind de la zero.

Mutantul ştia prea bine ce aprecia Russ la o femeie, însă probabil că n-ar fi fost tocmai înţelept să realizeze o femeie perfectă la comandă – chiar dacă Russ nu s-ar arăta bănuitor, se putea întâmpla ca altcineva să bage de seamă.

Prin urmare, ea nu va fi o femeie cu trăsături orientale, zveltă şi simplă, care şi-a luat diploma în astronomie. O blondă cu forme pline şi aspect normal, care a studiat biologia marină. Ar fi bine ca prima impresie pe care o va face (în special asupra lui Jan, dar şi Russ) şi nu fie de femeie prea sexy. Putea să-l cucerească treptat pe Russ, prin mijloace validate de istorie.

O deranja faptul că trebuia să se poarte şiret faţă de el. Îl iubea mai mult decât pe alte fiinţe, fie ele bărbaţi ori femei, de pe Pământ. Însă trebuia să ajungă în apropierea artefactului, prin încredere sau hoţie, iar Russ era aproape singurul care îl putea ajuta în această problemă.

Ce este dragostea? auzise în textul acelui cântec când ieşise din ocean a doua oară – atunci când cei doi bătrâni centenari fuseseră tineri ce luptau în rândul puşcaşilor marini. Reuşise să afle răspunsul la acea întrebare optzeci de ani mai târziu, după ce citise atâtea cărţi, piese de teatru şi poeme, şi ascultase atâtea cântece?

A socotit că da. Iar răspunsul era Russ.

Dacă nu-l putea avea sub forma lui Rae, trebuia să găsească o soluţie ca să şi-l apropie ca iubit. Într-o zi, avea să-l uimească spunându-i toată povestea. Însă mai întâi

trebuia să-l seducă din nou.

Mutantul voia să fie o femeie în jur de treizeci de ani, căsătorită pentru scurtă vreme, rămasă văduvă, fără copii sau alte obligaţii. Trebuia să ţină sub control tot parcursul vieţii fictive prin documente potrivite, începând cu naşterea.

Şi-a petrecut aproape o dimineaţă însorită plimbându-se prin cimitirul din Calaepohaku, şi astfel a descoperit mormântul perfect: Sharon Valida, născută în 1990, decedată în 1991. Părinţii fuseseră îngropaţi alături de ea, în 2010.

O scurtă căutare cu ajutorul computerului, făcută într-o bibliotecă publică, a evidenţiat că părinţii fetiţei muriseră împreună într-un accident rutier. Ca să complice lucrurile, Sharon se născuse în Maui şi murise tot acolo. Însă certificatul ei de deces se afla probabil în Maui şi trebuia eliminat din sistem.

Era preferabil să procedeze în mod ordonat. Sub aspectul de turist cu faţa palidă, mutantul a mers în Maui şi a găsit cu uşurinţă biroul unde se păstrau evidenţele privind naşterile şi decesele.

Şi-a petrecut o noapte într-un dulap, trăgând cu urechea, şi asigurându-se că oficiul va fi pustiu şi în noaptea următoare. Apăruse ceva ce complica situaţia: deşi nu exista portar de noapte, toate birourile erau supravegheate cu camere video.

Nu-i plăcea să ia forma obiectelor, preferând fiinţele vii; era un proces dificil, dureros şi de durată. Însă, în acel caz, se părea că nu avea de ales.

S-a transformat într-o bucată de linoleum murdar. Podelele din fiecare birou erau din plastic de aceeaşi culoare. În acest fel, a putut să se strecoare prin luftul de un milimetru şi ceva dintre uşă şi podea şi aşa, ondulându-se de-a lungul holului, a ajuns în biroul de Evidenţă Decese. În acel birou nu era plasată o cameră, de aceea s-a rulat într-un cilindru, devenind un om de desene animate, ori, mai curând un rulou de linoleum cu picioare şi mâini cu două degete, păstrându-şi în acelaşi timp culoarea posomorâtă şi textura de linoleum.

Sertarele cu dosare nu erau încuiate, aşa că i-a fost

uşor să extragă certificatul de deces. Evidenţa computerizată era altă problemă. Chiar dacă ar fi ştiut ce computer să pornească, ar fi fost obligat să treacă de parole şi tot soiul de protocoale. Trebuia să rezolve acea problemă din afara sistemului, jucând rolul lui Sharon Valida.

A găsit certificatul de naştere al lui Sharon şi a memorat amprentele digitale şi plantare de pe el. În 1990 nu se făceau scanări ale retinei.

Şi-a acordat şi un permis de conducere din 2007, tot fără amprente retiniene. A trebuit să rişte în privinţa numărului asigurării sociale, modificând câteva cifre de la unul ce aparţinea unei persoane născute în Maui în acelaşi an cu Sharon.

Permisele de conducere ale părinţilor se găseau încă la dosar, împreună cu fotografii; trăiseră în Maui până în 2009, cu un an înainte de deces. Mama fusese o blondă uimitor de frumoasă, lucru ce s-a dovedit extrem de util. Mutantul a creat o versiune adolescentină pentru Sharon, cu o tunsoare potrivită anului 2007, nimic să sară în ochi. Fără tatuaje pe faţă ori cicatrice lăsate de vreun ritual. La rubrica „Cicatrice sau semne de identificare”, a înzestrat-o pe Sharon cu un mic tatuaj pe sânul stâng, reprezentând un colibri.

Lui Russell avea să-i placă asta. Colibriul ţinea ciocul coborât spre mamelon.

A găsit apoi o hartă cu sectoarele şcolare, dar sigur că ele arătaseră altfel în 2007. Ar fi fost periculos dacă ar fi acţionat la întâmplare; era posibil ca vreun computer să facă o verificare de rutină a sistemelor şi să depisteze o anomalie. I-a luat ceva timp, dar a găsit un fişier denumit „Arhive sectoare HS”; a aflat şcoala cea mai apropiată de locuinţa părinţilor şi a înscris-o.

I-a creat o situaţie şcolară în care latura ştiinţifică era preponderentă; excelase la matematică şi materii tehnice, dar nu se descurcase grozav la obiectele umaniste şi desen ori muzică. Luase de asemenea note mari la economie şi informatică, elemente ce contau mai mult decât diploma de facultate. Dar aceea avea să constituie activitatea din ziua următoare.

Comparând cu rubricile din anuare ale altor elevi, a făcut-o pe Sharon membră a Clubului de Şah şi a echipei de volei. Preferinţe religioase, nici una. Apoi, mergând înapoi, a creat evidenţele din perioada şcolii medii şi primare, lucruri simplu de realizat. Învăţătoarea pe care o avusese în clasa a patra observase că ea îşi îndeplinea sarcinile şcolare cu „uşurinţă şi eficienţă”, compliment pe care îl făcuse aproape unei jumătăţi dintre elevi. Sharon a sărit clasa a cincea, ceea ce făcea posibilă absolvirea colegiului în anul în care îi muriseră părinţii.

Încă nu se făcuse dimineaţă când mutantul a redevenit linoleum linear pentru a se strecura pe coridor până într-un loc unde nu putea fi surprins de camerele de supraveghere, o scară ce ducea spre subsolul igrasios. A luat forma unui om de serviciu, memorată de la Berkeley, şi a aşteptat până la ora zece pentru a urca la parter, după care a trecut printre oamenii veniţi acolo cu treburi, şi a ajuns în stradă. Într-o cabină din grupul sanitar al unei biblioteci publice a redevenit turist şi a folosit sistemul informatic al instituţiei pentru a defini cariera studenţească a lui Sharon Valida la Universitatea din Hawaii, o destinaţie explicabilă pentru o fată ambiţioasă în locul colegiului local din Maui. Avea să studieze economie, concentrându-se asupra oceanografiei – de fapt, urmase un curs introductiv de oceanografie ţinut chiar de el însuşi, în postura atrăgătorului profesor Jimmy Coleridge. Mutantul s-a slujit de cunoaşterea intimă a structurii academice şi birocratice a universităţii mai greu decât Sharon. A îmbrăcat hainele de profesor şi s-a dus la biroul lui Coleridge de la Facultatea de Ştiinţe şi Tehnologii ale Oceanului şi Pământului.

Secretara catedrei a rămas surprinsă văzându-l.

— V-aţi întors deja din Samoa? Credeam că veţi sta acolo până în august!

— Doar pentru câteva zile. Am găsit un bilet avantajos la Polynesian Airways. M-am gândit să termin câteva lucrări şi să mănânc ceva mai omeneşte.

— Dar ce se mănâncă în Samoa? Unii pe alţii?

— E vorba de puţină varietate. De obicei, lumea merge la McDonald's.

— Ce se mai aude cu extraterestrul acela? Ai fost pe

acolo?

— Da, se crede că e vorba de o şmecherie publicitară a celor de la Hollywood.

— Sper să se înşele. Ar fi ceva extraordinar.

— Întocmai.

A găsit un maldăr întreg de corespondenţă care îl aştepta. A dus totul în biroul lui Coleridge, a aruncat totul într-un sertar şi a ridicat cablul de identificare al pupitrului spre ochi. Computerul a pornit automat, iar el s-a apucat să tasteze.

Voia să o înzestreze pe Sharon cu o diplomă în administrarea afacerilor, având ca specializare secundară oceanografia. I-au trebuit douăzeci de minute ca să-i organizeze cursurile urmate, apoi alte douăzeci ca să verifice cursurile şi anul exact în care fuseseră urmate.

Oceanografia, specialitatea secundară, nu i-a dat bătăi de cap – studiase Oceanografie, Poluare acvatică, precum şi „Ştiinţele mării" cu profesorul Coleridge şi primise calificativul A: treaba cu administraţia publică era mai grea. De ochii lumii, urmase câteva cursuri de administrarea afacerilor în 1992 şi 1993, când era încă practicant de surfing în California, dar lucrurile se schimbaseră mult în ultimii treizeci de ani. Cei care absolveau acel curs trebuiau să ştie analiză şi statistică matematică.

Nu ar fi fost înţelept să genereze evidenţe reale de curs; pe computer nu trebuia să rămână nimic. Însă putea falsifica un exemplar al foii matricole aparţinând lui Sharon, pe care să o strecoare în dosarul potrivit de la catedra de Administrarea Afacerilor, ca se afla de asemenea pe campusul de la Manoa. Era puţin probabil ca cineva să-i ceară foaia matricolă, dar dacă s-ar fi întâmplat asta, probabil că ar fi putut repeta şmecheria folosită în cazul certificatului de naştere.

Mutantul şi-a acordat, ca Sharon, referinţe excelente din partea a doi profesori decedaţi şi a lui Coleridge, care, desigur, era plecat să facă scufundări, dar putea fi găsit la adresa jimmyc@uhw.edu.

41 - APIA, SAMOA, 16 IULIE 2021

— Nu era umană, a spus Jack Halliburton. Un om cu o mână smulsă n-ar putea să facă o asemenea demonstraţie de cădere, alergare şi înot nici dacă ar fi cel mai tare cascador de la Hollywod. Cine era?

Jack şi Jan îl prinseseră singur pe Russell în apartamentul lui Jack de la hotelul Aggie Grey.

— Ai iubit-o?

— Mă simt atât de derutat... a spus Russell.

— Ai făcut sex cu ea, nu? a zis Jack.

— Of, Doamne, Jack.

Russell a făcut un gest de neputinţă şi s-a întors cu spatele.

— Ba nu, ascultă aici. Ai făcut sex şi cu alte femei; cu nenumărate, adevărat?

Russell s-a uitat spre Jan sperând să primească un sprijin, şi s-a ales cu o privire în care nu putea citi nimic.

— N-aş spune chiar „nenumărate”.

— Ai perceput ceva straniu la anatomia ei? Ceva legat de psihologie?

Am iubit-o, i-a spus el lui Jan. Eram mort după ea.

— Bine, dar *gândeşte-te!* a insistat Jack. Prezenta vreun aspect ce nu părea uman?

— Jack, era mult mai umană decât tine. Era plină de umor şi dulce şi o interesa orice.

— Asta mă înspăimântă, a zis Jan.

— Ştiu că e. Russell s-a lăsat să cadă pe un scaun moale şi mare. Pe mine mă sperie mai mult decât pe alţii.

Jack s-a ridicat de pe canapea şi a traversat camera spre o masă unde se aflau trei sticle de cristal cu băutură. Şi-a turnat nişte whisky şi a lăsat să cadă în pahar un cub de gheaţă.

— Crezi că era vreun fel de fiinţă artificială care venise să ne spioneze?

— Da, sigur, a zis Russell. Un robot. Aşa se explica sunetul metalic pe care-l auzeam când ciocăneai cu degetul în trupul ei.

— Mă refeream la ceva biologic.

— Sigur, crezi că e cineva capabil în lumea asta să facă

un supraom?

— Păi a venit de undeva. Telefonul din cameră a sunat, iar Jack a ridicat receptorul. A ascultat cam un minut, dând răspunsuri monosilabice, apoi a zis: Nu ştiu ce să spun. Revenim noi. Mulţumesc.

Apoi a lăsat receptorul în furcă.

— Cine era? l-a întrebat Jan.

Jack şi-a agitat cubul de gheaţă din pahar.

— O femeie, Peterson, doctor. Medic legist, specialistă în patologie. Localnică. A clătinat apoi din cap. Au trimis o mostră de carne dintr-un braţ la Pago Pago, pentru analiza şi identificarea ADN-ului.

— Ei au identificat-o?

— Nu e o „ea”, a zis el şi a luat o gură de whisky. Nici măcar nu e umană – nici animal. Nu posedă ADN.

— Măiculiţă Doamne, a făcut Russell. Jack s-a aşezat.

— Russ, te-ai culcat cu un locuitor de pe altă planetă. Pesemne că treaba asta e ilegală în Samoa.

42 - HONOLULU, HAWAII, 1 8 IULIE 2021

Mutantul s-a crispat când a văzut titlul EXTRATERESTRU DESCOPERIT ÎN SAMOA. A cumpărat un ziar şi a aflat că omorâse un „ofiţer american de rang înalt care lucra în domeniul informaţiilor” injectându-i o substanţă misterioasă.

Un articol editorial recomanda mai curând toleranţă decât spaimă. Extraterestrul nu ar ezita să se prezinte dacă ar şti că nu va păţi nimic. Guvernul american se putea dovedi înţelegător.

Ideea părea ispititoare. Scaunul electric ar fi constituit o experienţă stimulatoare.

Articolul afirma că oamenii de ştiinţă îşi dăduseră seama că avuseseră de a face cu un extraterestru deoarece mostra de ţesut culeasă de la el nu prezenta ADN. Exista vreo modalitate de a falsifica ADN-ul?

Mutantul obţinuse mai multe diplome în biologie, dar despre propria sa biologie nu ştia multe. Nu avea habar ce mecanisme îi permiteau să se transforme dintr-o creatură –

sau lucru – în alta/altul. I se părea un proces la fel de firesc precum erau respiraţia sau fotosinteza pentru organismele pământeşti, şi avea posibilitatea autoanalizei: dacă erai singura creatură care respira, nu te puteai diseca pentru a-ţi examina plămânii. Bineînţeles că mutantul se *putea* diseca pe sine, şi chiar o făcea în mod regulat, dar prin asta nu învăţase nimic despre organizarea sa moleculară. Pe de altă parte, singurele ştiinţe pe care le cunoştea erau cele umane, iar ceea ce se petrecea când se transforma într-un rechin sau un rulou de linoleum nu era descris în cursul de Chimie Organică.

Fireşte, absorbea ADN când mânca, dar şi ADN uman când avea relaţii sexuale cu un bărbat. Însă ceea ce trecea drept metabolism în organismul lui nu reţinea acel element. Putea înghiţi un banc întreg de ton şi să transforme toată materia din care erau alcătuiţi peştii într-un automobil Volkswagen.

Probabil că cei de la Poseidon vor fi cu ochii în patru ca să surprindă întoarcerea extraterestrului, astfel că vor testa solicitanţii în privinţa ADN-ului. La ce procedură trebuia să se aştepte Sharon Valida?

După ce s-a interesat puţin, a aflat că testarea ADN în scop de identificare se făcea de obicei prin recoltarea de celule de pe interiorul obrazului cu ajutorul unui tampon de vată, această metodă fiind neinvazivă şi mai puţin personală decât prelevarea de sânge sau spermă, înainte de a se prezenta pentru a solicita slujba trebuia doar să ia în gură o bucăţică de carne de om.

Nu i s-a părut o idee prea fericită să muşte pe cineva, viu ori mort, înainte de a merge la interviu. Se putea achiziţiona ADN viu sub formă de sânge ori spermă, dar ambele ridicau dificultăţi de ordin practic atunci când trebuia să deschidă gura în faţa medicului ori ofiţerului de poliţie.

Se vindea şi ADN pur pentru cercetări, însă doar în cantităţi microscopice, nicidecum cu lingura. Pe de altă parte, se putea întâmpla să apeleze la vreo metodă invazivă – vrei slujba, ori nu? Dacă da, trebuie să recoltăm puţin sânge.

Dacă ar fi fost vorba doar de Russell, mutantul s-ar fi

dus drept la el ca să-i spună adevărul. Ar apărea într-o seară sub forma lui Rae, ca să-i atragă atenţia, şi i-ar explica. Însă erau atâţia alţi oameni pisălogi, cu pistoale – iar, în ultimă instanţă, şeful era Jack, nu Russell. Jack i se părea periculos, aproape ameninţător prin îndârjirea lui lacomă, iar el putea deduce capacităţile mutantului din ceea ce se petrecuse în camera de hotel. Dacă Jack ar fi stabilit condiţiile întâlnirii, probabil că în încăperea respectivă nu ar exista nici o fereastră care să aibă vedere către mare.

Pe de altă parte, mutantul ştia destule despre laboratoarele Poseidon ca să-şi dea seama că nu exista posibilitatea efectuării unor analize ADN pe loc. Mostrele trebuiau trimise la Pago Pago, ori chiar în Honolulu. În acel fel, putea câştiga timp, şi i se oferea un prilej pentru a substitui mostrele.

Probabil că cel mai inteligent lucru era să aştepte, să se angajeze din nou la circ vreme de câteva decenii; lumea ar uita până atunci. Jack şi Russell ar muri, iar de artefact s-ar ocupa alte persoane.

Însă existau elemente care îl făceau să respingă o asemenea idee, unul dintre ele fiind sentimentele pe care le avea faţă de Russ; voia ca el, mai mult decât oricine altcineva, să ştie ce se petrecea. De asemenea, peste douăzeci de ani – ori cinci, ori chiar unul – era posibil ca artefactul să ajungă în vreun seif din Washington, ori Langley, unde i-ar fi fost imposibil să ajungă.

Mai era vorba de ceva mai profund, ceva ce mutantul nu putea defini precis. Ceva din structura de unu şi zerouri se lega – nu neapărat logic, nu ca numere, ci rezulta un soi de mesaj.

Jan, Russ şi ceilalţi cercetători analizau cifrele căutând un analog al mesajului Drake. Dar poate că mesajul nu era pentru ei. Poate nu era destinat vreunei fiinţe umane.

43 - APIA, SAMOA, 20 IULIE 2021

Au hotărât să-i întindă extraterestrului o capcană.

— Rae voia să ajungă la artefact, dar fără să dea impresia că o interesa în mod deosebit. Mi-a sugerat să ocolim

protocoalele de securitate ca să poată ajunge în aceeaşi încăpere cu el şi să-l atingă.

În timp ce vorbea, Russell făcea desene cu creionul pe o hârtie, trasând figuri geometrice precise. El, Jack şi Jan ieşiseră din apartamentul lui Jack de la Aggie Grey, şi discutau încet pe balcon. Cu oarecare întârziere, Jack îşi dăduse seama că se putea ca agenţii să fi plasat microfoane în cameră. În cazul balconului, unde mobilierul stătea expus intemperiilor, era mai puţin probabil să fie ascultaţi.

— Şi i-ai spus că ai putea aranja asta? a întrebat Jan.

— Am plimbat-o. I-am spus că măsurile de securitate aveau să devină mai permisive curând, asta dacă artefactul rămâne calm.

— O duceai cu zăhărelul, a remarcat Jack.

— Tot ce se poate. Dar nu aveam motive să cred că era vorba de altceva decât de o curiozitate normală. Cine n-ar vrea să vadă lucrul acela mai de aproape?

— Mai ales cineva care a bătut atâta drum ca să primească o slujbă nu prea bine plătită, din curiozitate doar, a zis Jan. I-am pus entuziasmul la încercare, mai ţii minte, făcând-o să-şi plătească singură drumul ca să vină la interviu.

— Lucru pe care-l putem face din nou, drept capcană, a spus Jack. Dar cred că ar trebui să fim mai subtili de data asta.

Russell a încuviinţat din cap.

— Indiferent ce ar fi, Rae cunoaşte bine natura umană. Va fi foarte precaută, ori directă. S-ar putea să ne telefoneze pentru a stabili o întâlnire, într-un loc în care să aibă control asupra condiţiilor.

— Mă întreb ce vârstă o fi având, a spus Jack.

— Treizeci şi ceva de ani.

— Poate treizeci de mii. Nu poate fi ucisă – cel puţin de o puşcă cu ţeava retezată şi nici prin înec – şi se poate transforma în altă persoană, până la amprente digitale şi retiniene. Cine a fost înainte de a apărea ca Rae Archer? Dar înainte de asta? Pesemne că a parcurs toată preistoria şi istoria umană. Cred că a venit pe planeta noastră chiar înainte de apariţia oamenilor. A trăit ca tigru. Iar înainte de

asta, ca dinozaur.

— Nu, a spus Jan, nu cred că a sosit de pe altă planetă. E doar un alt tip de fiinţă umană, care a evoluat în paralel cu noi şi a învăţat să-şi păstreze secretă natura. Există legende privind oameni nemuritori sau care-şi pot schimba forma.

Jack şi-a răsfirat barba.

— Dacă e adevărat, nu cred că există multe asemenea exemplare. Altfel ar fi preluat frâiele planetei.

— Poate că au şi făcut-o deja, a spus Russ. Ar trebui să verificăm toţi liderii din lume în privinţa ADN-ului.

Asta i-a făcut pe el şi Jan să râdă forţat.

— Probabil că cei de la CIA discută pe acelaşi subiect, a zis Jack.

De fapt, în momentul când Jack făcuse acea afirmaţie, se stabilise deja ca fiecare angajat al CIA să doneze câteva celule către Agenţie, lucru ce s-a repetat şi cu angajaţii Agenţiei Naţionale de Securitate şi cei ai Securităţii Interne. Casa Albă „sugerase” ca toţi liderii ţării să fie testaţi.

Laboratoarele care efectuau analize ADN au fost la început copleşite de cereri, însă activitatea lor obişnuită nu era doar testarea prezenţei ADN-ului, ci mai curând analizarea unei mostre care să o lege de un anumit microorganism ori de o persoană. Acest lucru presupunea procese de durată, precum electroforeza ori spectrometria de masă. Iar în acele cazuri se *ştia* deja că mostra conţinea ADN; problema era de a-i stabili originea.

S-a constatat că testul pentru a afla dacă mostra este de ADN ori nu era mult mai simplu. Era suficient să se ia tamponul de vată cu mostra din gură şi să se introducă într-o eprubetă conţinând o soluţie care devine acidă în prezenţa unei cantităţi infime, 1 microgram de ADN, apoi se adăuga o picătură de fenol de culoare roşie. Dacă acesta se îngălbenea, însemna că mostra provenea din celule prelevate din gura unui om ori de la cuva care poseda ADN. Nu se putea deosebi ADN-ul de ceapă de cel uman, dar în cazul de faţă nici nu conta.

Mostrele de „carne” şi „sânge” din braţul care se păstra în congelatorul de la secţia de poliţie din Apia fuseseră trimise în toată lumea spre analiză. Acestea prezentau

proporţia corectă de carbon, hidrogen, oxigen, fosfor, sulf şi azot, ca şi când ar fi provenit din aminoacizii ce constituie proteinele umane (ori animale), însă structura lor chimică nu era umană. Nici măcar nu ţinea de chimia organică.

Totul provenea de la ceva ce nu fusese viu, în sensul în care vie este denumită o fiinţă umană.

Testele au dovedit că toţi membrii comunităţii americane de informaţii erau umani, cel puţin la propriu, inclusiv preşedintele, lucru care i-a surprins pe unii.

44 - APIA, SAMOA, 22 IULIE 2021

La o săptămână după ce se trăsese în el cu puşca şi înotase până la aeroport, mutantul s-a întors. Sharon Valida avea un paşaport nou-nouţ, un permis de muncă valabil şase luni şi o valiză plină de haine uşoare de muncă. Prin Internet, găsise o slujbă la o bancă din Apia care căuta un reprezentant pentru clienţi care să poată vorbi germană şi franceză.

Îşi luase cu sine şi un costum de baie minuscul şi echipament elegant de jogging; o rochie de seară şi un flacon de Sudafed[20] care nu avea pereche pe această lume. Fiecare capsulă fusese deschisă cu grijă şi golită, apoi umplută cu ADN de referinţă, costând câteva sute de dolari, furat de la un laborator universitar de la Universitatea Hawaii. Luase câte o capsulă încă de când decolase de pe aeroportul din Honolulu şi până ajunsese pe cel din Apia, unde un bărbat în uniformă i-a băgat un tampon în gură şi i-a şters obrajii pe dinăuntru. Apoi, după o operaţiune realizată sub o masă, i-a făcut semn să treacă mai departe.

Se găsea într-o luptă surdă cu timpul. Până la data când Michelle Watson, recepţionera de la Poseidon avea să plece pentru a naşte, mutantul trebuia să-şi stabilească o identitate convingătoare ca persoană care lucrase în Apia. Ştia că soţul lui Michelle era un tip agreabil, dar nu avea slujbă, preferând să ardă gazul pe plajă, iar ea dorea să lucreze atâta vreme cât mai putea merge greoi şi legănat

[20] Medicament care ajută la decongestionarea căilor respiratorii, conţinând pseudoefedrină (n. tr.).

până la bancă să-şi ridice salariul, lucru care le convenea celor de la Poseidon.

În următoarele şase săptămâni era de aşteptat ca ei să anunţe că postul era vacant. Nu se specifica în anunţ că se caută o tânără atrăgătoare, cu diplomă în afaceri şi cu specialitatea a doua oceanografie, dar o asemenea persoană avea să se prezinte la interviu.

Mutantul şi-a închiriat un apartament pe Beach Street, la câteva intersecţii de sediul companiei, şi şi-a făcut un program care cuprindea jogging în zori şi la apus, momente ale zilei când Russell se plimba cu bicicleta. El susţinea că ieşea pe bicicletă ca să gândească, dar probabil va socoti că era păcat să ignore o blondă atrăgătoare, cu un costum de alergare strâmt, de culoare argintie, având pe spatele tricoului scris mare: *Proprietatea nimănui.*

Slujba de la bancă nu era dificilă şi devenea destul de interesantă când era nevoie de Sharon ca interpretă. În restul timpului, era trimisă la un ghişeu, pe post de casieră simpatică, lucruri pe care mutantul le făcea fără să se gândească la altceva decât la cifre de zero şi unu.

Trei bărbaţi care lucrau la bancă au invitat-o la restaurant, iar ea se întâlnea cu ei pe rând, fără a se implica în vreun fel. Fusese femeie suficientă vreme ca să ştie deja că bărbaţii erau dispuşi să accepte lipsa oricărei activităţi sexuale vreme îndelungată dacă aveau de a face cu o femeie atrăgătoare care îi făcea să vorbească mult despre ei înşişi. Aceştia erau de origine britanică, americană şi samoană: primul era rezervat, al doilea obraznic, iar ultimul timid. Samoanul era cel mai interesant dintre toţi, fiindcă ducea femeia în locuri unde nu întâlneau nici o persoană albă şi înotau sau mergeau cu o barcă cu pânze. Ea îşi rezerva pentru Russell comportamentul fizic tradiţional.

Russell pedala pe lângă ea aproape în fiecare dimineaţă, fie apropiindu-se cu un zâmbet şi o mişcare din cap ce voia să spună „nu mă uit la sânii tăi”, fie frânând ori încetând să mai dea din pedale, atunci când venea din spate.

În a doua săptămână, mutantul a înscenat un accident. Auzind sunetul bicicletei de la o intersecţie depărtare, s-a prefăcut că se împiedică şi a căzut, julindu-se la genunchi.

Russell a accelerat şi, ajuns lângă ea, a lăsat bicicleta să cadă la pământ. Sharon tocmai se uita la rana deloc gravă şi scotea pietricele şi praf din ea. A reuşit să producă suficientă histamină cât să ajungă în pragul lacrimilor.

— Cum te simţi? a întrebat el, gâfâind uşor.

— Bine, a spus mutantul. Ce neîndemânatecă am fost...

— Stai puţin, a zis Russell şi s-a apropiat de bicicletă, de pe cadrul căreia a luat o sticlă din plastic.

A deşurubat dopul şi ţinând-o pe loc printr-o atingere uşoară pe pulpă, a turnat apă rece peste julitură.

— Au! De fapt, n-a simţit nici o durere, dar s-a străduit să tresară. Nu, e bine.

La o adică, era mai mult decât bine. Atingerea cunoscută şi aroma transpiraţiei lui. Dacă ar fi fost mai uman, mutantul-Sharon l-ar fi prins în braţe şi nu i-ar mai fi dat drumul.

— La birou avem trusă de prim ajutor, a zis el, făcând semn cu capul spre sediul proiectului, la aproximativ o intersecţie depărtare. Rana trebuie curăţată şi pansată, pentru că aici, pe căldura asta se poate infecta.

— Mulţumesc, eu... n-aş vrea să creez probleme...

— Să lăsăm asta.

Russell i-a întins braţul şi a ajutat-o să se ridice. Mutantul a tresărit uşor când el a atins-o cu palma pe talie.

A şchiopătat puţin, ţinând mâna pe umărul lui, drept sprijin.

— Dar bicicleta?

— N-o ia nimeni. E vai de mama ei; nici măcar nu am un lacăt la mine.

— Oamenii sunt altfel aici, nu-i aşa? Acasă, s-ar găsi cineva s-o fure, chiar dacă nu valorează mai nimic.

— Unde e acest acasă?

— În Honolulu; dar m-am născut în Maui.

El a făcut un semn din cap.

— Deci, nu eşti turistă. Te-am mai văzut pe aici.

— Lucrez la o bancă din centru; sunt interpretă.

— Vorbeşti limba samoană?

— Nu, i-a răspuns mutantul şi a clătinat din cap, după care şi-a dat părul de pe frunte cu un gest graţios ce nu era tipic pentru Rae. Franceză şi germană, puţină japoneză.

Studiez limba samoană, dar e grea.

— Păi ce, eu nu sunt conştient de asta? Mă aflu aici de doi ani şi încă n-am reuşit să ştiu cum să spun: „Ia de aici legumele astea dezgustătoare.”

— *Aumai sau fuala'au fai mea'ai ma,* a spus mutantul. Încă n-am învăţat cum se spune „dezgustător”.

De când începuse să analizeze cifrele de zero şi unu, nu-i acordase acelei limbi nici o clipă, dar şi-a adus aminte câte ceva din prima zi de reincarnare.

— De-a dreptul impresionant, trebuie să recunosc, înveţi uşor limbi străine?

Să sune asta a interviu pentru ocuparea postului?

— Mergea mai uşor când eram mai tânără. Am învăţat japoneză şi ceva din mandarină.

— Şi hawaiiană, nu?

— Nu, s-a grăbit să răspundă, fiindcă şi-a adus aminte că Jack vorbea acea limbă. Ciudat lucru, nu ai nevoie de ea în societate, şi nimeni nu se aşteaptă ca una ca mine să o vorbească. (S-a crispat uşor.) Probabil că e vorba de o problemă ce ţine de rasă sau clasă socială. Mama şi tata nu s-ar fi arătat prea încântaţi de treaba asta.

— Îmi dau seama ce vrei să spui, a zis el, şi i-a făcut semn paznicului aflat în ghereta lui, apoi a descuiat uşa de intrare în clădirea principală. Noi am locuit în California, iar tata nu era deloc încântat că eu vorbeam spaniola. Cu toate că era cea mai utilă a doua limbă.

Dar mutantul ştia deja acest lucru.

Au intrat în recepţia ce le era amândurora foarte familiară. Russell a pus-o pe Sharon să ia loc pe scaunul lui Michelle, cel pe care mutantul spera să-l ocupe cât de curând, şi s-a apucat să deschidă şi să închidă sertare.

— Trusa de prim ajutor, trusa de prim... A scos o cutie albă din material plastic. Aha.

Brusc, mutantului i-a venit o idee.

— Te superi?... Mă simt cam slăbită. Îmi aduci ceva de băut?

— Sigur. Cola?

— E bine, a zis mutantul şi a tras fermoarul unei mici genţi prinse de încheietura mâinii.

El a dat nepăsător din mână.

— Pentru mine e gratis.

Mutantul ştia asta, dar mai ştia şi că automatul se găsea departe, pe coridor.

După ce Russell a ieşit, mutantul a răsucit scaunul cu 90 de grade, astfel încât să stea cu spatele la camera video din spatele biroului lui Michelle, şi a extras o capsulă de Sudafed din portofel. A desfăcut-o între degetul mare şi arătător şi a presărat ADN peste rană. A presărat puţin şi pe degetele ambelor mâini, a strecurat capsula goală înapoi în gentuţă şi a revenit la poziţia originală înainte ca Russell să revină, simţindu-se chiar ridicol pentru că procedase cu atâta minuţiozitate. Însă Russ n-ar fi fost el însuşi dacă nu s-ar fi gândit să verifice la sânge orice femeie care i-ar fi intrat în viaţă.

— Mulţumesc, a spus mutantul, a primit cutia de cola şi a băut atât cât se cuvenea, după care s-a uitat în jur. Deci, acesta e locul.

Russ a apăsat tamponul antiseptic pe genunchiul julit.

— Acesta e locul, sigur. Bun venit la balamuc.

— Toată insula a devenit un balamuc, a spus mutantul. De când au apărut fiinţa aceea de pe altă planetă şi farfuria ei zburătoare.

El a clătinat din cap şi a azvârlit tamponul în coşul de gunoi al lui Michelle.

— Mai sunt şi alte explicaţii. Dar asta nu le face mai puţin bizare. A scuturat tubul de spray şi a avertizat-o: E rece – după care a stropit-o pe genunchi fără menajamente.

— Ce explicaţie preferi?

— Oricare e la fel de bună, a zis el şi a tapotat genunchiul în jurul rănii, verificând atomizorul. Oamenii de la bancă ce părere au?

— Majoritatea cred în OZN-uri. Ştiu pe cineva convins că este vorba de o găselniţă a celor de la compania de filme, iar voi veţi apărea nişte nătărăi când ei vor dezvălui adevărul.

Russell s-a ridicat în picioare.

— Pun pariu pentru asta. Am vorbit cu cei de la compania de film. Exploatează situaţia la maxim dar, ca toţi ceilalţi, şi ei au fost luaţi prin surprindere.

— Asta i-am spus şi eu acelui domn. Ar fi trebuit să aibă

pe cineva în apropiere cu o cameră de filmat. Altfel, de ce ar mai fi cheltuit banii pentru o asemenea cascadorie?

— Da, asta nu le-a trecut prin cap. Aşa, acum poţi mişca genunchiul?

Mutantul şi-a îndoit genunchiul cu atenţie.

— Cred că-i bine. Apoi s-a sprijinit de braţul lui Russ ca să se ridice. Mulţumesc.

— Ai vreun plan pentru masa de prânz? a întrebat Russ şi oarecum agitat, a ridicat din sprâncene.

— Azi am treabă, a spus mutantul, nedorind să pară prea entuziast. Mâine sunt liberă. Apoi i-a întins mâna: Sharon Valida.

— Russell Sutton. La amiază, cafeneaua Rainforest?

— Voi fi chiar încântată. I-a zâmbit, întrebându-se dacă nu cumva gropiţele din obraji erau prea accentuate. Cum să refuz un asemenea cavaler cu armură sclipitoare?

— Ba un biciclist cu o sticlă de apă, a contrazis-o el şi a condus-o afară. La revedere.

A urmărit-o îndepărtându-se în fugă, şchiopătând uşor pe piciorul rănit, după care s-a dus şi el la pas să-şi recupereze bicicleta.

Să fi fost cea mult dorită? s-a întrebat el. Nu semăna câtuşi de puţin cu Rae, dar putea presupune că arată ca oricare altă femeie.

A lăsat bicicleta rezemată aproape de uşă şi a intrat în clădire. Din colţul de laborator rezervat analizelor biologice şi-a luat mănuşi de cauciuc şi o pungă de plastic. Revenit la recepţie, a ridicat tamponul însângerat şi l-a pus în pungă. A golit cutia de cola la toaletă şi a pus-o şi pe aceea în pungă, ţinând-o delicat de margine şi a scris *Sharon Valida* cu un marker.

Încercând să învingă o inteligenţă extraterestră, cei din cadrul proiectului se gândiseră că drumul de acces către artefact era facilitat de slăbiciunea lui Russ pentru femei frumoase – sau, mai precis, pentru femei în general. Dacă Sharon ar fi fost o asiatică măruntă şi atrăgătoare, el ar fi fost mai bănuitor.

Pe de o parte, ar fi vrut ca mostrele să nu prezinte urme de ADN, ca să se poată organiza capcana. Pe de alta, însă în mai mică măsură, spera ca Sharon să fi doar o blondă

sexy cu simţ al umorului şi dotată cu o inteligenţă pământească.

A lăsat punga pe biroul biologului, împreună cu un bileţel pentru Naomi. Apoi s-a întors la bicicletă şi a verificat ciclometrul. Parcursese doar patru mile din porţia de cinci programate zilnic, deci mai avea de parcurs una.

A pornit în direcţia în care dispăruse Sharon, dar n-a ajuns-o din urmă. Însemna că se dusese acasă pentru a face duş înainte de a pleca la slujbă, ori să verifice uleiul în cealaltă farfurie zburătoare a ei.

Russell era pierdut în visare şi se uita la ecranul monitorului fără să vadă nimic, astfel că a tresărit când Naomi a aşezat punga alături de el, făcând cutia de cola să scoată un zăngănit.

— Sharon a ta are ADN cât cuprinde. Următoarea mutare depinde de tine.

— Poftim? A, masa de prânz.

— Sper că are un gust plăcut, i-a spus Naomi, şi a clipit cu subînţeles. Russell a făcut ghem o foaie de hârtie şi l-a aruncat spre ea.

Înapoi la mesajul secret. Pregătea o pagină de web pe care doar Rae l-ar fi înţeles în întregime. Se numea „A Rae in the dark”[21] şi avea în frunte trei fotografii – Russell şi Rae stând alături de un fragment din versurile ce erau scrise pe piatra funerară a lui Stevenson; făcuse fotografia aceea cu o oră înainte ca ea să-l conducă spre hotel.

Frunzărise o carte cu poeziile lui Stevenson şi nu-i plăcuseră prea mult, însă un anumit catren i-a reţinut atenţia, astfel că l-a adăugat pe pagina web:

IUBIREA, CE E IUBIREA?

Iubirea – ce-i iubirea? O inimă plângând;
Mâini frânte; şi tăceri; şi-o mare disperare.
Dar viaţa ce-i? S-aştepţi cu-nfrigurare;
Să vezi venind iubirea, apoi s-o vezi plecând.

Robert Louis Stevenson

Apoi a adăugat treizeci de caractere din mesajul artefactului:

---

21 Joc de cuvinte intraductibil: numele Rae se pronunţă la fel ca ray „rază”, ceea ce face ca traducerea să fie O rază de lumină în întuneric (n. tr.).

110100101101001011101001001011, iar la urmă propriul lui mesaj:

Rae, când te-am văzut plecând, n-am ştiut că erai chiar tu, iar asta a adâncit misterul.

Dacă trebuie să dispari, înseamnă că asta este hotărârea ta. Dar să ştii că pe lumea asta poţi avea încredere în mine. Îmi dau seama că nu te cunosc, dar te iubesc. Revino, indiferent sub ce formă.

Russ

Mai exista o rubrică rezervată „afinităţilor”, cuvinte care să atragă pe site pe cei care caută ceva ori, pur şi simplu, navighează la întâmplare. A scris la rubrica respectivă *Poseidon, Apia, artefact, extraterestru* şi aşa mai departe, încheind cu *Rae Archer* şi *Russell Sutton.* Era convins că primii care vor intra pe site vor fi cei de la CIA şi alţii ca ei, însă acest lucru nu se putea evita. A presupus că Rae era suficient de inteligentă ca să se ferească.

Rainforest Cafe era un local ce reproducea cu nostalgie moda anilor nouăzeci într-un decor de junglă. Bambuşi, palmieri şi urechi de elefant peste care pluteau o lumină albăstruie şi ceaţă artificială, dar şi muzică rap, ciudat de supărată, şopotind în fundal.

Cu pantaloni trei sferturi şi o cămaşă înflorată, Russell s-a simţit aproape dezbrăcat. Era sfârşit de săptămână, dar Sharon venise de la muncă, şi purta un taior şi cravată. Şi-a desfăcut puţin nodul de la cravată şi şi-a şters fruntea îmbrobonată de sudoare cu un gest elegant.

— Trebuia să aleg un loc unde să fie aer condiţionat.

— Mai bine aşa. La birou aproape că am îngheţat, a zis ea şi a dezbrăcat jacheta.

— Ai trăit tot timpul la tropice?

— Nu, dar oricum în zone calde. Dar tu?

— Imediat ce am putut alege, am preferat căldura. (Apoi Russ i-a povestit că îşi petrecuse copilăria în Dakota. Urmase colegiul în Florida, şi după aceea nu mai ştiuse ce era aceea iarnă.) Acum mai simt frigul doar când fac vreo scufundare în costum de scafandru.

— Da, cunosc senzaţia, a zis ea şi a dus mâna la gură şi a râs. Când nu faci pipi suficient ca să-l încălzeşti.

El i-a turnat nişte iced tea.

— Ai făcut multe scufundări?

— Oarecum, pe vremea facultăţii. Acum mă mulţumesc cu câte-un înot cu tubul de respirat. Săptămâna trecută, un tip de la bancă m-a dus pe reciful Palolo – am văzut atâtea scoici uriaşe, nici nu-mi venea să cred!

— Da, sunt grozave, a întărit Russell şi s-a servit cu ceai. Ce anume ai absolvit, ştiinţe marine?

— Nu, administraţie. A doua specialitate e oceanografia – aşa am avut prilejul să aflu ce înseamnă apa rece. Am urmat un curs de vară pentru scufundări în curentul Peru.

În realitate, fusese acolo în calitate de profesor, nu ca studentă, însă evidenţele universităţii puteau confirma că participase la cursul acela şi luase examenul cu notă maximă.

— Am avut şi noi de lucru pe acolo, a spus el. Mai bine zis, Poseidon, compania mea. Am avut un proiect de inginerie marină în largul Peninsulei Baja California.

— Asta până aţi găsit artefactul acela extraterestru.

— Da, la început n-am ştiut ce era, a zis el în timp ce a despicat o chiflă şi, atent, a uns o jumătate cu mişcări hotărâte. Am depistat obiectul cu ajutorul sonarului şi l-am lăsat pentru a-l ridica mai târziu la suprafaţă. Cu jumătatea de chiflă, a arătat în lungul străzii. Apoi s-a întâmplat chestia asta.

— Cred că e foarte interesant.

— Interesant şi dezamăgitor în măsură aproape egală. N-am reuşit nimic până acum. A desenat apoi cu unghia o formă pe faţa de masă. Dar tu ce faci ca să trăieşti mai interesant? Ori ca să alungi dezamăgirile?

— Nu ştiu. Vin până aici, alerg, mai cad... Au izbucnit amândoi în râs. Am cam trăit la voia întâmplării. Părinţii mei au murit când eram la colegiu, cam acum zece, unsprezece ani.

— Îmi pare rău...

Ea a lăsat capul în jos.

— Da. Mi-au lăsat nişte bani, şi am hoinărit prin Europa, apoi în Japonia. Acum, după ce banii s-au isprăvit, regret că nu mi-am terminat studiile. Nu poţi face mare lucru cu o licenţă în Administraţia afacerilor.

— Eşti tânără. Ţi-ai putea continua studiile.

— Mda, la treizeci şi unu de ani mă consider tânără, a zis ea ş4i a rămas cu privirea la paharul cu ceai. Poate comisia de admitere a facultăţii este de altă părere.

— Ai continua studiile de economie?

Ea a clătinat din cap.

— Poate de macroeconomie. Economia ţărilor de pe coasta Pacificului. Dar aş prefera oceanografia. Aş putea să-mi iau licenţa în ştiinţe într-un an, ori maxim trei semestre. Apoi vin aici şi lucrez la compania ta, a zis ea zâmbind.

— Doar cu diplomă de licenţă, nu cred, a spus el cu un aer serios. Munceşti câţiva ani şi-ţi iei doctoratul. Artefactul nu pleacă nicăieri.

— N-ai de unde să ştii asta, a zis ea. S-ar putea hotărî brusc să plece spre Alfa Centauri.

Le-au fost aduse sandvişurile comandate. Russell a dat deoparte felia de pâine de deasupra şi a tăiat cu atenţie restul în fâşii de câte doi centimetri şi ceva, apoi a rotit farfuria cu 90 de grade şi a tăiat fâşiile în trei. Mutantul şi-a amintit de acel obicei al lui Russ şi a zâmbit.

— Aşa mă scutesc de o sută de calorii, a lămurit-o el. Presa consideră că obiectul acela e de pe o stea. Asta e cea mai comodă explicaţie. Noi încercăm să venim cu ceva mai puţin evident.

— Adică? Vreun proiect secret al guvernului?

— Ori că a existat aici de la începutul timpului. Doar ştii ce bătăi de cap le-a dat fizicienilor şi chimiştilor.

— Îmi închipui.

A luat o îmbucătură, apoi a pus sare peste tot, aşa cum se aştepta mutantul.

— Ne este indiferent dacă obiectul îşi are originea pe Pământ ori în altă galaxie. Din nefericire, vorbim de legi de bază pe care nu le înţelegem... natura materiei. A luat în furculiţă o bucată de sandviş. E haos. Nimic din ce ştim nu mai este valabil.

— Chiar poţi afirma asta? a întrebat mutantul, tăindu-şi propriul sandviş în sferturi. Aşa cum am învăţat în şcoală, fizica lui Galileo era o aproximare a fizicii de pe vremea lui Newton; iar cea a lui Newton a fost înghiţită de Einstein; apoi Einstein a fost înghiţit de Holling.

— Mai întâi Hawking, şi după aceea Holling, ca să fim mai precişi. Dar în cazul de faţă, lucrurile stau altfel. E ca şi cum totul ar merge bine, până la a opta zecimală, iar după aceea apare cineva care spune: „Ia staţi puţin. Aţi uitat de magie”. Cam aşa e obiectul ăsta, a zis el şi a început să râdă. Îmi place! Numai că eu nu sunt fizician.

— A, cred că fizicienii înnebunesc.

A ridicat apoi un sfert de sandviş şi a ciugulit din el.

— Merită să-mi vezi e-mailurile. De fapt, *eu* ar trebui să mi le văd. Până să ajung eu la muncă, Michelle, această persoană indispensabilă aruncă nouă zecimi din ele.

— Se pricepe la fizică?

— Ei, ca şi tine... e contabilă, dar a urmat o serie de alte cursuri din diferite domenii. Dar citeşte mult, ştie mai multe despre ştiinţele generale decât mine.

— Da, dar practic nu le şterge cu totul, i-a zis mutantul. Ai aruncat măcar vreodată ochii la ele?

— Da. Măcar la cele care sunt distractive – noi le numim dosare X. Le citesc vinerea, împreună cu Jan, specialistul nostru în probleme spaţiale. Şi e amuzant, zău.

Apoi a luat un alt sfert de sandviş în furculiţă. Îmi place aroma de nucă.

— Şi ai primit ceva util?

— Încă nu, a răspuns el, devenind serios. Curând o să schimbăm metoda. O să facem public ceva... un aspect pe care l-am păstrat în secret până acum. Din păcate, nu-ţi pot spune despre ce este vorba.

Mutantul s-a bucurat că nu i s-a spus. Faptul că avea ştiinţă de mesaj îi crea un avantaj pentru a obţine slujba lui Michelle. Avea în vedere creditele de 471 la matematică şi 472 la statistică.

— Hai, spune-mi. Te rog.

El a zâmbit.

— Pisicelile astea de femeie nu slujesc la nimic. O să-ţi spun luni, asta dacă vrei să mai luăm prânzul împreună.

— Bine. Pot să-l aduc şi pe prietenul meu de la *Weekly World News?*

— S-ar putea să fie deja la sediu. Urmează să dăm un comunicat la ora nouă.

— Chiar crezi că o să fii liber la prânz?

— Hai, că şi-aşa ţi-am spus prea multe, a zis Russell şi a privit în stânga şi-n dreapta. Tocmai de aceea am ales ziua de luni. Nu există nici un avion până marţi dimineaţă. În felul acesta, avem un oarecare control asupra punctului de vedere pe care îl va adopta presa.

Spunând acestea, a părut puţin îngrijorat. Mutantul a întins mâna şi l-a bătut uşor pe dosul palmei.

— O să tac mâlc.

— Mâlc? a făcut el şi a chicotit. N-am mai auzit expresia asta de când eram copil.

Hopa!

— Mama obişnuia să o folosească De unde provine?

— De unde să ştiu, din limbaj, a zis el şi s-a calmat. Şi cum merg treburile la bancă?

— Oamenii sunt simpatici, s-a grăbit mutantul să spună. Dar nu găsesc munca prea interesantă. De câteva ori pe zi sunt chemată să-mi folosesc cunoştinţele de limbă pentru a domoli vreun client. Îi traduc vreun document, ori îl ajut la socoteli. Fişa de post spune: „relaţii internaţionale”, şi cred că, tehnic vorbind, e adevărat.

— Iar Apia ţi se pare mai mică decât ţi-ai închipuit, nu?

Mutantul a ridicat din umeri.

— Citisem despre insulă. Nu m-a luat nimic prin surprindere... decât poate prezenţa voastră. Mă aşteptam să fiţi mai mulţi.

— Păi suntem doar cincizeci de oameni. Şi n-am făcut valuri prea mari decât acum două săptămâni.

— Cu extraterestrul vostru. Ştirea a ţinut pagina întâi în Honolulu. Şi, aţi găsit-o? (Apoi a închis ochii şi a scuturat din cap.) Scuze. Nu trebuia să întreb asta.

— Din păcate, nu. Aş vrea să le dau o asemenea veste ziarelor de scandal.

— Nu crezi că s-ar putea afla în vreo aripă secretă a spitalului Forţelor Armate din Pago Pago?

— Nu, fiindcă a ajuns în Rosswell, New Mexico[22], a zis el râzând. Asta s-a întâmplat înainte ca tu să te naşti.

22 În iulie 1947, o serie de ziare au publicat ştirea că la baza aeriană din Rosswell era deţinută o farfurie zburătoare, recuperată de pe un câmp. Articolele au avut ca origine o declaraţie a unui ofiţer de la acea bază aeriană (n. tr.).

În realitate, mutantul fusese acolo de două ori, o dată ca pitic jongler, iar a doua oară, ca student la antropologie.

Aşadar, luni aveau să dezvăluie răspunsul codificat al artefactului – ori cel puţin faptul că acesta reacţionase într-un fel. Mutantul s-a întrebat în ce măsură va schimba acest lucru situaţia lui, şi ce putea face până atunci pentru ca şansele lui de a obţine slujba să crească.

Russell i-a oferit o posibilitate.

— Mâine lucrezi?

— Nu, toată lumea merge la biserică. Mai puţin eu.

— Şi eu sunt liber. Vrei să mergem cu bicicleta undeva, la un picnic?

— Dumnezeule, n-am mai mers pe bicicletă din facultate. Merită să încerc. Cred că găsesc undeva de închiriat, nu?

— A, am eu una de rezervă, a zis Russell şi s-a scărpinat în bărbie. De obicei, duminica mă duc la Bazinul Fatumes ori în Golful Fagaloa, dar e cam departe dacă nu eşti obişnuită să pedalezi. Facem un tur, vedem priveliştile şi ajungem la Palolo, sau la proiect pentru picnic sau o baie.

— Reciful ajunge până acolo?

— Nu, acolo e doar o plajă. Localnicilor tineri le place locul. Săptămâna trecută am instalat chiar şi o barieră împotriva rechinilor.

— Aşa de mulţi rechini sunt în zonă?

— Ajunge să apară unul. Recent, un rechin-ciocan a atacat o barcă în zona cu apă mică – şi a făcut o gaură cât toate zilele în corpul ei – de aceea, familia care are în proprietatea terenul pe care este situat proiectul a întrebat dacă nu participăm la instalarea barierei care să protejeze înotătorii. E doar un năvod cu ochiuri mari, alcătuit dintr-un pătrat cu latura de cincisprezece centimetri, ca să împiedicăm pătrunderea unor peşti cu adevărat mari. Noi l-am cumpărat, iar ei s-au ocupat de instalare.

Interesantă provocare, a gândit mutantul. Un rechin-ciocan se putea da drept delfin, sărind peste plasa întinsă.

— Da, sună bine. Au şi mese pentru picnic?

El a confirmat cu un gest din cap, apoi a zis:

— Grătar. Iar dacă preferăm ceva american – ştiu un loc unde se fac hot dogs ca lumea. O să cumpăr câţiva după

amiază şi-i ţin în frigiderul de la birou.

Au stabilit să se întâlnească a doua zi dimineaţă la căsuţele de pe plaja Vaiala, dar să nu-şi uite acasă costumele de baie, după care ea aplecat la bancă.

În vreme ce pedala către măcelărie, Russell s-a gândit la relaţia ce se înfiripa. Nu-şi putea permite o prietenă; trebuia să fie „liber” atunci când extraterestra Rae se va întoarce. Acela era un amănunt din planul lor pentru a prinde creatura, pentru că atunci când va reveni, era posibil să folosească din nou vechea strategie, încercând să-l seducă pe Russell. Sau poate pe Jack ori Jan. Orice persoană nouă care apărea în viaţa lor trebuia să treacă testul ADN.

S-a gândit în treacăt să discute cu ceilalţi posibilitatea ca extraterestrul să fi găsit modalitatea de a produce ADN, astfel că şi el ar trebui să o urmărească pe Sharon, chiar dacă ea trecuse testul – totul în numele ştiinţei, bineînţeles.

45 - APIA, SAMOA, IULIE 2021

Russell ştia că nu era singurul care îl căuta cu îndârjire pe extraterestru. Însă nu avea idee că acea competiţie era mai tare decât CIA care, prin agenţii săi, începuseră să o urmărească pe Sharon.

De când aflase că acolo se găsea un vehicul de pe altă planetă, cameleonul venise în repetate rânduri în Apia. Concepea întâlnirea drept un soi de reunire – „din nou împreună pentru prima oară”. Ar fi putut sta la o discuţie şi, probabil, ar rezolva împreună misterul originii lor.

Pe de altă parte, cameleonul nu manifesta nici un interes faţă de mistere. Pe el îl interesa eliminarea competiţiei.

Nu era deloc prost. De-a lungul mileniilor ajunsese la gradul cel mai înalt de educaţie. Ştia că dorinţa lui de a distruge concurenţa nu era firească. Dar aşa era programat prin fiecare celulă a corpului; tendinţa distructivă înlocuise propensiunea de a se reproduce. Iar dorinţa sexuală era o flacără firavă faţă de patima de a distruge, de a se proteja.

Potrivit stilului său de gândire, lucrurile erau simple: în

cazul în care creatura îi semăna, prima întâlnire va fi scurtă şi brutală. Era mai bine să lovească primul. Nici un om nu-l putea ucide şi nici un om nu ştia cât de vătămat ar trebui să fie pentru a muri.

Însă el era conştient de asta şi trebuia să presupună că şi concurentul său va şti.

46 - APIA, SAMOA, 24 IULIE 2021

Mutantul a regretat impulsul care îl făcuse să spună că nu mai mersese pe bicicletă de ani buni. Pedalase încă dinainte de naşterea lui Russell, iar simularea stângăciei pe o bicicletă Schwinn, cu o singură viteză, era o realizare demnă de premiul Oscar.

— Cum te descurci?

Ea pornise în faţă, în susul străzii Logan, care nu era prea abruptă şi nici aglomerată în acea zi de duminică.

— Am început să mă descurc.

A pedalat din picioare ca să ajungă pe creasta dealului şi a simţit presiunea uşoară a privirilor lui asupra fundului ei. Poate că n-ar fi trebuit să iasă cu costumul de jogging, care era prea strâns pe trup, ceea ce îi atrăgea şi priviri dezaprobatoare din partea oamenilor ce se îndreptau spre biserică. Însă asta atrăgea sigur atenţia lui Russell.

— De aici mergem numai la vale. Proiectul e după al doilea semafor, pe o stradă care începe cu V, mi se pare.

— Vaiala-vini. Mai avem de lucru până te facem samoan.

— N-am nimic împotrivă, atâta vreme cât nu trebuie să-mi placă fructele arborelui de pâine.

— *Fuata.* O să începem cu hot dog şi coborâm pe lanţul trofic. După coadă de curcan şi burtă de oaie, o să cerşeşti un fruct din acela.

— A, am congelatorul plin de cozi de curcan. Dacă sunt prăjite bine de tot, sunt bestiale.

Au râs amândoi, dar destul de crispat. Amândoi ştiau că bucătăria samoană suferise transformări în rău din cauza pătrunderii obiceiurilor culinare occidentale. Cozi de curcan şi Big Mac, burtă de oaie şi carne de vacă în suc propriu –

nu mai puteai vedea mulţi localnici trecuţi de treizeci de ani care să fie zvelţi şi să aibă inima sănătoasă.

Russell i-a făcut un semn cu mâna paznicului şi au trecut de poartă. Au lăsat jos bicicletele în faţa clădirii centrale şi au scos din frigider cârnaţii şi berea, pe care le-au pus într-o ladă frigorifică. Russell a găsit cărbune pentru grătar într-un dulap şi s-a dus să facă focul, iar Sharon s-a schimbat.

Şi-a examinat trupul în oglinda din grupul sanitar pentru femei şi a efectuat câteva ajustări minore pe ici, pe colo. Ştia că-l prinsese pe Russell în cârlig. Acum se punea întrebarea dacă era cazul să-l aducă la mal. Probabil că era preferabil să facă un joc de aşteptare, şi să aibă răbdare până când Michelle pleca pentru a naşte.

Ori poate reuşea să forţeze nota. Să-l prindă pe Russ în pat şi să vadă ce va urma.

Avea un bikini roşu-strălucitor. Mutantul şi-a smuls câteva fire de păr pubian ce erau de prisos şi le-a înghiţit. Şi-a aranjat apoi sutienul cât să se vadă o idee din vârfurile aripilor păsării colibri tatuate pe sân. Apoi şi-a adâncit puţin scobiturile lombare, un amănunt despre care-şi amintea că Russell îl remarcase în mod deosebit la Rae.

S-a pregătit de marea lovitură, întâi înfăşurându-şi lavalava în jurul taliei. Putea purta acea costumaţie care îi evidenţia formele până atingea apa, dar samoanilor nu le plăceau turiştii lipsiţi de sensibilitate care-şi etalau farmecele până la marginea mării.

Russell era îmbrăcat tot cu blugii tăiaţi pe care îi folosise pe bicicletă, trecând la costumul de baie doar scoţându-şi cămaşa şi pantofii. Mutantul a zâmbit revăzând corpul cunoscu, puţin pufos, în ciuda picioarelor şi braţelor atletice, cu pielea aproape albă ca laptele – el nu stătea niciodată la soare fără să fi folosit o loţiune anti-solară; părinţii lui suferiseră de cancer al pielii. Părul de pe corp îi era ca un puf mătăsos, un amestec de fire negre cu albe, nu cărunte, iar singurul lui tatuaj, acum invizibil, era o inscripţie ce suna NU DESCHIDEŢI PÂNĂ LA CRĂCIUN, şi era plasat în apropierea unei cicatrice mari pe care o căpătase în urma unei apendectomii de urgenţă, efectuată de un doctor de ţară din Insulele Cook. Câte alte femei chicotiseră

văzând tatuajul când el se dezbrăcase în faţa lor?

El a observat imediat tatuajul ei.

— O pasăre?

— Colibri.

Ea a tras cupa sutienului în jos până aproape de areolă. Avea sânii mici, aşa cum îi plăceau lui Russell.

— Foarte drăguţ.

I-a zâmbit şi şi-a îndreptat din nou atenţia către grătar, stropind mangalul cu alcool izopropilic pur, luat dintr-o sticlă de laborator. A aruncat apoi un chibrit aprins şi, scoţând un norişor albăstrui, cărbunii au luat foc.

— Cât mai durează, a întrebat mutantul. Mor de foame.

— Cel puţin douăzeci de minute, i-a răspuns Russell şi a făcut un gest către răcitorul mic de pe masa de picnic. Vrei o bere? Ori înoţi?

— Mai bine înot. Mă simt năclăită. S-a întors cu spatele la el, ca să-şi scoată lavalava, gest care, în alte condiţii ar fi fost considerat de modestie. Şi-a luat masca, labele şi tubul de respirat de pe masă şi a fugit spre apă.

— Ultimul care intră în apă se ocupă de grătar.

El a rămas pe loc şi, cu un zâmbet larg, a urmărit-o alergând. Apoi a pornit şi el spre apă. Sharon era deja în zona puţin adâncă, ţinându-şi doar capul afară când el s-a aruncat în apă.

— Bine. Şi aşa voiam să-i prăjesc eu.

Ea şi-a pus labele, apoi a scuipat în mască şi a împrăştiat saliva.

— Avem recifuri prin apropiere?

— Atât de aproape, nu. Dincolo de plasa contra rechinilor.

— Vrei să trăim primejdios?

— Sigur. De când vreau să văd de aproape un rechin-ciocan de peste patru metri...

Eu n-am avut decât doi metri şaptezeci.

— Unul ca acela a muşcat din barcă?

— Nu-ţi face probleme. L-au prins în apă mică, unde l-au străpuns cu harponul şi l-au împuşcat. A atacat barca din cauza durerii şi a derutei, mai mult ca sigur. Apoi şi-a stropit masca cu apă. Am văzut zeci de rechini şi n-am avut niciodată probleme cu ei.

— Nici eu. Probabil că nu am întâlnit nici unul cu adevărat flămând.

— Tot ce se poate, a zis el, arătând cu mâna. În direcţia aceea se află reciful. Eu o să ridic plasa, ca să te strecori pe dedesubt.

— Bine.

A prins muştiucul ţevilor în gură, şi au înotat cam o sută de metri până la plasă. S-au strecurat pe sub ea fără probleme, şi au pornit spre recif, iar mutantul a luat mâna lui Russell când i-a fost oferită. Au înotat calm la unison, înaintând cu bătăi puternice din labe.

În comparaţie cu ferma de scoici uriaşe de la Palolo, reciful nu arăta prea impresionant, însă adăpostea o mulţime de peşti viu coloraţi, dar şi o murenă care i-a urmărit pe cei doi intruşi cu expresia obişnuită de iritare acră. Russell a găsit o caracatiţă de mărimea unui pumn şi şi-a pasat-o unul altuia până când creatura s-a săturat de acea joacă şi a ţâşnit dintre mâinile lor, dispărând.

Russ a făcut semn că ar dori să mănânce, iar Sharon a dat aprobator din cap. După un mic ocol pentru a urmări o pisică de mare de dimensiuni medii, mână în mână, s-au îndreptat spre plasă.

— A fost plăcut, a spus mutantul, scoţându-şi labele când a ajuns în apă până la genunchi şi dându-şi seama că nimeni nu avea nevoie de multă imaginaţie ca să vadă prin acel costum de baie. Mai ales caracatiţa aceea.

— Am avut noroc. „Inteligenţă moale”, aşa le-a descris cineva.

— Jacques Cousteau, a zis mutantul, iar Russell a ridicat mirat din sprâncene. Profesorul meu de oceanografie avea cartea scrisă de Cousteau.

În timp ce păşeau prin apa mică spre mal, Russell i-a făcut semn unui băiat de şase ori şapte ani, care stătea la masa lor cu o găleată.

Pe jumătate plină cu gheaţă, găleata conţinea un vas mare cu *oka,* versiunea samoană a peştelui marinat în suc de lămâie şi servit cu cremă de ananas şi ardei iute.

— Prins azi dimineaţă, doctore Russell. El a aruncat o privire în vas.

— Peşti zburători? Puştiul a ridicat din umeri.

— Zece tala.

— N-am bani la mine.

— Am eu ceva.

Băiatul a rămas cu ochii holbaţi la nuditatea ei. Sharon şi-a înfăşurat lavalava în jurul taliei şi a scos câteva bancnote dintr-un buzunar, dintre care a ales una de zece şi i-a dat-o.

— *Fa'afe*tai, a zis el, dându-i bolul şi retrăgându-se sfios cu spatele. Mulţumesc.

— *Afio mai,* i-a răspuns ea, după care băiatul s-a întors şi a fugit cu banii.

L-au urmărit îndepărtându-se, iar Russell a râs discret.

— Ciudaţi mai sunt. Nu le pasă de goliciune, dar sunt conservatori în privinţa îmbrăcămintei.

Ea a confirmat cu o mişcare din cap.

— N-o să reuşesc niciodată să înţeleg religia. Ori moda, fiindcă veni vorba. A aşezat vasul pe masă şi a căutat prin sacoşa de cumpărături două furculiţe de plastic. Aperitiv?

— Mulţumesc. Stai să pun cârnaţii mai întâi, a zis Russell, după care a agitat mormanul de cărbuni încinşi cu un băţ şi a scos patru cârnaţi din răcitor.

Peştele era rece, tare şi gustos.

— Cred că m-aş adapta la felul ăsta de mâncare, a spus mutantul. De cât timp locuieşti pe insulă?

— Am sosit aici vara trecută, împreună cu Jack Halliburton ca să organizăm laboratorul, a zis el, aranjând apoi cârnaţii într-o ordine strictă, ca pe soldaţi. Pentru că aveam ceva de încheiat în Baja am făcut naveta vreme de câteva luni. Abia după terminarea laboratorului şi aducerea artefactului am rămas mai mult aici.

— Şi nu-ţi place?

— Ca *loc,* nu mă deranjează. E potrivit pentru vacanţe. Dar e greu să faci ştiinţă aici. S-a aşezat alături de ea şi a luat în furculiţă o bucată de *oka.* Până şi în condiţiile moderne de comunicaţii, conferinţe virtuale şi aşa mai departe, mă simt izolat. Dacă ţi se defectează o componentă de jumătate de dolar, trebuie să aştepţi două zile, până decolează vreun avion. Şi-mi lipseşte... s-ar putea să ţi se pară snobism, ba chiar e, dar mi-e dor de oameni care gândesc ca mine, oameni cu care nu lucrezi – oameni

de ştiinţă, artişti, depinde.

— Eu te-aş fi considerat un solitar.

— Mda, sunt, mai bine zis, am fost. Casa din Baja era departe de orice alt loc, de aceea am şi luat-o. Dar de acolo puteam ajunge la Los Angeles într-o oră, şi aveam un apartament chiar în apropierea campusului.

— Unde seduceai studente. Vă ştiu eu pe voi, bărbaţii.

El a pufnit în râs şi a roşit.

— Pe vremea când mai aveam păr, a zis el şi s-a ridicat pentru a inspecta cârnaţii. Duc lipsa atmosferei din orăşelele universitare. Librării, cafenele, baruri. Bibliotecile din campusuri. Fetele de acolo...

— Da, campusul de acolo e frumos. Am stat acolo două săptămâni, când am făcut scufundări în cadrul cursurilor de vară.

— Unde?

— Nu mai ţin minte exact, într-un cămin. (Mutantul ştia unde stăteau în prezent studentele lui Coleridge. Unde ar fi putut să se cazeze ele în urmă cu unsprezece ani?) Poate Conway? Ori Conroy.

— A, da. E aproape de apartamentul meu, a zis el învârtind cârnaţii pe partea cealaltă cu un cleşte, după care s-a apropiat de răcitor. Bere? Sau un pahar de vin?

— Ai şi vin aici?

— Nu, în frigider. Pot să aduc, mă întorc repede.

— N-ar fi rău. Nu prea mă omor după bere. Poate după ce se fac cârnaţii.

— Ai grijă să nu se ardă, a rugat-o el şi a plecat în fugă.

Mutantul a analizat situaţia. Ajunsese într-un punct de cotitură. Dacă începea o relaţie amoroasă cu Russ – adică dacă o reîncepea – probabil că-şi ruina şansele de a obţine slujba. Însă slujba era doar o etapă care l-ar fi ajutat să ajungă mai aproape de artefact. Poate că în calitate de amantă a lui Russ ar fi avut şanse mai bune decât ca recepţioneră.

De ce simţea acel imbold de a se afla în prezenţa fizică a obiectului? Văzuse toate fotografiile, studiase datele, citise observaţiile neconcludente făcute de oameni frustraţi.

Şi-a amintit senzaţia avută când înotase din Bataan spre California. Sentimentul acela primar şi greu de

exprimat, şovăirea, atunci când trecuse pe deasupra Gropii Tonga.

A avut aceeaşi senzaţie acum, însă mai pregnantă ca niciodată. Ceva care căpăta formă.

Russell s-a întors cu două pahare înalte, cu picior, deja aburite de vinul alb, scos de la rece.

— Bea-l cât e rece, i-a zis el, întinzându-i un pahar, apoi a sorbit o treime din vinul lui dintr-o singură înghiţitură. Peste un minut, două, mâncăm. Apoi a mai rotit puţin cârnaţii.

— De ce nu aţi dus obiectul la Baja? De ce aţi pornit-o de la zero aici?

— Am fi vrut noi, a spus el, rămânând cu ochii la grătar. Pe de o parte, era prea greu de transportat obiectul până acolo. Însă, în primul rând, din raţiuni politice. Mexicul e prea aproape de Statele Unite, nu doar ca distanţă, ci şi politic ori economic. Jack nu a vrut ca Unchiul Sam să ne stea permanent în cârcă. Sau să ne bată mereu la uşă soldaţi mexicani. Ori să ne-o spargă.

— Aveau dreptul să facă aşa ceva?

— Bineînţeles. Ameninţare la adresa securităţii din zonă. A desfăcut două chifle şi le-a aşezat pe grătar. Samoa independentă este cu adevărat *independentă.* Şi stabilă. Tonga era mai aproape de poziţia originală a artefactului, dar n-am vrut să avem de a face cu politica de acolo. Jack a studiat proiecţii ale Arhipelagului Samoa şi a ales locul de aici printr-un proces de eliminare.

— Primul factor fiind acela de a avea un oraş în apropiere?

El a confirmat cu un gest.

— Se spune că Apia e singurul oraş din Samoa, dar după cum ştii, nu seamănă cu Hong Kong. E format dintr-o serie de orăşele adunate laolaltă, dar are o farmacie, magazin de unelte şi aşa mai departe. A făcut un gest către clădirea principală. Plus terenul de aici: nu se construise nimic pe el, era proprietate privată şi se afla lângă apă. Jack a luat legătura cu *matai-ul*[23] familiei şi a stabilit condiţiile de închiriere. A devenit şi cetăţean samoan.

— Şi a intrat şi în familie, în *aiga?*

---

23 Şef de clan, capul familiei (n. tr.).

— Nu, deşi nu a exclus posibilitatea asta. Practic, ar trebui să împartă toată avuţia lui cu restul familiei, a zis el ridicând din sprâncene. Iar asta nu-i stă în caracter.

— Îl cunoşti de multă vreme?

— Nu. Doar de... m-a contactat în legătură cu dezastrul submarinului, care a condus la descoperirea artefactului.

La fel ca şi Rae, mutantul ştia, şi-a dat seama că avea de a face cu un secret. Poate reuşea să stoarcă adevărul de la el în cursul acestei reîncarnări.

— În condiţii normale, nici nu ne-am fi întâlnit. El a avut o familie bogată, dar a preferat o carieră militară. Eu nu mă încadrez în aceste două categorii. Apoi a examinat cârnaţii. Ăştia doi sunt făcuţi.

Sharon a întins farfuriile din plastic, iar el a plasat chifle şi câte un cârnat pe fiecare, apoi i-a aşezat pe ceilalţi doi conform unui principiu termodinamic cunoscut doar de el şi a mai desfăcut două chifle pentru a le pune la prăjit.

Apoi şi-au pus muştar, ketchup şi condimente, toate din nişte pliculeţe pe care Russell le colecţionase din diverse aeroporturi.

Mutantul a luat o gură.

— E bun, a zis el, deşi gustul era aproape neutru.

Russell a ridicat din umeri.

— Uneori aş face orice să mănânc ceva făcut de vreun vânzător stradal de hot dogs. În ciuda bacteriilor şi a altor nenorociri.

— Tu *ai făcut* bani. Chiar dacă nu i-ai avut din naştere. Nu ai reuşit să scoţi Titanicul la suprafaţă pe te miri ce.

Mestecând, el a clătinat din cap.

— Folosesc întotdeauna banii altora. Uneori mă simt mai mult ca un vânzător ambulant decât ca inginer. A făcut o pauză, pentru a stoarce încă un pliculeţ de muştar pe chiflă. Jack e de părere, ori, cel puţin aşa pretinde, că din treaba asta poate ieşi o avere. Poate într-o bună zi, dar probabil că nu pentru el. Trebuie să recupereze un bilion de eurodolari - şi e deja bătrân.

— Dar tu?

— Eu nu-s chiar atât vârstnic.

— Nu, mă refeream la bani. Te aştepţi să faci o mulţime de bani din asta?

— Ei, pe naiba. Mă interesează mai mult aventura.

— Aşa am gândi şi eu. Am sperat, de fapt.

— E cea mai mare provocare a secolului XXI. Poate cea mai mare chestie din toate timpurile. S-a uitat spre clădirea protectoare a artefactului. Chiar dacă n-ar fi din altă lume. Asta ar însemna că atitudinea, concepţia noastră despre realitate, despre ştiinţă, este eronată. Nu doar incompletă, ci greşită.

— Asta nu rămâne valabil indiferent de provenienţa obiectului?

— Într-un fel, nu. În secolul trecut, cineva a afirmat că tehnologia suficient de avansată este greu de deosebit de magie...

Arthur C. Clarke, a gândit mutantul, dar nu a scos o vorbă. Îl cunoscuse la o lansare a unei nave Apollo prin anii şaptezeci.

— Iar asta ne oferă o salvare. Ştiinţa noastră ar putea fi un subset al ştiinţei lor. E ca şi cum ne-am întoarce în timpul lui Newton şi i-am arăta o hologramă.

Era atât de absorbit de discuţie, încât nu l-a simţit pe bărbatul care a apărut discret în spatele lui. Umbra lui a căzut peste Russell, care a tresărit de uimire.

— Jack!

— Scuze. N-am vrut să te iau prin surprindere.

— Ea e Sharon Valida. Jack Halliburton.

Mutantul i-a întins mâna.

— Ne-am întâlnit întâmplător. Lucrez la Pacific Commercial Bank.

— Şi reţii foarte uşor feţele oamenilor. „În special pe a ta”, a gândit mutantul.

— Vrei un hot dog? l-a întrebat Russell.

— Nu pot, mă duc la hotel. Te-am văzut aici şi voiam să ştiu dacă ne-am putea vedea mâine dimineaţă mai devreme decât de obicei, înainte de... treabă.

— Cam pe la cât, opt e bine?

— Opt e perfect. O să las un mesaj şi pentru Jan. A salutat-o din cap pe Sharon. Domnişoară Valida, la revedere. Pe curând, Russell.

După ce Jack s-a îndepărtat, mutantul a zis:

— Întotdeauna se îmbracă aşa? În costum alb, de

pânză, pălărie cu boruri largi, cămaşă samoană...

— Da, asta când nu lucrează în laborator. Parcă ar aparţine altui secol.

— Mai sunt şi alţi bătrâni bogaţi care vin la bancă îmbrăcaţi la fel. Şeful meu îi numeşte personaje din Somerset Maugham. A fost cumva actor?

— Cred că scriitor. A înghiţit ultima îmbucătură şi s-a ridicat. Mai vrei unul?

— Lasă-l să fie mai ars. O să încerc o bere până la urmă.

— Excelentă idee.

A scos două sticle de Heineken şi le-a desfăcut.

Ea şi-a terminat vinul şi a acceptat una.

— Pentru destrăbălarea asta de duminică, a zis ea şi au ciocnit cu sticlele. Aşa... deci, să-i arătăm o hologramă lui Newton.

— Hm, m-am gândit că artefactul acesta nu a ajuns aici neapărat de pe altă planetă. Ar putea veni din propriul nostru viitor.

— Chiar aşa? Eu credeam că nu se poate merge decât spre viitor.

— Ce ştii despre asta?

— Ce-am văzut la televizor. Un accelerator de particule.

— Da, au reuşit să mute o particulă cu o fracţiune de secundă spre viitor. Chestia e interesantă, teoria generalizată a relativităţii permite asta.

— Dar nu spre trecut?

— Exact – şi nu e vorba doar de relativitate, ci de cauzalitate, bun simţ. Trebuie să arunci pe fereastră cauza şi efectul.

— Dar crezi că...

— Ştiu că e ceva de genul: „Dacă se întâmplă ceva imposibil, atunci orice lucru imposibil se poate întâmpla.” Dar asta are un înţeles cel puţin bizar. Au trimis acest obiect indestructibil cu un milion de ani în urmă, şi l-au plasat într-un loc unde nu putea fi găsit. Apoi s-au dus să-l recupereze...

— Şi nu mai era acolo! a exclamat ea şi a dat din cap. De aceea, au trimis robotul acela înapoi în timp, ca să afle ce s-a petrecut.

— Nu era robot, a negat Russell. Sigur nu era robot.

— Ai cunoscut-o atât de bine?

El a şovăit.

— Destul de bine. Ori, aşa am crezut. Avea prea multe trăsături umane ca să fie robot. Ori transumană, aşa cum ziceam, din viitor.

— Evoluată din fiinţe umane?

— Exact. N-ar fi fost nevoie de milioane de ani. În prezent, doar legea şi obiceiurile, nu ştiinţa ne împiedică să ne stabilim singuri propria noastră evoluţie.

Mutantul a analizat afirmaţia lui Russell. Părea să aibă amintiri care mergeau atât de departe în trecut, încât mereu se considera un vizitator din trecutul îndepărtat. *Ar fi putut* veni din viitor, dar uitase orice amănunt legat de o asemenea călătorie.

Ştia că o modalitate de a ocoli paradoxul cauzalităţii era ca persoana care se deplasa în timp să nu ia cu sine nici o informaţie. Nu se gândise niciodată să aplice acest principiu la propria sa amnezie privind perioada dinaintea celei în care, secole la rând, fusese un rechin alb. Probabil că fusese trimis în trecut ca o creatură ce nu avea nevoie de amintiri pentru a supravieţui şi evolua.

— Ai analizat ideea asta cu Jack?

— Cu el? Nu. El a adoptat cu convingere ideea extraterestrilor. Mai ales după ceea ce s-a întâmplat cu Rae, „fiinţa din spaţiu”.

— Pe care nu o accepţi.

— Mda... cred că ar trebui să se demonstreze ştiinţific, ori măcar logic, faptul că avem de a face cu ceva de origine extraterestră. Dar, dacă aşa stau lucrurile, de ce n-a venit să spună: „Du-mă la şeful tău?”

— Poate că se temea.

— De mine nu se temea.

— Poate îi era frică de Jack, a zis mutantul, şi a zâmbit. Am înţeles că n-ar fi singura.

— Da, uneori te cam bagă în răcori. S-a ridicat şi a întors cârnaţii pe partea cealaltă. Să-i perpelim şi pe parte asta.

În timp ce el a aranjat carena şi jumătăţile de chiflă, ea nu a spus nimic. Când Russell a ridicat privirea, ea privea

spre mare, având o expresie ciudată pe chip.

— Sharon?

Era un cântec. Un *cântec.*

Mutantul nu încetase nici o clipă să manevreze cifrele de zero şi unu. Mimarea umanităţii îi solicita doar o parte redusă a inteligenţei, astfel că, în timp ce desfăşura activităţi bancare sau se afla în compania cuiva, chiar când se concentra asupra lui Russ, mai toată fiinţa lui înota printr-o mare binară de mesaje.

În sine, mesajul nu era clar, dar, brusc, mutantul şi-a dat seama *ce* era.

Un cântec în limba lui natală. Un limbaj uitat de milioane de ani.

— Sharon! Ai păţit ceva?

— A! Scuză-mă. Şi-a frecat faţa cu ambele mâini. Mi se întâmplă uneori.

El s-a aşezat pe bancă, nu prea aproape de ea şi a atins-o pe mână.

— Te gândeşti la părinţii tăi? Ea a dat scurt din cap. Şi eu i-am pierdut pe amândoi, în decurs de o săptămână. Eram mai mare decât tine, dar tot m-a marcat. Greu să rămâi singur.

În ochi i-au apărut lacrimi, pe care şi le-a şters.

— Ai dreptate, singur.

„E un bărbat minunat, a gândit mutantul, dar nu ştie ce înseamnă singurătatea.”

El a simţit dorinţa de a o strânge în braţe, dar s-a înfrânat.

— Hai să te duc acasă.

— Lasă, mi-a trecut, a zis ea şi i-a zâmbit. Hai să mai mâncăm un hot dog. S-a uitat la sticla goală. Probabil că berea m-a făcut să devin sentimentală. Ar trebui să mai beau una.

— Dorinţa ta e poruncă pentru mine. A desfăcut două sticle şi i-a întins ei una. Să devenim amândoi sentimentali.

„Un cântec. Un cântec despre casă.”

— Sunt îndeajuns de făcuţi?

Cât au mâncat şi flecărit în mod deliberat despre lucruri

fără importanţă, mutantul şi-a făcut planuri pentru restul zilei şi nopţii. În special pentru noapte. Pe Russell îl aştepta o mică surpriză.

A doua zi, aproape sigur vor anunţa că artefactul le răspunsese şi probabil că se va da publicităţii şi secvenţa binară, aşadar cel puţin câteva milioane de oameni vor încerca să o descifreze.

Oamenii nu vor reuşi. Ar fi fost ca şi cum cineva care nu are habar de limbajul Braille şi-ar plimba degetele pe un text scris altfel într-o limbă străină. Un mesaj codificat, nu pentru păstrarea secretului, dar oricum indescifrabil.

Cu toate acestea, locul va geme de oameni veniţi din toate părţile lumii. Reporterii norocoşi să se afle deja în Samoa Americană vor apărea până luni la prânz. Avionul de marţi dimineaţă va fi plin ochi de reporteri din America; joi, cu cei din Asia şi Europa. Securitatea se va înăspri din cale afară.

Aşadar, avea timp până a doua zi dimineaţă.

— N-aş vrea să precipit lucrurile, a spus Russell, dar ai vreun program în seara asta? Dacă nu-mi găsesc o scuză, Jack are să mă convoace la Aggie.

Ea a închis ochii. „Atenţie.”

— Aş vrea să pot. Dar ies cu cineva de la birou, a zis ea, şi l-a bătut uşor pe genunchi. O să-i spun că nu mă interesează persoana lui. Dar voi fi liberă luni şi marţi.

— Păi deja am stabilit să luăm prânzul împreună luni, i-a reamintit el.

— Deci, marţi, masa de seară.

— O să fac rezervări la Sails pentru ora opt. Marţi o să fie mulţi reporteri flămânzi în oraş.

Mutantul a dat din cap.

— Iar până atunci, eu voi afla marele secret.

— Probabil că mâine la zece, dacă o să asculţi ştirile. Ori poţi aştepta şi îţi fac eu o surpriză la masa de prânz.

— Poate voi aştepta. Presupun că nu-mi permiţi să ghicesc.

— Nici gând.

— Ai descoperit că preşedintele e extraterestru.

— La naiba. Ai nimerit-o. Acum va trebui să te lichidez.

— A, bravo. Bine măcar că am aflat din vreme.

După prânz, s-au plimbat cu bicicleta în jurul oraşului, oprindu-se la Maketi Fou, piaţa centrală, de obicei aglomerată, ca să-şi ia ananas de la gheaţă. Duminica invita la lenevie, vânzătorii sporovăiau, stând adunaţi la umbră, şi abia catadicseau să vină la tarabe să-şi ia banii. Russell i-a cumpărat un colier din sidef pe care ea o admirase. Ea i-a cumpărat o lavalava ţipătoare, de un roşu aprins, şi l-a provocat să apară îmbrăcat cu ea la cină.

Mutantul s-a întrebat dacă vor mai ajunge la cină. Relaţia dintre ei pătrunsese deja pe un teren periculos.

Poate că el trebuia să o ucidă, într-un anumit sens. În acela în care ea era Rae, nu Sharon.

Russell s-a oferit să-i lase bicicleta, dar ea a refuzat, era prea contaminată de civilizaţie şi nu voia să o lase afară, şi nici să o târâie pe scări până în apartament. A lăsat-o la locuinţa lui şi l-a sărutat ferm de rămas bun, după care a mers pe jos cele câteva intersecţii până acasă, cu senzaţia sărutului ştergându-i-se treptat de pe buze.

Mutantul a tras obloanele la ferestre şi a stat întins în semiîntuneric, ascultând susurul ventilatorului de tavan şi ciripitul păsărilor din arborele poinsiana de sub geam.

A început să exerseze limbajul pe care încă nu-l înţelegea. Cu glota, a scos clicuri de exact a douăzecea parte dintr-o secundă pentru unu, şi pauze atent măsurate pentru zero.

La începutul mesajului, apăruseră trei grupuri ale secvenţei 000011110000, care probabil erau separatori, şi un al patrulea grup, puţin dincolo de mijloc. Acestea împărţeau mesajul în părţi 2:1:1.47:49. Prin analogie cu muzica umană, probabil că era vorba de un cântec din două versuri, precedate de trei pachete de informaţii: primul pachet identificând totul drept cântec, iar celelalte două dând titlul şi unele informaţii tehnice, precum ritmul şi cheia muzicală. Ori aroma şi sarcina electrică.

Versurile nu aveau un şablon evident, deşi unul îngloba grupul sau cuvântul 011001101001011 – de trei ori în primul vers şi de patru ori în al doilea. Alte repetiţii lungi nu apăreau. Cele scurte, precum 0100101, nu prezentau nici o semnificaţie statistică, putând fi unu comuni, ca „un”, „o” sau articole hotărâte. Era de aşteptat în cazul unei înalte

entropii Shannon.

Analitic vorbind, nu prea avea de unde porni, însă pentru mutant totul avea un înţeles intuitiv sau subliminal, evocator, dar frustrant, ca o melodie auzită în copilărie şi apoi uitată aproape complet.

Ventilatorul de pe tavan scotea un clic la fiecare trei sferturi de secundă. Mutantul l-a folosit ca metronom, sau secţiune ritmică. Glota lui umană putea „vorbi” cu aproape o treime mai rapid decât artefactul; a coborât tonul sunetelor cu un factor de trei.

A exersat în relativă tăcere, astfel că dacă cineva ar fi tras cu urechea, ar fi luat sunetele acelea drept zgomotul motorului de ventilator, exact concluzia pe care a tras-o femeia de la CIA care îl asculta din camera alăturată. Agenţii se instalaseră la câteva ore după ce Sharon avusese prima masă de prânz cu Russell.

Mutantului nu i-a trebuit mult timp ca să memoreze secvenţa de patruzeci şi cinci de secunde de clicuri şi pauze pe care voia să i le cânte artefactului. Însă bineînţeles că nu putea pătrunde acolo fără Russell, astfel că trebuia să aştepte până la căderea întunericului, ba chiar mai mult. Dacă Russell se întâlnea cu Jack la masa de seară, probabil că nu va întârzia prea mult. Se va duce la laborator, sau acasă? De obicei, aşa ştia mutantul, Russ mergea acasă pentru a citi ceva uşor sau a asculta muzică, şi cum avea să stea la laborator mai toată ziua de mâine, pesemne că va prefera să se relaxeze.

La ora nouă, s-a îmbrăcat cu lenjerie neagră, fustă scurtă şi un top strâmt, care arunca irizări în toate culorile curcubeului, ca aripa unei mierle. S-a strecurat afară discret şi perfect sincronizat, în momentul când a auzit agentul CIA mergând la baie. Până ce aceasta a bănuit că apartamentul lui Sharon era gol, mutantul se găsea deja la vreun kilometru depărtare şi se îndrepta în grabă spre cabane.

La numărul 5, storurile erau trase, dar lumina rămăsese aprinsă în apropierea unui fotoliu comod. Mutantul şi l-a imaginat pe Russell stând acolo cu o carte şi un pahar de vin; de asemenea, se auzea clipocitul delicat al clavecinului cântând *Variaţiunile Goldberg* de Bach.

Şi-a scos pantofii şi a bătut la uşă. Imediat ce el i-a

deschis, s-a strecurat înăuntru şi a tras uşa după ea.

— Sunt impulsivă. Tu nu?

Lui i-au trebuit câteva secunde ca să dea aprobator din cap, privind-o fix.

— Cu tine aş putea fi.

Cabana era compusă dintr-o încăpere spaţioasă cu un perete despărţitor care separa „dormitorul”; ea l-a condus într-acolo şi, pe drum, a aprins lampa de citit.

— O clipă. El s-a oprit să aprindă o lumânare. La lumina ei, Sharon s-a dezbrăcat de fusta care avea un sistem de prindere cu arici şi apoi şi-a scos bluza. Pe dedesubt nu avea nimic; doar colibriul tatuat.

Ea s-a aşezat pe pat şi l-a tras pe Russ spre ea, desfăcându-i nasturii cămăşii ridicole, în vreme ce el se chinuia să-şi dea jos blugii tăiaţi. El nu ajunsese la erecţie, de aceea ea l-a prins între buze imediat, ca să se bucure de schimbarea de situaţie. L-a excitat domol cu dinţii, aşa cum ştia că-i place lui, apoi a profitat de faptul că nu suferea de reflexul de sufocare – de fapt, mutantul nu avea deloc reflexe – şi l-a înghiţit aproape tot, prinzându-l cu cealaltă mână de spate şi trăgându-l pe pat. Rae procedase la fel cu el, încă de prima oară. Oare mintea lui va rămâne suficient de lucidă ca să facă legătura între una şi alta?

El a dus mâna jos, dar ea era deja umedă şi stăpânea deja şi funcţia aceea. S-a târât pe pat şi l-a încălecat, ajutându-l să o pătrundă încet, printr-o mişcare circulară, şi gemând cu o plăcere sinceră. Faptul că fusese cu el ca Sharon nu ajungea.

I-a zâmbit, jucându-se cu părul lui, în timp ce el a făcut câteva mişcări, iar după un minut, ea a zis:

— Ştiu un mic truc.

S-a desprins uşor şi s-a înclinat puţin, ridicând genunchiul şi îndreptând piciorul, reţinându-l pe el înăuntru. Apoi, încet, s-a rotit, făcând aceeaşi mişcare cu piciorul, până a ajuns cu spatele la el, fără ca în timpul manevrei să-l piardă din ea.

— Mai eşti acolo? l-a întrebat ea, fiind sigură de asta.

— Cum... cum ai făcut asta?

— Am articulaţii duble.

Ştia că lui îi plăcea poziţia şi se bucura şi ea de dife-

renţa pe care o simţea intern, dar în primul rând voia să se afle cu faţa în altă direcţie vreme de câteva minute. El a prins-o cu mâinile şi ea şi-a folosit propriile mâini cu pricepere, încercând să-i controleze avansul lui în vreme ce ea îşi transforma faţa.

Când a sosit momentul potrivit, ea a avut un orgasm convingător, iar el a terminat cu o impetuozitate deosebită imediat după aceea. Ea s-a lăsat pe o parte, iar el s-a rostogolit, ţinând-o în poziţia „lingură”.

După o clipă, Russ a luat-o aproape prin surprindere:

— Rae?

Ea s-a răsucit încet între braţele lui, cu faţa cea nouă, adică aceea cunoscută lui.

În timp ce Russ privea uimit, Sharon i-a trecut un deget peste rădăcina nasului.

— Să vezi venind iubirea, apoi s-o vezi plecând.

— Tu... ţi-a crescut un nou braţ, a zis el fără noimă. Dar pe dinăuntru eşti la fel.

Mutantul şi-a dat seama că de nouăzeci de ani, ori de câte ori se transformase în femeie, rămăsese în interior la fel ca sora medicală Deborah.

El i-a cercetat faţa cu palmele, apoi ele au alunecat spre tatuaj.

— Dar cu excepţia feţei...

— Tot Sharon sunt. Îmi trebuie mai mult timp ca să-mi modific trupul, şi doare.

— Cine... ce... A făcut el, încă mângâind-o. Ce eşti?

— „Cine”. Sunt Sharon, Rae şi alte sute de persoane în ultimul secol, plus o serie de animale şi obiecte. „Ce” e mai greu de realizat.

— Vii de pe altă planetă?

— Nici asta nu ştiu. Ideea ta că aş proveni din viitor nu e susţinută de amintirile mele, care sunt neclare înainte de 1931. Cred că atunci am luat pentru prima oară formă umană.

— Şi ce ai fost înainte de asta?

— Diferite creaturi. Am stat mereu în mare – ca rechin alb, balenă ucigaşă; orice animal care era la vârful lanţului trofic. Am dovedit un bun simţ de supravieţuire, aşa cred. S-ar putea să fiu pe Pământ de când a sosit artefactul;

probabil că el m-a adus aici – din viitor, de pe o altă stea, sau altă dimensiune. Mă simt atrasă irezistibil de el.

El a dat încet din cap.

— De aceea m-ai sedus, sperând că aş putea...

Ea l-a sărutat pe obraz.

— Ceea ce nu înseamnă că nu te iubesc, i-a şoptit ea. Poţi iubi pe cineva şi să te slujeşti de el. Sau de ea.

El a rămas tăcut multă vreme. Apoi a îndreptat o şuviţă de păr de pe fruntea ei şi a zâmbit.

— Îmi pari atât de feminină... Şi ca Rae, şi ca Sharon, chiar şi în acest amestec.

— Prefer să fiu femeie. Dar în cel de-al doilea război mondial am fost puşcaş marin, apoi jongler într-un circ. În anii şaptezeci am fost asistent la catedra de astronomie de la Harvard, cu câţiva ani înainte de Jan; eu i-am corectat lucrările lui Jan când şi-a susţinut lucrarea de diplomă cu titlul: Atmosfera Soarelui şi a stelelor. Ce mică e lumea...

— Înainte de proiectul ăsta, ne-ai mai întâlnit pe mine ori pe Jack?

— Nu. Am aflat de tine după ridicarea Titanicului, desigur; pe vremea aceea eram biolog marin.

— Deci ai fost şi puşcaş marin, a repetat Russ şi a clătinat cu mirare din cap. Iar acum?

Mutantul a strâns din buze.

— Stai să-mi iau un pahar de vin. (Russ a dat să se ridice, dar ea a pus o mână pe umărul lui.) Ştiu unde e.

A traversat încăperea către bucătărioară, şi a simţit ochii lui urmărind-o; ştia cum arăta în lumina slabă.

— Am vrut să mai amân lucrurile. Ţineam să te îndrăgosteşti de mine ca Sharon.

— Porniseşi pe drumul cel bun.

Pe întuneric, ea şi-a umplut un pahar de cristal cu vin roşu. Dacă ar fi putut să-i vadă faţa, cu irişii de dimensiunea unor monede de un sfert de dolar, Russ ar fi rămas uimit.

— Dar a trebuit să forţez nota, aşa am considerat. Din cauza zilei de mâine.

— Ştii ce se va întâmpla mâine?

— E uşor de ghicit. Ştiu de reacţia artefactului, desigur, de pe vremea când eram Rae. Aţi decis să faceţi publice

anumite informaţii. Ca să mă atrageţi şi să apar, aşa cred, a zis ea şi i-a întins paharul.

El l-a luat şi nu a sorbit din el.

— Dar şi ca să puneţi un milion de oameni să analizeze secvenţa aceea. Cu computere mai puternice. El a sorbit şi i-a întins paharul. De ce nu te-ai prezentat? Ai fi devenit membră a echipei proiectului într-o clipită, iar noi te-am fi protejat de... Şi, cu o mişcare din cap, a sugerat faptul că se trăsese în ea.

— Dacă ai fi reuşit. Cu dosul degetelor, l-a mângâiat pe faţa pe care barba începuse deja să crească. Dragul meu, cunosc natura umană, poate chiar mai bine decât tine. Sunt un outsider cu o experienţă de un veac.

— Dar ştii şi ce înseamnă iubirea.

— Am cunoscut-o în câteva rânduri. Dar ştiu şi ce e aceea xenofobie. Am fost negru şi asiatic şi hispanic în America, pe vremea când albii îţi puteau spune ori face orice. Un prizonier alb în Marşul Morţii de la Bataan. Interesantă lecţie, să fii detestat şi temut imediat pentru că eşti altfel. A sorbit din pahar şi l-a aşezat apoi pe masă, lângă lumânare. Pe planetă nu există nimeni mai „diferit” decât mine.

Acela era primul lucru neadevărat pe care l-a rostit mutantul. Însă nu avea de unde să ştie că în apropiere era cineva şi mai ciudat.

— Aproape că am descifrat mesajul, a continuat ea. Nu ca algoritm Drake; şi, desigur, nu ca traducere verbală. Pare ceva asemănător unui cântec şi cred că-mi este adresat. Vreau să-i răspund.

— În seara asta?

— Trebuie. De aceea am grăbit lucrurile.

Russell s-a ridicat încet în capul oaselor.

— Presupun că portarul o să mă lase cu mine înăuntru. Dar după aceea? După toate probabilităţile, nu se va întâmpla nimic. Te alături echipei? Ca marţian al nostru?

— Sigur. Dar numai tu şi Jack veţi şti că nu sunt micuţa şi drăguţa Sharon din Hawaii, care se culcă cu şeful.

El a mângâiat-o pe spate.

— Paznicul de noapte este Simon sau Theodore. Amândoi ştiau cum arăta Rae. Poţi să te transformi în Jan?

La faţă, adică?

— Nimic mai simplu. Dă-mi cinci minute, a zis ea şi s-a ridicat.

Russell a atins-o pe coapsă.

— Stai puţin. Îmi dai voie să privesc?

Mutantul s-a întors.

— Nimeni nu m-a văzut transformându-mă. (Russell a dat din cap.) Bine.

Ea s-a aşezat pe pat, cu faţa la el. S-a crispat şi s-a auzit un zgomot slab ca de râşniţă, iar pomeţii au devenit mai proeminenţi şi s-au apropiat puţin de nas. Bărbia şi-a pierdut gropiţa şi s-a alungit. În jurul ochilor s-au format riduri, iar pielea de sub ochi a devenit mai flască. Ochii au devenit căprui din albastru-deschis. Părul a crescut, ajungând până la umeri şi a albit, după care s-a desfăşurat şi s-a împletit singur într-o codiţă.

— Cum reuşeşti asta? Doar părul nu este ţesut viu.

— Nu ştiu cum fac toate astea.

Ea s-a ridicat şi şi-a desfăcut braţele. Pielea de pe corpul ei frumos s-a ondulat şi s-a decolorat, ajungând de un alb fără viaţă, după care s-a transformat într-o salopetă de nailon. Pielea de pe dosul mâinilor a devenit bătrână, cu pete şi riduri.

El a prins între degete nailonul de pe braţul ei.

— Poţi face şi materiale sintetice...

— Şi metale, orice. În anii şaizeci, mi-am petrecut o săptămână ca televizor într-un motel. A fost foarte instructiv.

— Transmutarea elementelor?

Văzându-i expresia de pe faţă, ea a zâmbit.

— Ştiu. Recent, mi-am luat doctoratul în astrofizică. Nici măcar cele mai nebuneşti ipoteze de fizică nu pot explica fenomenul. Cred că singura constrângere este masa. Dacă devin o persoană cu mult mai grea sau mai uşoară, trebuie să câştig în greutate sau să slăbesc. Nu cred c-ai vrea să mă vezi înghiţind un picior de miel. Ori vreun dicţionar în ediţie completă.

— În felul ăsta poţi pierde un braţ şi continua să alergi?

— Da. Atunci, m-a durut, deoarece a fost o intervenţie din afară, şi m-a luat prin surprindere. Dacă ar trebui să-mi

desprind un braţ ca să slăbesc, asta mi-ar lua câteva minute şi ar părea foarte ciudat, dar nu m-ar durea.

El s-a lăsat pe spate şi a clătinat din cap.

— Mai există entităţi ca tine?

— Dacă există, nu le-am găsit. Pot deveni chiar mai mult de un individ; dacă am o oră la dispoziţie, îmi pot diviza trupul în trei copii. Însă personalitatea, inteligenţa, se distribuie, şi sunt mai slabe. Odată, m-am transformat într-un banc de peşti. Fiecare peşte, luat individual, era foarte prost.

— Deci, nu te-ai reprodus în acest fel. Prin fisiune, ca o amibă.

— De fapt, instinctul îmi dictează să evit asta. Când sunt divizată, mi-e teamă şi vreau să redevin una. Uneori, m-am întrebat cum se realizează asta acasă – sau în locul din care am ajuns aici. Poate nu se poate vorbi de reproducere. De ce ar trebui nemuritorii să se reproducă?

— Nu ai de unde şti dacă eşti nemuritoare.

— Voi şti abia după ce supravieţuiesc morţii termice a universului. Dar am trecut prin multe şi îmi revin mereu. S-a ridicat şi a dus lumânarea până aproape de oglinda dulapului de haine şi a verificat transformarea. Mergem? a întrebat ea cu glasul lui Jan.

— Imediat. Trebuie să mă îmbrac şi eu.

Aveau de mers doar zece minute până la clădirea proiectului. Au salutat câteva persoane ieşite să se bucure de răcoarea serii sau să stea pe verande. Fără îndoială că acestea aveau să lanseze câte ceva la bârfele care circulau – oamenii bănuiau deja o legătură suspectă între cei doi cercetători.

Paznic era Theodore, pe jumătate samoan, pe jumătate chinez, masiv şi bine dispus.

— Aveţi emoţii pentru ziua de mâine?

— Ai aflat deja despre ziua de mâine? l-a întrebat Russ.

— Doar că e vorba de ceva mare. Simon mi-a zis.

— Probabil că se ştie deja şi în Pago Pago, a zis mutantul.

— Mi-a spus că e secret.

— Şi încă a rămas, a zis Russell. O să intrăm în camera artefactului.

— Bine, a zis el şi s-a aplecat să apese nişte butoane. Acum se poate.

Au intrat pe lângă recepţie şi au mers pe un coridor până la o uşă rezistentă la explozii, acoperită cu semne de avertizare şi instrucţiuni. Russ a descuiat-o cu ajutorul amprentei palmare, iar uşa grea s-a deschis încet.

În anticameră se găseau două pupitre complexe pentru culegerea de date. S-a aşezat la cel care era mai mare şi a tastat câteva cuvinte.

— În regulă... Am închis camerele pentru întreţinere. Asta va fi mai greu de explicat în caz de ceva.

— O să arunc o privire la plecare, a spus mutantul. Cred că mă descurc.

— Şi la computere?

— Am absolvit MIT. Am avut mult timp la dispoziţie ca să studiez de toate. A deschis un dulap. Trebuie să ne punem costume speciale?

— Nu e nevoie. Nu se petrece nici un proces înăuntru. Şi-a lăsat mâna pe altă uşă. Deschide-te pentru mine, a zis el încet, iar uşa a alunecat în lături într-o tăcere perfectă. Era o cameră etanşă. De cealaltă parte se afla o uşă identică, fără plăcuţă de identificare.

Au păşit înăuntru, după care el a spus: „Închide-te.”

Uşa din spatele lor s-a închis, dar cea din faţă nu s-a dat în lături.

— În ecluză sunt două persoane, s-a auzit un glas. Am nevoie de o amprentă vocală a persoanei care nu este Russell Sutton.

— Sunt Jan a spus mutantul. Deschide-mi.

Uşa s-a tras în lateral, iar ei au pătruns pe un coridor lung, care lega încăperea artefactului de clădirea principală. Luminile fluorescente s-au aprins când uşa s-a închis fără zgomot. Pereţii metalici, lipsiţi de ferestre, erau pline de obiecte; oamenii fixaseră pe ei desene şi schiţe cu ajutorul unor magneţi mici, iar o multitudine de cuvinte, tot lipite cu magneţi, alcătuiseră poezii, nu toate obscene.

O porţiune de perete, lungă de câţiva metri, conţinea 31 433 de zero şi unu, toate cifrele fiind scrise răbdător cu un marker.

O ultimă uşă rezistentă la explozii, groasă ca una de la

tezaurul unei bănci, care dădea spre încăperea artefactului, era întredeschisă. Când au trecut de pragul ei, un sector întreg de reflectoare s-au oprit cu un pocnet. Evidenţiat de lumină, au văzut artefactul aşezat pe pilonii săi, un laser mare, cele două microscoape inutile mulţimea de dispozitive de comunicaţii – şi un barbat care îi aştepta cu braţele încrucişate. Cameleonul.

— Jack? a făcut Russ.

47 - APIA ŞI MAI DEPARTE

Jack-lucrul a dat din cap.

— Intraţi, vă rog, a zis el şi a apăsat un buton al telecomenzii cu infraroşii, iar uşa blindată s-a închis cu un bubuit.

— Dar paznicul nu ne-a spus că...

— Eu i-am cerut să tacă.

— Aşadar, ne-ai aşteptat.

Russ şi-a lăsat o mână pe umărul mutantului.

— A, sigur. Într-un fel, vă aşteptam de mult, a zis el, privind spre mutant. Jan. Sharon. Rae. Chiar ai luat forma unui televizor?

Amândoi au rămas fără grai şi l-au privit lung.

— Am avut o microcameră instalată în dormitorul tău, Russell, încă de când te-ai mutat în *fale.* A fost distractiv, dar nici nu se compară ce am văzut şi auzit în seara asta.

Russ a deschis gura să răspundă şi n-a putut articula nici un cuvânt.

Mutantul şi-a încrucişat braţele la piept.

— Deci ştii cine sunt.

— Sincer, nu, i-a spus el, şi, după ce a întins braţele în lături cu palmele în sus, s-a transformat într-o copie a lui Russell, purtând încă şortul şi tricoul lui Jack.

— Dumnezeule, s-a mirat Russell.

— Bravo, a zis ea.

— Nu poţi face aşa ceva, adevărat? Am constatat că-ţi trebuie zece minute doar ca să-ţi modifici faţa. Exersezi

asta doar de un secol.

— Dar tu de când practici?

— Cred că din Epoca de Piatră. Dar ţin minte că întotdeauna mi-a reuşit instantaneu.

S-a transformat din nou în Jack şi a făcut câţiva paşi spre ea.

— Ştii de unde am venit pe Pământ? a întrebat ea.

— Nu cred că putem vorbi de „noi”, scumpo. Eu nu pot deveni televizor ori rechin alb, şi nici măcar nu-mi pot schimba sexul. Pot arăta ca orice bărbat, dar nimic mai mult. Suntem două specii diferite.

— Dar poate de pe aceeaşi planetă, ori din acelaşi timp.

— În fine, ori dimensiune. S-a oprit exact în faţa mutantului şi i-a spus: Caut pe cineva ca tine de mii de ani.

— Aşadar, proiectul a fost doar o stratagemă, ca să atragi...

— Da şi ba. Artefactul este real, a zis el, fără să-şi dezlipească ochii de la mutant. L-am descoperit cu mulţi ani înainte ca submarinul să aibă acel accident.

— Care nici nu a fost accident, a spus mutantul.

— Gata, te fac şefă de promoţie. Un contraamiral care are acces la secrete vitale poate realiza o mulţime de lucruri pe furiş. Am determinat submarinul să se apropie de artefact, iar apoi am declanşat bomba de la bord care l-a făcut să se scufunde.

— Ai ucis o sută douăzeci şi unu de oameni pentru asta? a întrebat Russell.

Amuzat, Jack i-a aruncat o privire.

— Pe planeta asta, în cât timp crezi că mor de foame la fel de mulţi oameni?

— Nu asta-i problema...

— În ceva mai mult de patru minute. Dacă sunteţi atât de miloşi, duceţi-vă şi hrăniţi pe careva. A făcut apoi un gest spre masă. Să luăm loc.

L-au urmat. El s-a aşezat şi a turnat cafea dintr-un termos într-o cană din plastic.

— Vreţi?

Mutantul a acceptat o ceaşcă, dar nu a băut din ea. Cu un aer neliniştit, Russell s-a aşezat.

— De câtă vreme eşti Jack Halliburton? Tu ai scris...?

— *Măsurători şi calcule batisferice?* Nu, am citit lucrarea, desigur. Am preluat identitatea lui Halliburton în 2015, deoarece mi s-a părut că e singura persoană îndreptăţită să „descopere” artefactul şi să îl angajeze pentru a-l recupera.

— Tu l-ai ucis?

— Păi, ce altceva să fac, să-l înfiez? Într-o seară, am ieşit împreună cu el pe o ambarcaţiune cu pânze, i-am rupt gâtul şi i-am aruncat trupul în ocean cu o ancoră legată de picioare. Bucură-te că n-ai fost tu acela. Se putea întâmpla şi asta.

— Ai fost mereu om de ştiinţă? l-a întrebat mutantul.

— Rareori. De obicei, într-un fel sau altul, am fost soldat. Ai zis că ai participat la Marşul Morţii de la Bataan. De care parte?

— A americanilor.

— Cred că a fost distractiv. Eu aş fi ales să fiu japonez.

— Şi ai hotărât să-l ucizi pe Halliburton, aşa, pur şi simplu? a întrebat Russell.

— Nu, nu pur şi simplu, i-a răspuns el, cu oarecare exasperare în glas. Nu mi-ar fi fost greu, dar a trebuit să-l studiez mai întâi. Aşa cum te-am studiat pe tine, şi a împuns cu degetul spre Russell. Eşti pe punctul de a mă ataca; simt norepinefrina din sudoarea ta. Să n-o faci. Te-aş putea strivi ca pe o muscă.

— Dar până la urmă trebuie să mă ucizi, a spus Russell, dar şi pe ea. Ca să-ţi protejezi secretul...

— Nu trage concluzii pripite, Russ. Am soluţii mai interesante decât să te ucid. Şi-a îndreptat atenţia spre mutant. Experienţa prin care ai trecut la Bataan a fost îngrozitoare. Înseamnă că apreciezi durerea.

— Nu-mi place, dar mă pot adapta la ea. Uneori trebuie să o suporţi, ca să ştii ce înseamnă să fii uman.

— Păi de ce ai dori să procedezi astfel? Asta e ca şi cum o fiinţă umană ar vrea să ştie ce înseamnă să fie o legumă.

— Nicidecum.

El a clătinat din cap.

— Înseamnă că-ţi plac oamenii. Îţi închipui că-l iubeşti pe acesta. E ca şi cum ai iubi un nap.

— Din Epoca de Piatră şi până acum n-ai iubit pe

nimeni?

Într-o fracţiune de secundă, cameleonul s-a transformat într-o brută masivă, doar cicatrice şi tatuaje, şi l-a prins de încheietură pe Russell.

— Te-am avertizat, a zis el cu un mârâit. Să nu mai faci aşa ceva.

Russell a dat drumul pixului pe care îl ţinea ca pe un pumnal.

— Să nu-i faci vreun rău!

Încă ţinând încheietura lui Russell într-o strânsoare de fier, a redevenit Halliburton, un bătrân slab, de şaptezeci de ani.

Cu degetul mare şi arătătorul, mutantul a prins marginea mesei şi a răsucit-o. Cu un pocnet ca de puşcă, a smuls o bucată lungă şi zimţată de lemn, şi a detaşat-o din masă cu un scârţâit. A ridicat-o în aer ca pe o ofrandă.

— Ţi-aş putea-o vârî în fund pentru ca apoi să o rup.

Cameleonul i-a dat drumul lui Russell şi s-a aplecat în faţă.

— Oferta e serioasă? S-ar putea să-mi placă. Aproape că m-a încântat ultima oară când am păţit asta, în timpul unei cruciade, deşi a trebuit să mă prefac mort, alături de alţii.

A luat uşor dintre degetele ei bucata de lemn zimţat şi, încet, a făcut-o să alunece pe gât, ca un înghiţitor de săbii. A închis ochii, a tuşit o dată şi a ridicat din umeri.

— N-ai vrea să mă ameninţi cu ceva mai serios?

Ea a clătinat rar din cap.

— Nu înţeleg de ce trebuie să fim adversari. Ar trebui să învăţăm unul de la celălalt.

— Eu învăţ. Ai putea s-o faci şi tu. Apoi a făcut un semn către artefactul din spatele ei. Ce voiai să spui prin „cântec?” Crezi că poţi comunica prin voce cu el?

— Prin vibraţii acustice. Ai reuşit asta cu solenoidul.

— Atunci, de ce nu faci o încercare? Cântă până nu mai poţi.

Ea s-a ridicat încet şi s-a tras înapoi, către artefact, fără a-şi dezlipi ochii de la cameleon şi Russell.

— Dacă-l atingi...

— Nici nu mă gândesc. Hai, continuă.

Când a ajuns alături de artefact, ea a întins mâna şi i-a atins suprafaţa lucioasă – apoi a sărit înapoi, parcă electrocutată.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Russ.

Ea a clătinat din cap şi a început să scoată nişte triluri. Erau sunete nepământeşti, şi nici o fiinţă umană nu le-ar fi putut emite, stopuri glotale care modulau un ton într-un cod Morse, dar extrem de rapid.

A terminat după patruzeci şi cinci de secunde. Toţi trei au privit lung la artefact; nu s-a întâmplat nimic.

Cameleonul s-a ridicat şi s-a apropiat tăcut, rămânând alături de ea, iar Russell l-a urmat.

— S-ar părea că nu a mers.

— Am simţit ceva. Să-i acordăm mai mult timp.

— Avem timp din belşug. Nu-ţi face griji. Cameleonul a întors o mână şi a mângâiat-o pe braţ cu un aer absent; apoi a prins-o de încheietură. Braţul ţi s-a vindecat?

— Bineînţeles, i-a răspuns ea aplecându-şi capul într-o parte.

— Păcat.

A tras brusc şi cu putere în jos, iar alveola umărului a plesnit cu un sunet înfiorător, iar braţul s-a smuls din trup. O clipă mai târziu, ea l-a plesnit atât de tare peste faţă cu celălalt braţ, încât i-a dislocat falca inferioară, astfel că aceasta a rămas atârnată, mişcându-se liber.

El s-a dezechilibrat şi a azvârlit braţul, folosindu-şi ambele mâini pentru a-şi fixa falca la loc.

— Ce faci? a întrebat mutantul.

După hemoragia iniţială, rana de la umăr a încetat să mai sângereze. După o clipă, falca s-a sudat la locul ei.

— Fac... ceea ce mă ţine în viaţă de mii de ani.

— De ce?

— Pe orice planetă trebuie să existe doar unul, ori eu, ori tu.

— Dar eu nu-ţi semăn.

— Dar eşti...

În aceeaşi clipă, Russ a sărit în spinarea cameleonului şi l-a prins de gât într-o priză-foarfece. Cameleonul l-a azvârlit ca pe o păpuşă, făcându-l să se izbească de postamentul masiv al laserului.

— Îmi eşti singurul rival. În rest, n-am nimic personal cu tine. Dar trebuie să mori.

Ea s-a retras către locul în care Russ rămăsese întins.

— Chestiunea a devenit personală când l-ai vătămat pe Russ. Iar eu nu pot muri.

— Cred că te pot plasa într-o stare echivalentă morţii. Trebuie doar să te rup în mai multe bucăţi şi să mă asigur că ele rămân separate. Pentru totdeauna.

Mutantul l-a pipăit pe Russ la gât găsindu-i pulsul şi a rămas între el şi monstru.

— Ţi-aş putea face acelaşi lucru.

— Cu un singur braţ, mă îndoiesc. Nu vei avea timp ca să-ţi creezi altul, şi nu poţi ieşi din încăperea asta ca să te refaci.

Ea a privit spre pereţi.

— Te înşeli. Mi-ar lua doar câteva secunde ca să trec prin perete şi să ajung în apă. Nu cred c-ai dori să te confrunţi cu mine acolo. Chiar cu un singur braţ, sunt mai tare decât tine.

— Dacă pleci, îl omor pe Russ. Alege.

Mutantul a şovăit. Indiferent ce s-ar fi întâmplat cu el, Jack nu l-ar fi lăsat pe Russ în viaţă.

— Hai, a îndemnat-o cameleonul. Nici nu voi încerca să te opresc. Va trebui să te întorci, dar între timp, îl voi ucide încetul cu încetul. Nu mi-a fost uşor să lucrez cu el.

Mutantul a încercat altă cale de împăcare.

— Nu te înţeleg. Semeni cu omul de ştiinţă care, după o viaţă de muncă, descoperă ceea ce a căutat, însă distruge totul fără să se apropie întâi de lucrul descoperit.

— Am aflat destule încă de când ai ieşit din dormitorul lui, venind încoace. Şi nu sunt om de ştiinţă, aşa cum nici tu nu eşti femeie. Brusc, a privit spre stânga lui. Ia te uită ce *interesant.*

Braţul amputat se transforma singur într-o armă. Unghiile deveniseră gheare lungi de metal, iar pe două încheieturi ale degetelor se formaseră ochi. De-a lungul braţului, pseudopodele de început au devenit picioare ca de insectă.

S-a întors din nou spre mutant.

— Să vezi cum arătam pe vremea când am început să

te caut.

A devenit cu treizeci de centimetri mai scund, umflându-se atât de mult, încât tricoul şi şortul i-au plesnit. Pe tot corpul i-a apărut păr negru, iar faţa s-a transformat în aceea a unui om de Neanderthal. Şi-a smuls îmbrăcămintea zdrenţuită ca să-şi etaleze muşchii puternici şi organul genital proeminent şi umflat.

Privind-o pe Sharon, s-a mângâiat vreme de o clipă, apoi a murmurat:

— Nu.

— Chiar te rog să încerci, a zis ea şi s-a crispat.

Fără să se uite la ţintă, el a lovit în lateral cu viteza unui şarpe care atacă şi a înşfăcat braţul desprins. Zbătându-se, acesta a încercat să opună rezistenţă, însă el a strâns degetele peste gheare şi le-a îndoit pe dos până s-au rupt. Le-a aruncat, iar ele au căzut pe podea cu zgomot, după care el a smuls picioarele de pe el de parcă ar fi curăţat crevete.

A muşcat din biceps şi a smuls o bucată de carne şi, în timp ce o mesteca, a rupt braţul de la cot. Cu unghia murdară a degetului mare, el a scos cu meticulozitate ochii de pe degete şi i-a făcut să pocnească între dinţi.

A zâmbit, arătându-şi dinţii rozalii de sânge, apoi a mai luat o muşcătură.

Mutantul s-a uitat prin încăpere, căutând ceva care să-i slujească drept armă. Ordinea domnea peste tot, şi nimic nu putea fi desprins cu uşurinţă. Laserul uriaş sigur ar fi putut tăia creatura în bucăţi, însă era de neclintit, iar activarea lui se făcea de la distanţă.

Recăpătându-şi cunoştinţa, Russell urmărea oribila scenă. Cameleonul smulsese aproape toată carnea de pe osul de deasupra cotului. A dat drumul braţului şi a scuipat o bucată mare, însângerată.

— Aş putea deja să spun că „Ai un gust minunat, draga mea”, dar, de fapt, mint. N-am mai mâncat ceva cu un gust atât de respingător.

— Eşti prima creatură care a reuşit să ia a doua îmbucătură. Tu eşti lipsit de simţul gustativ. L-a văzut pe Russell scotocindu-se prin buzunare şi scoţând un briceag mare. Russ, nu!

Cameleonul s-a întors să-l privească şi a pufnit în râs:

— N-ai găsit instrumentul potrivit.

— Zău?

Russell s-a răsucit puţin şi a vârât lama cuţitului într-o priză de înaltă tensiune, aflată pe peretele din apropierea lui. A urmat un snop de scântei, iar şocul electric l-a trântit la pământ. Lumina s-a stins.

Generatorul de curent, acţionat de un motor pe benzină, a pornit aproape instantaneu. Luminile au pâlpâit, apoi au revenit la strălucirea dinainte. Russ s-a ridicat în fund şi şi-a masat mâna care suferise şocul.

— Aşa nu câştigi nimic.

— Nu de asta am procedat astfel. Oamenii vor veni să verifice ce s-a întâmplat.

— Vor constata că nu pot deschide uşa rezistentă la explozii.

— Nu ţi-ai făcut planuri amănunţite, adevărat? Ne ucizi, şi apoi ce faci? Ţii o conferinţă de presă?

— Voi pleca la fel ca ea...

S-a întors, dar mutantul dispăruse.

Mutantul şi-a dat drumul de pe o grindă din apropierea tavanului, exact când el a ridicat capul. A aterizat pe umerii lui şi i-a răsucit capul brusc de două ori, făcându-i gâtul să plesnească. La o a treia smucitură, capul s-a desprins de corp, dar mişcarea fusese atât de puternică, încât capul a fost azvârlit în sus, izbindu-se de tavan. Însă el reuşise să o prindă de un picior, iar sângele ce ţâşnea din gâtul lui a aruncat-o pe Sharon, care a descris un arc înalt. A căzut cu un bufnet şi s-a rostogolit până lângă suportul artefactului, nu departe de Russell.

Până când mutantul s-a oprit din rostogolire, cameleonului îi crescuse alt cap, o combinaţie grotescă între trăsăturile omului de Neanderthal şi ale lui Jack.

— Asta m-a făcut cu adevărat să sufăr. Ne jucăm de-a durerea?

Ridicându-se în picioare, mutantul a întins mâna şi a atins artefactul.

S-a auzit un sunet asemănător unui clopot bătând în depărtare.

Pentru prima oară după un milion de ani, mutantul a

luat adevărata sa formă. S-a alungit până a ajuns să aibă doi metri şi jumătate. Faţa avea doar o deschizătură, fără să evidenţieze prezenţa unor organe de simţ. Ochii nu se puteau concentra asupra acelui trup – el se modifica de la o clipă la alta, împânzit de toate culorile spectrului, având membrele care creşteau, dispăreau şi se modificau. Era inuman de frumos.

Artefactul s-a ridicat de pe postament de parcă ar fi fost o picătură uriaşă de mercur. A ţâşnit sub forma unui râuleţ către cameleon şi s-a transformat într-o cuşcă boltită în jurul lui.

Prin intermediul culorilor, mutantul i-a vorbit artefactului.

Cameleonul s-a prins de barele lichide ale cuştii, dar acestea nu s-au dat în lături. Apoi a tresărit cu mişcări rigide, după care a îngheţat, iar pe corpul lui a apărut ceva asemănător brumei.

Artefactul s-a topit într-un soi de băltoacă în jurul cameleonului şi apoi s-a re-format ca un ovoid mare şi argintiu, de trei sau patru ori mai mare decât dimensiunea pe care o avusese iniţial, având creatura mortală în interiorul său. Culorile au jucat în întreaga încăpere, iar mutantul a redevenit Jan, trecând apoi prin forma lui Sharon şi stabilizându-se ca Rae.

S-a apropiat de Russ, l-a luat de o mână şi l-a ajutat să se ridice în picioare. Apoi l-a îmbrăţişat.

— Ce s-a întâmplat... tu ai fost aceea?

— Asta e ceva nou pentru mine, dar aşa cred. Aşa arăt când nu trebuie să iau o anumită formă.

S-a auzit un scrâşnet puternic, şi o parte din tavan a coborât aproape un metru, apoi s-a oprit şi, răsucindu-se pe o parte, s-a aşezat încet şi uşor pe podea, rezemându-se precis de un zid.

— Într-un fel, artefactul îmi este partener, viu în felul lui. Nu mi-am dat seama de asta decât după ce am cântat şi l-am atins. Asta l-a făcut şi pe el să se modifice; să se trezească. Rămăsese într-o stare de aşteptare, viaţă suspendată, după ce eu am plecat în explorare.

— Acum nouăzeci de ani?

— Cu mai bine de un milion de ani în urmă. Mutantul s-

a uitat la ovoid. Nu ştie ce reprezintă Jack, însă în nici un caz nu trebuie să mai rămână pe Pământ. Îl vom lua cu noi pentru a-l studia.

— Nu a murit?

— Nu. Ca şi noi, nici el nu poate muri. Însă nu aparţine lumii noastre.

— Dar unde se află lumea voastră?

— La zece mii de ani-lumină depărtare. Pe o planetă dintr-o aglomerare globulară – Messier 22, din Sagittarius. (Apoi l-a sărutat pe Russell.) Să-ţi cumperi un telescop şi să mă cauţi din când în când.

— Deci trebuie să pleci.

— Da. E ca o lege. Am rămas aici prea mult. Am făcut lucruri ce nu se cuveneau. De exemplu, îndrăgostindu-mă de un localnic, un străin.

— Mda... Îmi dau seama ce simţi. (Ea l-a strâns de mână şi a dat să spună ceva, dar s-a întors şi a pornit spre navă. În suprafaţa ovoidului s-a făcut o deschizătură.) N-aş putea merge cu tine?

— Tot astronaut ai rămas. (Ea a clipit ca să alunge o lacrimă din ochi, şi a clătinat din cap.) Călătoria durează prea mult timp. Şi va trebui să te obişnuieşti cu clorul. L-a privit lung şi a făcut un pas în ovoid. Deschizătura a dispărut ca şi când nici n-ar fi fost.

Nava s-a ridicat în tăcere către gaura creată în acoperiş. Apoi s-a aşezat din nou pe podea. S-a deschis.

Mutantul trecuse în forma lui firească, splendidă, haotică. S-a transformat iarăşi în Rae.

— De fapt, nava a spus că *poţi* veni. Dar nu ca fiinţă umană. Trebuie să te laşi transformat în ceva care să semene cu mine.

— Nava poate face aşa ceva?

— Nimic mai simplu, i-a răspuns ea zâmbind şi privindu-l cu ochi sclipitori. Şi vei rămâne Russ. Russ al meu.

Brusc, din difuzoare s-au auzit nişte păcănituri. Era glasul lui Jan, dureros de tare:

— Jack? Russell? Ce naiba se petrece acolo?

Russell a clătinat din cap şi a izbucnit în râs.

— Russ, paznicul mi-a zis că ai intrat acolo cu mine! Ce Dumnezeu faci acolo?

— Tocmai plec într-o... mică plimbare.

S-a oprit o clipă; apoi, trecând pragul, a simţit cum începe să radieze lumină.